

Giới thiệu Tội Phi Hữu Độc

Thể loại: Cổ đại - Trùng sinh

Editor: hiroic

Độ dài: 396 Chương, 10 Ngoại truyện

Dur âm của lễ cấp kê còn chưa biến nằng, tội danh phản quốc lại rơi xuống đầu, nằng khiến cho nằng từ một vị tiểu thư cao quý của thừa tướng phủ biến thành nữ nhi của tội thần phải sống nhờ người khác, trở thành quân cờ của hắn.

Hoàng đế của Hiến Viên triều có bảy vị thái tử, hoàng đế đã già, các hoàng tử ngấm ngầm tranh đoạt ngôi vị.

Sáu vị huynh đệ của hắn vì bị hắn an bài mà mê luyện sắc đẹp của nằng.

Lúc hắn đăng đế, nằng rốt cục có thể công thành lui thân, hắn lại ôm mỹ nhân cao cao tại thượng nhục nhã nằng nói: "Thân thể dơ bẩn này của ngươi, liền đi Hoán Y Cục làm sạch một phen đi."

Nằng không thể phản đối, ai bảo nằng chỉ là một nữ nhi của tội thần.

Khi nằng định yên phận ở Hoán Y Cục vô dục vô cầu qua quãng đời còn lại, lại biết được, tội danh phản quốc của phụ thân năm đó, gia tộc chịu họa diệt môn, chính là hắn ở sau lưng.

ừ hận, khiến cho đẫm máu Trùng sinh thành phượng hoàng.

Để cho nam nhân trở thành vũ khí của nằng. Đây là điều hắn dạy nằng. Vậy nằng liền dùng điều hắn dạy, từng chút từng chút trả lại cho hắn.

Quốc quân nước láng giềng tới chơi, Đào Hoa Lâm vừa thấy, liền đối nằng giết nãy mình.

"Bổn vương nguyện lấy mười tòa thành trì, hồng trang mười dặm, nhuyễn hồng mười trượng, trân bảo vô số, thú nằng làm hậu."

Bạn đang đọc truyện *Tội Phi Hữu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Họa trời giáng

Quý Tị năm đông, mừng tám tháng chạp.

Là ngày xuất hành Tế Tự phóng thủy, kỵ gả cưới khai trương cầu phúc an táng.

Từng bông tuyết rơi xuống làm cho ngọn núi này thêm một tầng huyền lệ, nhìn dãy núi nhấp nhô kia mới thấy được sự hùng mãnh của trận bão tuyết, những bông tuyết bị gió thổi cuộn thành từng lớp tạo thành tiếng kêu như quý khóc, làm người hoảng sợ, một ngày không thể an bình.

Không khí trong phủ tướng quân tọa lạc tại thành đông kinh thành lại ngược lại với khí trời bên ngoài, tiếng nói chuyện thảnh thơi truyền ra, nha hoàn nhẹ nhàng bê mâm hương tới chính sảnh, trên hành lang nhân nhật mùi thơm trên người nữ tử.

Từ vẻ hân hoan trên mặt các nằng có thể thấy được, hôm nay đối với phủ tướng quân mà nói, là một ngày quan trọng.

Đại sảnh rộng mở, trang trí lệ, hai cái lò sưởi dựng ở giữa ại sảnh, bên ngoài gió lạnh rét thấu xương, bên trong ấm áp như xuân, trung niên nam tử Mộ Dung Hạo Nam cùng thê tử Thanh Loan toàn thân chính trang, ngồi ngay ngắn trên chủ vị trong sảnh.

Ngồi phía dưới là trưởng tử Mộ Dung Xung, phụ tử hai người có chút tương tự, là cặp mắt sáng hữu thần cùng sự trầm tĩnh mà chỉ nam nhi bình gia mới có.

"Đến đây đến đây, cha mẹ, đại ca, ta đến đây!" Trong lúc chờ đợi, Thanh Loan thường xuyên hướng cửa nhìn lại, khuôn mặt hiền từ mang theo một chút nôn nóng, thời điểm sắp chờ không kịp muốn cho thị nữ đi thúc giục, thanh âm vui vẻ của thiếu nữ truyền đến, tiếp theo một bóng dáng phản hồng liền xuất hiện tại cửa đại sảnh.

"Nha đầu kia, như thế nào mỗi ngày trọng đại lại luôn chậm chễ như vậy?" Nghe được thanh âm, Mộ Dung Xung đứng lên, mỉm cười nâng mắt nhìn về phía thiếu nữ giống như một con chim yến chạy về bên này.

Khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, mi dài như liễu che khuất đi đôi mắt hẹp dài lại càng trở nên quyến rũ, xinh đẹp.

Một cái nhún mày một nụ cười rung động lòng người, mỗi lời nói cử chỉ đều động lòng người.

Mộ Dung Tĩnh, nữ nhi của Mộ Dung Hạo Nam cùng phu nhân Thanh Loan, sủng nhi của phủ tướng quân, giờ tay nhắc chân đều phong tình vạn chủng.

Nhìn thấy song thân đang ngồi ngay ngắn trong chính sảnh cùng ca ca luôn sủng ái mình, Mộ Dung Tĩnh nhẹ nhàng cười ra tiếng, thanh âm thanh thúy êm tai, giống như hoàng anh xuất cốc.

Cho dù đã nhìn quen dung mạo của nàng, Mộ Dung Hạo Nam cùng Mộ Dung Xung vẫn cảm thán sự mỹ hoặc từ tận xương của nàng!

Nàng rất đẹp, sự quyến rũ phát ra từ xương tủy làm cho người ta hít thở không thông, nhưng bởi vì tuổi tác không đủ nên sự quyến rũ xinh đẹp kia vẫn mang theo ba phần ngây ngô.

“Phụ thân, mẫu thân!” Hoi cúi người, Mộ Dung Tĩnh phượng mầu chuyển động, nhẹ nhàng hạ bái, Thanh Loan vội vàng nâng dậy, mẹ con nhìn nhau cười, trong đại sảnh nhất thời ấm áp.

Mộ Dung Hạo Nam nhìn có chút ngây ngốc, nữ nhi có bộ dáng mỹ hoặc như vậy làm hắn phải giấu nàng ở trong nhà, thậm chí cung yến cũng không mang nàng tham gia, điều này đối với nàng mà nói, rất cuộc là phúc hay họa?

“Phụ thân, nữ nhân chuẩn bị tốt rồi!” Nhìn Mộ Dung Hạo Nam thờ dãi, Mộ Dung Tĩnh mang theo khó hiểu, quay đầu nhìn Thanh Loan ý hỏi.

Thanh Loan lắc đầu, cũng không giải thích, nhân lúc Mộ Dung Tĩnh không để ý véo nhẹ eo Mộ Dung Hạo Nam, ôn nhu cười, sự hiền từ toát lên từ nụ cười.

“Ừ!” Cho dù đã nhìn quen nàng quyến rũ phong tình, Mộ Dung Hạo Nam vẫn có chút thất thần ngẩn ngơ, dưới sự nhắc nhở của Thanh Loan liền phục hồi lại tinh thần, nhìn nàng, mắt lộ ra từ ái.

Thanh Loan vẫy vẫy, bốn thị nữ bên cạnh cùng với 16 nha hoàn xếp thành hàng nối đuôi nhau mà vào, trong tay các nàng đều bưng một mâm gỗ có phủ tơ tằm, bên trong mỗi cái để một vật.

Hôm nay, là lễ cập kê của Mộ Dung Tĩnh Chi, dựa theo quy củ cũ, tương giao thế gia, gia quyến cùng trưởng giả trong tộc đều nên tới, nhưng Mộ Dung Hạo Nam đơn độc một mình, thế cho nên chỉ có mấy người trong nhà.

Mộ Dung Hạo Nam gật gật đầu, tiến lên hai bước, nhìn Mộ Dung Tĩnh đang quỳ trên bồ đoàn, xinh đẹp vô song, trong lòng thờ dãi nghiêm mặt nói, “Tĩnh nhi, qua hôm nay ngươi sẽ là người trưởng thành, ngày sau nhất định phải tiểu tâm tại ý, thận trọng từ lời nói đến việc làm, nhà của chúng ta ở trên triều đình bị nhiều người chú ý, vạn không thể để người dèm pha!”

Mộ Dung Tĩnh nhu thuận gật đầu, dựa theo lễ tiết tam dập đầu, Thanh Loan từ trong tay nha hoàn lấy ra mũ phượng chín đuôi đeo cho nàng, cũng từ một nha hoàn khác chậm rãi lấy ra một cây trâm cài, tỉ mỉ cài trên đầu nàng.

Kết thúc buổi lễ, Mộ Dung Tĩnh đến trước mặt Mộ Dung Hạo Nam nhẹ nhàng hạ bái, lúc này thân hình của nàng vốn kiều tiểu linh lung, nhưng sau khi đội mũ phục lại có một chút phong tư thiếu nữ, sóng mắt lưu chuyển, khi rơi vào trên người Mộ Dung Hạo Nam, vẫn không khỏi lộ ra biểu tình bướng bỉnh mà hắn quen thuộc.

Mộ Dung Hạo Nam mỉm cười nâng nàng dậy, nàng y lễ tái bái.

Trải qua một loạt nghi thức rườm rà, Mộ Dung Tĩnh hơi ử rũ, vừa đứng lên chạy đến kéo ống tay áo Mộ Dung Xung làm nũng, “Ca ca, có phải như vậy là xong rồi hay không?”

Mộ Dung Xung nhìn bộ dáng kiều mỹ động lòng người của nàng, trong lòng tạo nên từng cơn sóng, lo lắng mình mất cấp bậc lễ nghĩa, vội vàng dời ánh mắt, thanh âm đã có chút khàn khàn.

“Tĩnh nhi, ngươi đã cập kê, về sau đừng nên không hiểu chuyện như vậy, chú ý hành động đi đứng phải uyển chuyển tao nhã, không thể nhảy nhót giống như trước được.” Nhìn bề ngoài trang nghiêm nhưng thật ra là hắn đang che dấu đi tiếng tim đang đập nhanh của mình.

Mộ Dung Tĩnh hơi bĩu môi, không tình nguyện “A...” một tiếng, Thanh Loan cười hiền lành, người một nhà vui vẻ hòa thuận, sự ấm áp đó có thể hòa tan băng tuyết dày ba thước.

Đột nhiên.

“Tướng quân, không tốt, mau dẫn phu nhân cùng thiếu gia tiểu thư rời khỏi đây!” Thị vệ Âu Dương toàn thân máu tươi vội tiến vào.

“Sao lại thế này?” Mộ Dung Hạo Nam hơi không vui, khí thế oai phong của một tướng quân chỉ huy thiên quân vạn mã trên chiến trường hiển hiện ra, Mộ Dung Tĩnh nhìn thấy máu tươi sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, không nhìn được nhìn qua Mộ Dung Xung.

“Tứ hoàng tử mang theo thánh chỉ... Xong tới, nói... Tướng quân phản quốc!” Thị vệ không kịp thở.

“Ngươi nói cái gì? Làm sao có thể?” Sắc mặt Mộ Dung Hạo Nam đột nhiên biến đổi, sải bước đi ra ngoài, thuận tiện phân phó nha hoàn đã có chút rối

loạn, “Đưa phu nhân cùng tiểu thư trở về phòng, Xung nhi, người theo ta!”

Phủ tướng quân nhất thời đại loạn, tiếng bước chân dồn dập, hạ nhân vội vàng thu thập đồ đạc, không muốn bị liên lụy, gia đình thị vệ trung tâm lại theo phụ tử Mộ Dung Hạo Nam lao ra hậu đường.

Bất tri bất giác, Mộ Dung Tĩnh bị Thanh Loan lôi kéo trở lại khuê phòng, tiếng bước chân bên ngoài càng ngày càng nhanh, tiếng nói hữu lực của nam nhân vang lên, “Mộ Dung Hạo Nam đồng địa phản quốc, nhốt vào Thiên Lao, giờ ngọc ngày mai chém đầu thị chúng! Nếu có phản kháng, xử ngay tại chỗ!”

“Tứ hoàng tử, vi thần...” Mộ Dung Hạo Nam tiến lên, vừa muốn chất vấn đã bị hai cấm vệ quân treo gông vào cổ, hấn ngạo ngễ không sợ, chính nghĩa lâm nhiên nhìn Tứ hoàng tử được truyền là cả ngày trăm mê ở tửu sắc, Dạ Vô Ưu.

“Mộ Dung Hạo Nam, có người bẩm báo Phụ hoàng người tư thông với Dao Lam quốc, vốn dĩ Phụ hoàng không tin, nhưng những thứ này, người lại như thế nào giải thích?” Dem mây phong thư ném tới dưới chân Mộ Dung Hạo Nam, Dạ Vô Ưu cười lạnh, sự cương quyết giữa lông mày mang theo tia lãnh ý.

“Này... Điều này không có khả năng... Điều này không có khả năng...” Mộ Dung Hạo Nam không dám tin, tiếng bước chân Mộ Dung Xung bị áp đi, tiếng hạ nhân hét chói tai, tiếng chém giết truyền đến, Mộ Dung Tĩnh không dám di chuyển, núp ở trong lòng Thanh Loan lạnh run.

Nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, Thanh Loan biết chuyện lần này không hề đơn giản, sau khi ở bên tai Mộ Dung Tĩnh nói nhỏ vài câu, tháo ngọc trâm vừa cài trên đầu nàng xuống, đang muốn tìm một chỗ giấu nàng đi, cửa phòng bị người đá văng ra.

Thị vệ dáng người cao gầy lưng đeo bảo kiếm đi tới, nhìn đến khuôn mặt trắng xanh của Mộ Dung Tĩnh, đáy mắt lộ ra vẻ kinh diễm, nhìn nàng hoảng sợ, từng bước tới gần.

Sau đó, lại có mấy thị vệ mặt lộ vẻ hung tướng đi đến kéo mẹ con hai người ra khỏi phòng.

Gặp tình hình này, Mộ Dung Tĩnh sợ hãi, sắc mặt tái nhợt hô lớn “Mẫu thân”, Thanh Loan nghe được tiếng kêu của nàng, cảm thấy quýnh lên, trực tiếp đẩy thị vệ đang chế trụ mình ra, bước nhanh tới phía Mộ Dung Tĩnh.

Chỉ là, còn chưa chạm vào bàn tay trắng nõn đang run rẩy vươn ra của nàng, thân hình đột nhiên dừng lại, một đạo huyết quang từ trên người tỏa ra, thân thể từ từ ngã xuống, chỉ là vẫn nhìn Mộ Dung Tĩnh, đáy mắt ẩn ẩn lộ ra lo lắng cùng không nỡ.

Tuyết trắng, trắng đến chói mắt, máu đỏ, đỏ lóa mắt, Mộ Dung Tĩnh tro mắt nhìn Thanh Loan ngã trước mặt mình, ánh mắt trùng lớn lộ ra hoảng sợ, tay run rẩy lợi hại, “Mẫu thân, mẫu thân...”

“Sao lại thế này?” Thanh âm hữu lực của nam nhân truyền đến, trước mắt xuất hiện một đôi chân của nam nhân, nàng ngẩng đầu, bắt lấy gấu quần nam nhân, nước mắt rơi như mưa, trong lòng co rút đau đớn đến lợi hại, “Mẫu thân, mẫu thân...”

Cầm tê rần, Mộ Dung Tĩnh ngờ ngác nhìn phương hướng Thanh Loan ngã xuống đất, chỉ cảm thấy nam nhân này thân hình cao lớn, bàn tay nắm cầm nàng rất có lực.

“Nữ nhân trời sinh mị cốt như vậy lại giấu ở khuê phòng không đi mê hoặc nam nhân thiên hạ thật quá đáng tiếc rồi!” Trong lòng, Mộ Dung Tĩnh nghe được thanh âm của nam nhân, bàn tay nàng cầm gấu quần nam nhân càng run rẩy lợi hại!

Bên tai truyền đến tiếng rống giận của Mộ Dung Xung, nàng quay đầu, bóng dáng quen thuộc trong lòng bị mang đi, từng giọt máu tươi rơi trên mặt đất nhuộm đỏ cả một mảng tuyết lớn, trong trắng lộ hồng, phi thường chói mắt.

Mộ Dung Tĩnh kinh hô “Đại ca”, hai vai giật giật, muốn thoát khỏi sự kiểm chế của thị vệ, cảm bị bàn tay băng lãnh nắm chặt, lực đạo của người đó làm cho nàng nhũn mảy.

Phượng mâu đao qua nộ hồng mai sắp nở cách đó không xa, trong đầu nhớ lại lời nói cuối cùng của Thanh Loan, nước mắt không ngừng chảy xuống, sau gáy truyền đến đau nhức, thân thể nàng mềm yếu ngã xuống đất.

“Mang đi!” Thanh âm nam nhân trầm ổn hữu lực càng phiêu càng xa...

Bạn đang đọc truyện *Tội Phi Hưu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Đối thác tại tâm (Đúng sai trong lòng)

Tại phía tây nam của Lạc Thành phong cảnh tú lệ, có một con đường dài lát đá, mà phủ đệ Dạ Vô Ưu tọa lạc tại phía cuối con đường.

Dạ Vô Ưu là đứa con thứ tư của Đường Kim Thánh Thượng Dạ Lăng Thiên, quanh năm lưu luyến bụi hoa trầm mê tửu sắc, tuy đã trưởng thành nhưng Dạ Lăng Thiên lại không ban cho hấn vương vị, dù sao tốt xấu gì cũng là người trong hoàng thất nên người Lạc Thành tôn xưng hấn là “Tứ hoàng tử”.

Đại môn đỏ thắm lộ ra cổ vận, cột nhà làm từ bạch ngọc, ngôi lưu ly màu sắc rực rỡ chiết xạ ra quang hoa sáng lạn.

Tuy không có vương vị, nhưng Dạ Vô Ưu tốt xấu cũng là hoàng tử, phủ Tứ hoàng tử xa hoa một nhà giàu có cũng không thể sánh bằng, kiến trúc bố cục quy chỉnh, thủ nghệ hoàn mỹ, lầu các đan xen, đủ để thể hiện phong phạm phú quý của hoàng thất cùng thanh trí thanh lịch của dân gian.

Trong hoa viên trồng các loại hoa cỏ quý hiếm, ngay cả mùa đông rét lạnh vẫn có bạch mai hồng mai cùng vài loại hoa không biết tên ngao nghể nở rộ, hương hoa nhàn nhạt theo gió phiêu tán.

Phủ đệ phân thành ba viện đông, trung, tây.

Phía tây là Tứ Hợp Viện xinh xắn tinh xảo, tiểu lâu lịch sự tao nhã tọa lạc ở góc tây bắc, cùng phủ hoàng tử xa hoa có chút không hợp.

Dưới lầu, cửa phòng nhĩ trí đóng chặt, hai bên đứng bốn nha hoàn, thường thường quay đầu nhìn tiểu lâu, cũng không bởi vì đứng ở bên ngoài gió lạnh mà bất mãn, một thị vệ vội vã bước ra từ tiểu lâu hướng tới chính sảnh đại viện.

Ở giữa sân chính sảnh đại viện chính là Vô Ưu điện cùng Vinh Lạc đường, nóc nhà dùng ngói lưu ly màu đỏ, biểu hiện uy nghiêm khí phái, đồng thời cũng là thể hiện thân phận hoàng tử của hấn.

Nơi này nơi Dạ Vô Ưu thường dùng làm nơi xử lý công việc, thư phòng ở bên trái, phòng ngủ ở bên phải, ở giữa đại điện xa hoa khí phái, là địa phương Dạ Vô Ưu thường gặp mặt các đại thần.

Trong thư phòng bày đầy các loại tàng thư, có các loại ghi chép của danh nhân, trên bàn đặt văn phòng tứ bảo cùng thư từ lui tới, bút lông treo ở trên giá cùng nghiên mực.

Nam tử dáng người cao ngất đứng bên cạnh thư án, bút lông chấm mực, ở trên giấy tuyên thành viết hai chữ to, tay cầm bút hữu lực chữ to cứng cáp rõ ràng!

“Chủ tử!” cửa thư phòng mở ra lại khép lại, nam nhân quần áo màu đen, lưng đeo bảo kiếm đi tới đứng ở trước bàn, đợi hấn một lần nữa để bút lên giá, nhẹ nhàng gọi một tiếng.

“Như thế nào?” Dạ Vô Ưu ngẩng đầu, ngũ quan như điêu khắc, góc cạnh hoàn mỹ, bề ngoài nhìn như phóng đảng không kèm chế được, nhưng trong đôi mắt không lưu tâm lộ ra tinh quang làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Dưới mày kiếm là một đôi mắt thâm thúy, khóe mắt hơi cong tràn đầy đa tình, làm cho người ta không khỏi luân hãm vào trong, cánh mũi cao thẳng, đôi môi với độ dày vừa phải lúc này hơi hơi hơi lên, mang theo ý cười khiến người khác hoa mắt.

“Đại phu nói, nàng kinh hách quá độ, lại tận mắt nhìn thấy mẫu thân chết ở trước mặt, nàng chìm vào trong thế giới của mình, không muốn tỉnh lại!” Buông mắt xuống, nam tử khoanh tay đứng yên ở bên cạnh án thư. Chỉ là con người qua lại chuyển động lóe tinh quang, trong lòng bàn tay phải che kín vết chai, nhìn trường kiếm thường ở trên eo hấn cũng có thể biết hấn tinh thông kiếm thuật, bước đi vững vàng, nội công thâm hậu.

“Là sao?” Đôi mắt thâm thúy nheo lại, Dạ Vô Ưu nhìn Từ Lang Hào, nhìn tên nữ tử được viết trên giấy tuyên thành, lạnh lùng mở miệng, “Lý Hàng không có biện pháp làm cho nàng tỉnh lại?”

“Vâng!” Nam nhân cúi đầu cung kính.

Dù sao, người này cũng cứu hấn ra từ trong tay cừu gia, hơn nữa sai người trị thương cho hấn, còn dạy hấn làm việc phải để lại một con đường lui.

“Dạ Lang, người đi theo bên cạnh ta đã bao lâu?” Từ sau thư án đi ra, Dạ Vô Ưu đến phía trước cửa sổ, nhìn cung điện phía xa được cây cối bao quanh.

Cặp mắt sâu thẳm kia ở lúc Dạ Lang nhìn không tới, lóe ra hàn quang băng lãnh quỷ dị.

“Hồi chủ tử, mười hai năm rồi!” Dạ Lang nâng mắt, đứng không xa không gần ở sau lưng hấn, từ một khắc nam nhân này cứu hấn, hấn liền thề, mạng của hấn chính là của nam nhân này, chỉ cần hấn mở miệng, cho dù là núi đao biển lửa, hấn quyết không lùi bước.

“Đã lâu như vậy sao?” Gió lạnh thổi tới, hoa phục tử sắc trên người Dạ Vô Ưu theo gió phiêu đảng, Dạ Lang vung tay lên, hơi dùng nội lực khép cửa sổ lại.

“Dạ!” Dạ Lang là một thị vệ ít nói, bình thường nếu Dạ Vô Ưu không hỏi, hấn cũng sẽ không mở miệng, là một người cực kỳ trung tâm, rất có thực lực, là một thuộc hạ rất hữu dụng với chủ tử.

“Chuyện lần này, ngươi cảm thấy là đúng, hay là sai?” Trong đầu hiện lên khuôn mặt yêu mị đang sợ tới mức sắc mặt tái nhợt kia, trong lòng Dạ Vô Ưu không hiểu dâng lên chút phiền não.

Sự quyến rũ xinh đẹp của nữ nhân kia phát ra từ xương tủy, sóng mắt lưu chuyển lộ ra phong tình vạn chủng, bị nhiều thị vệ nhìn đến như vậy, hấn liền

phiền táo muốn để cho nàng vĩnh viễn ngủ say.

“Chủ từ làm, tự nhiên là đúng!” Dạ Lang đứng sau lưng hắn, tay đặt trên chuôi kiếm, trung tâm làm tròn chức trách thị vệ của mình.

Dạ Vô Ưu tự nhiên cũng phát hiện khác thường, môi mỏng lạnh lùng câu hạ, xoay người, “Dạ Lang, theo ta đi tây viện nhìn một cái, để nàng ta ngủ như vậy cũng không phải biện pháp!”

“Vâng!” Theo cước bộ của hắn đi ra khỏi thư phòng, Dạ Lang xoay người đóng cửa thư phòng lại, trong nháy mắt lúc cửa phòng khép lại, đôi mắt hẹp dài hiện lên quý dị quang mang.

Tiếng bước chân của hai người càng lúc càng xa, một bóng đen đột nhiên chui vào thư phòng, nhìn hai chữ “Dạ cơ” mạnh mẽ hữu lực trên án thư, cặp mắt kia ở trong đêm đen phát ra tinh quang mang theo khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Tội Phi Hữu Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Không muốn tỉnh lại

Buổi tối, những bông tuyết vẫn rơi trên mặt đất thành một tầng thật dày, năm nay tuyết tới có chút trễ, có chút lớn, lại có chút quý dị!

Tuyết đọng thật dày phiếm bạch quang, những hạt nước nhỏ li ti từ cửa sổ bắn vào trong phòng, làm khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ tử đang nằm yên lặng không một tiếng động trên nhuyển tháp càng thêm trắng bệch.

Ánh mắt thâm thúy rơi vào trên người nữ tử vẫn ngủ say bất tỉnh, thỉnh thoảng vẫn phát run, bọn họ tự hỏi, làm như vậy, thật sự đúng sao?

Ngược lại, khi nghĩ đến vị trí dụ hoặc kia, hắn lại hạ quyết tâm, cẩn thận đánh giá nữ tử sắc mặt tái nhợt đang nằm trên nhuyển tháp.

Nữ tử vừa qua lễ cập kê, dáng người không đủ, nhưng kiều tiểu linh lung, bộ ngực sữa theo hô hấp lên xuống nhấp nhô, đặc thù nữ tử đã cực kỳ rõ ràng, nhất là khuôn mặt nhỏ nhắn quyến rũ lại mang theo vẻ ngây ngô kia, giống như ngưng tụ tất cả tinh hoa trong thiên địa, xinh đẹp vô song.

Đôi mắt xéch phong tình vạn chủng đang nhắm chặt, lông mi như quạt run rẩy, thân thể nhỏ nhỏ cuộn tròn co rút thành một cục, tựa hồ như đang kháng cự ác mộng, lại tựa hồ như đang sợ hãi cái gì.

Trong phòng đột ló sưởi, ấm áp như xuân, hai tiểu nha hoàn đứng ở một bên, bộ dáng mười ba mười bốn tuổi, thường quay đầu nhìn nữ tử không có sinh tức, đáy mắt không chút nào che dấu hâm mộ cùng kinh diễm.

Vị cô nương này thật xinh đẹp, toàn thân phát ra sự quyến rũ, hấp dẫn ánh mắt nam tử, cho dù các nàng là nữ tử nhìn thấy cũng không rời mắt được.

Dạ Vô Ưu nhìn nữ tử nằm trên nhuyển tháp, nhìn nửa canh giờ còn chưa dỗi mắt, thanh âm một tiểu nha hoàn búi tóc thành hai búi hai bên, mặc váy dài màu hồng thật cẩn thận gọi, “Điện hạ!”

Dạ Vô Ưu không nhúc nhích, tiểu nha hoàn nhìn nhìn những nha hoàn khác, đang nghĩ có nên gọi tiếng nữa hay không, Dạ Lang đã hí mắt khê lác đầu, đề thấp thanh âm, “Xuân Đào, Xuân Yến, không cần quấy rầy điện hạ.”

“Vâng!” Thị nữ vừa rồi nói chuyện tên là Xuân Đào, nghe vậy hai người liền lui ra phía sau, quay đầu nhìn nữ tử trên sập trán đã đỏ mồ hôi, liền nâng váy đến bên người ngồi xuống, lấy ra khăn lụa màu hồng, muốn lau giúp nàng.

“Đề ta!” Một đại thủ đề lại tiểu thủ của nàng, Dạ Vô Ưu ý bảo Xuân Đào đứng dậy, chính mình nghiêng người ngồi xuống, dùng khăn tay của chính mình lau chút mồ hôi kia.

“Lý Hàng, ngươi cũng không có biện pháp sao?” Thu lại khăn tay, nhìn nữ tử trên giường không ngừng phát run, trán đầy mồ hôi, Dạ Vô Ưu đem ánh mắt liếc qua mấy vị thái y đang đứng ở một bên thương nghị.

“Hồi điện hạ, vi thần vô năng!” Thái y bị điểm danh tiến lên, thanh âm rất thấp.

Hắn là chương Thái Y Viện địa vị cao quý, có thể nói là người có y thuật tốt nhất trong cung, vậy mà không thể làm cho vị cô nương này tỉnh lại, hắn vô cùng hổ thẹn.

“Chính nàng ta không muốn tỉnh lại, cho dù là ai, chỉ sợ cũng không kêu nàng tỉnh lại được!” Tiếng thờ dài trầm thấp từ cánh môi tràn ra, Dạ Vô Ưu nhăn mày, mâu quang sâu thẳm như bích đàm đào qua khiến nhóm thái y run rẩy, “Hôm chuyện nay, nên làm như thế nào, không cần bản điện nhắc lại đi?”

Thanh âm hơi kéo dài, không nặn không nhặt, đám người Lý Hàng lại nghe ra uy hiếp trong đó, vội vàng đáp ứng, “Vi thần đã hiểu, vi thần đã hiểu!”

Tứ hoàng tử Dạ Vô Ưu xưa nay phong lưu, trong phủ có hơn mười thị thiếp, thời điểm thị thiếp sinh bệnh hoặc là có thai, bọn hắn là tâm phúc, tự nhiên phải giúp hắn làm việc.

Về vị cô nương vũ mị vô song này, bọn hắn đương nhiên cũng cần phải như vậy, đối với bất luận kẻ nào cũng phải kín miệng như bưng!

Mệnh cho Dạ Lang đưa nhóm thái y ra ngoài, mâu quang Dạ Vô Ưu lại rơi vào trên người nữ tử cho dù đang hôn mê cũng có chút bất an, nàng đã đổi xuống bộ hoa phục phấn hồng ngày đó, thay bằng sa y tuyết trắng hơi lộ vai, vẻ quyến rũ càng phát ra nồng đậm.

Tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến, hắn xoay người, “Đều đã tới?”

“Vâng!”

“Chuyện muốn người tra có kết quả rồi hả?” Hí mắt, Dạ Vô Ưu đem áo ngủ bằng gấm kéo lên trên, cảm thấy nàng vẫn hợp với màu trắng nhất, trong vẻ xinh đẹp mang theo tiên khí, trong quyến rũ mang theo thanh nhã, câu hồn đoạt phách.

“Vâng!” Vẫn là một chữ, Dạ Lang tiến lên, ở bên tai Dạ Vô Ưu nói nhỏ, tiểu nhân tình ngẫu nhiên đảo qua nữ tử vẫn đang hôn mê bất tỉnh, kinh diễm che dấu dưới đáy lòng.

Ánh mắt hẹp dài nheo lại, trên mặt Dạ Vô Ưu mang theo một tia nguy hiểm, khóe mắt xếch lên, “Nếu là như vậy, vậy ngày mai người liền phái người đi mời nàng tới đây!”

“Vâng!” Đang muốn cung kính lui ra, nghe được thanh âm nam nhân, Dạ Lang dừng cước bộ, ánh mắt mang theo nghi hoặc, “Chủ tử?”

“Phụ tử Mộ Dung Hạo Nam như thế nào rồi?” Phất tay để cho toàn bộ nha hoàn rời khỏi, Dạ Vô Ưu lúc này mới vươn tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh của nữ tử trên giường, đôi môi bởi vì thiếu nước mà khô nứt, mang chút tơ máu.

“Chúng cứ phản quốc đã vô cùng xác thực, giờ ngo ngày mai, ở cửa Ngọ môn vẫn trảm!” Nhìn nữ tử trên giường, gương mặt trắng xanh cùng khí tức mị hoặc kia làm mất hẳn lộ ra vẻ si mê, mãi đến khi Dạ Vô Ưu lạnh lùng hừ nhẹ, hắn mới vội vàng thu hồi ánh mắt, cúi đầu cung kính nói, “Bên kia đều đã an bài xong, chủ tử cứ yên tâm.”

Lúc này Dạ Vô Ưu mới thu hồi ánh mắt băng lãnh giống như lưỡi dao, không còn giận hờn lạnh, con ngươi đen nhánh chuyển động.

“Mẫu thân, mẫu thân...” Trong mắt đều là màu đỏ chói mắt, tiếng Mộ Dung Tĩnh khàn khàn ní non từ cánh môi tràn ra, đó là màu máu, máu của mẫu thân nàng...

Máu tươi phun tung toé, giống như có vô số con rắn độc hung ác quấn quanh thân thể của nàng, cắn xé thân thể của nàng, xuyên nhập vào trong ăn mòn lục phủ ngũ tạng cùng linh hồn của nàng.

Máu... Thật nhiều máu, nhuộm đỏ một tầng tuyết thật dày, màu trắng trộn lẫn với màu đỏ trông thật đáng sợ... trong hơi tuyết mang theo nồng đậm mùi máu tươi thật là khủng khiếp...

Tại sao khắp nơi đều là màu đỏ, tại sao nàng lại cảm thấy lạnh giá tuyệt vọng như vậy, tại sao phụ thân lại phản quốc... Tại sao, ai tới nói cho nàng, tại sao!

Lại có ai tới nói cho nàng, toàn bộ này không phải là sự thật, hoặc là, thân hình ngã xuống cùng máu tươi kia bất quá là một con ác mộng.

Giờ khắc này, ngập trời bi ai rót vào đáy lòng, tuyệt vọng cùng bất lực như bóp chặt lấy thân hình nhỏ bé của nàng, trong lòng khó chịu lợi hại, đau đớn đến hô hấp cũng có chút khó khăn.

Mộ Dung Tĩnh cảm thấy mình giống như là một lữ giả hành tẩu trong bóng tối, mò mẫm trong hư vô, lại giống như đang truy tìm thân nhân đã rơi vào hoàng tuyền, khàn cả giọng gọi tên người thân.

Nhưng chung quanh cái gì cũng không có, chỉ có nằm đêm dày đặc không bờ bến bao quanh thân thể nhỏ nhỏ của nàng, hô hấp của nàng đều trở nên khó khăn.

“Mẫu thân, mẫu thân... Lạnh, ta rất lạnh...” Nàng thống khổ rên rỉ, vô thức ní non, ở trong bóng đêm lạnh giá một mình chịu đựng.

Bạn đang đọc truyện *Tội Phi Hưu Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Mộng yểm quấy rầy

Những hạt tuyết lớn vẫn rơi xuống, gió lạnh thổi khắp chốn, trong thư phòng đặt hai lò sưởi, trái ngược với khí trời rét lạnh bên ngoài thành, Dạ Vô Ưu

khoanh tay đứng ở trước cửa sổ, dáng người cao ngất dưới tuyết trắng lạnh lẽo càng thêm mê người.

Hắn mặc áo bào gấm màu đen, eo buộc ngọc đai, khuôn mặt tuấn tú không chút thay đổi, giống như đao khắc, đôi môi với độ dày vừa phải mềm nhẹ, con ngươi đen nhánh hiện lên hàn mang, trên người hắn mang theo khí tức lạnh bạc.

Dạ Lang đẩy cửa vào liền nhìn thấy hắn đang trầm tư, không dám quấy rầy, nhẹ nhàng đi đến sau lưng hắn, rất lâu mới cung kính hỏi bẩm, “Chủ tử, Triệu tiểu thư đã đồng ý!”

“Uh~m!” Nghe được tiếng bước chân của Dạ Lang, Dạ Vô Ưu cũng không xoay người mà dừng một hồi mới đẩy cửa sổ đang đóng chặt ra, đôi mắt trông về phía xa, vừa lúc có thể nhìn thấy Tiểu Lâu ở tây viện kia.

Tiểu Lâu đã chất đầy tuyết đọng, đại tuyết vẫn phát phối như lông ngỗng rơi trên mặt đất, trong hoa viên bách hoa đều đã héo tàn, bạch mai nở rộ, hồng mai bị tuyết đọng cong cả cành cây.

Lại đứng rất lâu, gió lạnh theo cửa sổ lùa vào, đến lúc Dạ Lang có chút rùng mình vì lạnh, Dạ Vô Ưu rốt cục xoay người lại, cửa sổ cũng lập tức đóng, “Nàng có yêu cầu gì đều thỏa mãn nàng!”

“Dạ!” Dạ Lang có chút tò mò, vị Triệu Yên Nhiên kia là dòng chính nữ của Triệu Chính nhưng nàng tâm cao khí ngạo, nghe nói bọn người Đại hoàng tử, Nhị hoàng tử đã mượn sức Triệu Chính, trong lời nói cũng từng lộ ra sự chú ý đối với Triệu Yên Nhiên, vì sao Dạ Vô Ưu vẫn còn vương mắc cùng nữ tử kia?

“Chủ tử, đối xử với Triệu tiểu thư như thế, thích hợp sao?” Dạ Lang nói, chính mình cũng cảm thấy có chút không hiểu.

“Có cái gì không thích hợp?” Dạ Vô Ưu cất bước đến án thư, cầm bút lông lên viết xuống hai chữ to. Trong chữ khí thế hào hùng, cứng cáp hữu lực, người viết rất chăm chú, mỗi một nét bút đều mang theo chí hướng phi long tại thiên của hắn.

“Vạn nhất nàng đem chuyện Mộ Dung tiểu thư nói cho Triệu đại nhân biết, chủ tử người làm nhiều như vậy, chẳng phải là điều phải...” “Uổng công vô ích” bốn chữ này, cho dù là giết hắn, Dạ Lang cũng sẽ không nói ra miệng.

Hàng lông mày nhú chặt tiết lộ lo lắng của hắn, ánh mắt lý lóe ra tinh quang, tay hắn đặt lên chuỗi kiếm, trên người đột nhiên dâng lên khí thế ngập trời, “Chủ tử, nếu vô dụng, không bằng đề thuộc hạ...”

“Làm càn!” đột nhiên ngừng đầu, Dạ Vô Ưu đem bút lông phóng hạ, cốc gốm sứ trên bàn phát ra thanh âm thanh thúy, ánh mắt sắc bén băng hàn bắn về phía hắn, “Triệu Yên Nhiên là một quân cờ rất trọng yếu của ta, nếu Triệu Chính có thể đi cầu Phụ hoàng hạ chi lần đầu, tất có thể cầu lần thứ hai. Người thì biết cái gì?”

“Thuộc hạ biết sai!” Dạ Lang cũng nghĩ đến điểm mấu chốt trong đó, chấp tay nhận sai.

“... Thôi, người đi đón Yên Nhiên, bản điện đi trước!”

Hai người ra khỏi đại viện, đến ngã ba hành lang thì tách ra.

Dọc theo đường đi tuyết đọng chói mắt, vào đông hoa cỏ héo tàn cũng phủ thêm ngân trang, Dạ Vô Ưu thân nhiên tiêu sái, nhìn đến Tiểu Lâu lóe lên ánh đèn, cước bộ không tự giác nhanh hơn.

“Mộ Dung Tĩnh, người vẫn không muốn tỉnh lại sao?” Tiến vào vào trong phòng, Dạ Vô Ưu cho thị nữ lui ra, khoanh tay đứng ở bên cạnh giường nhỏ, cương nghị trên mặt mang theo vẻ không kiên nhẫn.

Mộ Dung Tĩnh run rẩy mê man, ác mộng như ma quỷ quấn lấy nàng, nàng trốn không thoát, đi không được, trong máu giống như có trăm ngàn con kiến bò qua, khó chịu đến tê tâm liệt phế.

“Điện hạ!” Dạ Lang sửa sang lại tóc tai tán loạn, quần áo không chỉnh tề tiến vào.

“Tiểu Tĩnh...” Nữ tử nhìn thấy Mộ Dung Tĩnh liền nghẹn ngào kinh hô, bị Dạ Lang đẩy, thân thể cao gầy của nàng nghiêng ngả lao đảo đến trước giường, trán đập vào cạnh giường, nhất thời huyết lưu như chú.

Đồng loạt nhấc mái tóc đen tán loạn trên đầu nữ tử lên, để cho khuôn mặt đỏ máu của nàng nhắm ngay Mộ Dung Tĩnh, Dạ Lang cười quý dị, “Mộ Dung tiểu thư, nữ tử tiên tư như Triệu tiểu thư Dạ Lang ta đúng là lần đầu tiên nhìn thấy, nàng khóc đến thương tâm như vậy, ta cũng có chút đau lòng...”

“Mộ Dung Tĩnh, người xem, đây là tỷ muội tốt của người, vì người mà nàng bị thương, người vẫn không muốn tỉnh lại sao?” Thô bạo lời kéo cổ tay mảnh khảnh của Mộ Dung Tĩnh, thân thể của nàng nhu nhược, khuôn mặt trắng xanh của nàng đối diện với khuôn mặt đầy máu và nước mắt của nữ tử.

Mộ Dung Tĩnh run rẩy càng lợi hại, hai tay mờ mịt vung vẩy trong không trung, như người chết đuối tìm kiếm bè gỗ cứu mạng, bắt lực làm người thương tiếc.

“Tiểu Tĩnh, người mau tỉnh lại...” Nữ tử khóc kêu, đẩy Dạ Vô Ưu ra, tiến lên ôm lấy thân thể run rẩy của nàng vào trong ngực, nước mắt từng giọt từng giọt trượt trên áo gấm, rơi vào gương mặt tái nhợt của nàng.

“Không chịu tỉnh sao?” Tuổi cười càng âm lãnh, Dạ Vô Ưu kéo nữ tử đang khóc kêu ra, hai tay nắm chặt cổ Mộ Dung Tĩnh, âm mai nói, “Bản điện lệnh cho người tỉnh lại, mở to mắt, nhìn xem hảo tử muội của người khóc vì người như thế nào...”

“Mẫu thân... Rất lạnh... Tiểu tình rất lạnh...” Cổ bị nam nhân nắm chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh của Mộ Dung Tĩnh bởi vì không được hô hấp mà nhanh chóng hồng nhuận, bất an giãy dụa.

“Mộ Dung Tĩnh!” Dạ Vô Ưu không còn kiên nhẫn, buông chiếc cổ mảnh khảnh của nàng ra, không có sự chống đỡ của hắn, thân thể nhỏ nhắn xinh đẹp của nữ tử rơi mạnh xuống giường, phát ra thanh âm “Rầm”, vẻ cương nghị trên mặt hắn mang theo âm lãnh.

“Hiện tại, lập tức, mau tỉnh lại, người có nghe hay không?” tay, đặt ở trên vai Triệu Yên Nhiên, ngực hắn lên xuống, không kiên nhẫn nói, “Bản điện đếm ba tiếng, nếu người không tỉnh lại ta liền giết nàng, cũng giết người, để tử muội các người đến địa ngục đoàn tụ đi!”

“Không...” Nữ tử sợ hãi lắc đầu, phủ phục muốn lui về phía sau, lực đạo của nam nhân truyền đến làm cho nàng không thể động đậy, ánh mắt cầu xin nhìn về Mộ Dung Tĩnh ở phía giường nhỏ đang không ngừng run rẩy, “Tiểu tình, ta cầu người, người mau tỉnh lại...”

“Một “

“Hai “

“Ba “

Cùng với thanh âm y phục bị xé nát, tiếng thét chói tai của nữ tử, kiếm của Dạ Lang phát ra những âm thanh leng keng.

“Đừng...” Trong khung cảnh hỗn loạn này, một thanh âm kiều mỹ của nữ tử đột nhiên vang lên, Dạ Vô Ưu quay đầu, nữ tử trên giường chẳng biết đã mở mắt từ lúc nào, hai tay sợ hãi níu chặt áo ngủ bằng gấm.

Mộ Dung Tĩnh lắc đầu, mắt phượng rung rung, cho dù là khóc cũng vẫn khó che đậy được sự vũ mị của nàng, “Đừng, đừng giết Yên Nhiên tử tỷ, không cần đối nàng như vậy, không cần...”

Bạn đang đọc truyện *Tội Phi Hữu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Tự trách

Trong đầu vẫn nghĩ tới, nếu nàng còn không mở mắt, hảo tử muội của mình nhất định sẽ chết, trong lòng Mộ Dung Tĩnh giống như có thiên vạn con kiến bò qua, khó chịu, tự trách, chua xót, thống khổ toàn bộ đều trải qua.

Nghe hảo tử muội khóc kêu, nàng rốt cục mở mắt, chiếu vào tầm mắt chính là tấm màn phản hồng, bên tai truyền đến tiếng gào thét thống khổ của Triệu Yên Nhiên, lồng ngực nàng tràn đầy phẫn nộ, vùng vẫy làm bộ muốn ngủ lại...

“Tiểu tình, người đã tỉnh?” Thấy nàng đã tỉnh lại, Triệu Yên Nhiên đẩy Dạ Vô Ưu chạy vội qua, không để ý tóc tai hỗn độn, quần áo rách nát, trên khuôn mặt dịu dàng mang theo kinh hãi, máu tươi chảy xuống nhuộm đỏ y phục tuyết trắng.

“Yên Nhiên tỷ tỷ...” Không dám tin nhìn nữ tử trước mặt, nhất là nhìn đến màu đỏ tươi trên trán nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Dung Tĩnh nhất thời trắng bệch, trong đầu lại hiện lên hình ảnh ánh mắt tuyệt vọng lại lo lắng của Thanh Loan khi ngã xuống, thân thể nhỏ nhỏ lại run rẩy, sợ hãi lại tuyệt vọng.

Mẫu thân đã ngã xuống trước mặt mình, phụ thân cùng đại ca cũng... Nàng về sau phải làm sao bây giờ?

“Tỉnh lại là được, tỉnh lại là được...” Mâu quang ngập nước, Triệu Yên Nhiên ôm lấy thân thể mảnh mai của nàng, đau lòng nhìn khuôn mặt trắng xanh của nàng, “Tiểu tình, không cần thương tâm, sẽ tốt thôi...”

“Yên Nhiên tỷ tỷ...” Rốt cục xác nhận nữ tử trước mặt chính là hảo tử muội cùng của mình từ nhỏ đến lớn, Mộ Dung Tĩnh run rẩy xoa máu trên trán nàng, thanh âm khàn khàn, “Có đau không?”

Trong đầu không ngừng hiện lên máu tươi cùng ánh sáng của đao kiếm, nàng cảm thấy mình giống như là gặp một con ác mộng, trong mộng có thị vệ hung thần ác sát. Nàng liều mạng vùng vẫy, lại chỉ có thể trơ mắt nhìn mẫu thân ngã trước mặt mình...

Suy nghĩ hỗn loạn từ từ thanh minh, như một đạo thiên lôi giáng xuống thân thể nàng, mẫu thân nàng đã chết, nàng đã tận mắt nhìn thấy thân thể ngã xuống cùng máu tươi tràn ra.

Là lỗi của nàng, đều là lỗi của nàng, nếu không phải nàng sợ hãi thét chói tai, mẫu thân cũng sẽ không vùng vẫy, lại càng không bị thị vệ kia... Giết ngay tại chỗ...

Bị thương đến cực hạn ở một khắc này trào lên sóng lớn, hung hăng đánh vào trong lòng Mộ Dung Tinh, bên tai tựa hồ đều là tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng bước chân của bọn hạ nhân, bi ai, thống khổ,... Không chút lưu tình tàn phá trái tim nàng.

“Không đau...” Nhẹ cười lắc đầu, Triệu Yên Nhiên bắt lấy tay của nàng, không để ý mình toàn thân chật vật, ánh mắt lo lắng nhìn nàng, “Tiểu tình, người...”

“Yên Nhiên tỷ tỷ...” Gương mặt quen thuộc làm sự sợ hãi trong lòng Mộ Dung Tinh như thủy triều trào ra, nàng bỏ nhào vào trong lòng Triệu Yên Nhiên, giống như chú chim bị chặt đứt cánh, vùng vẫy tuyệt vọng, “Là lỗi của ta, đều là lỗi của nàng, là ta hại chết mẫu thân...”

Nước mắt tuôn trào, Mộ Dung Tinh không khống chế được khóc thảm thiết, tiếng la khóc bị phần thương tâm như vậy.

Nước mắt kia băng lãnh như dao găm uốn lượn ở trong ngực Dạ Vô Ưu, từng giọt từng giọt thấm sâu vào, chuyện sớm đã quyết định ở một khắc này lại có chút dao động.

Triệu Yên Nhiên ôn nhu vuốt ve mái tóc dài đen tuyền của nàng, biết nàng xưa nay hoạt bát đáng yêu, lần này gia biến đã để lại bóng ma rất lớn trong lòng nàng, giờ khắc này, nàng có chút đau lòng, lại chỉ có thể ôm nàng thật chặt, vỗ nhẹ tâm lung đang run rẩy của nàng, “Đừng quá khổ sở, đây không phải lỗi của người...”

Mộ Dung Tinh vẫn khóc, dưới sự ôn nhu trấn an của Triệu Yên Nhiên liền từ khóc thảm thiết từ từ hóa thành khóc thút thít, bả vai nàng nghẹn ngào run lên run lên, nước đọng đầy khóe mắt.

Dạ Lang bên cạnh không đành lòng nhìn liên xoay mặt đi, lặng lẽ rời khỏi phòng, cung kính đứng ở cửa, mặc cho hàn phong tàn sát bờ bãi, trong đầu lại hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn quyến rũ mang theo vẻ ngây ngô mà không thể xóa đi được.

“Tiểu Tinh, bá phụ bọn hắn đã đi, người phải nén bi thương!” Dùng khăn lụa lau nước mắt cho nàng, Triệu Yên Nhiên ôn nhu trấn an, nâng cằm của nàng lên, cẩn thận lau nước mắt trên mặt nàng.

Mộ Dung Tinh nghẹn ngào không ngừng, trong lòng nổi lên từng trận cảm động, cảm xúc đan xen, nháy mắt nước mắt bất ngờ rơi như mưa, dưới tình huống như vậy lại vẫn thu lưu nàng, tương trợ nàng, nàng vô cùng cảm kích.

Một hồi lâu sau nàng rốt cuộc ngừng khóc, nhẹ nhàng đỡ Triệu Yên Nhiên ngồi xuống, đối với Dạ Vô Ưu khoanh tay ở trước cửa sổ cung kính quỳ xuống, “Đa tạ ân cứu mạng của điện hạ.”

Dạ Vô Ưu từ từ xoay người, cho dù ở trong mộng đã nghe được thanh âm của hắn, biết được hắn chính là Tử hoàng tử nổi tiếng gần xa, phong lưu thành tánh, Mộ Dung Tinh nhìn thấy hắn một khắc kia lại cảm thấy chấn kinh.

Ngũ quan tuấn mỹ, khuôn mặt cương nghị, cánh môi với độ dày vừa phải, khóe môi hơi gợi lên, trong phong lưu mang theo tà mị, vô tình lại đa tình, nam tử tuấn mỹ như vậy vượt qua ca ca Mộ Dung Xung nàng sùng bái từ nhỏ.

“Đứng lên đi!” Từ trên cao nhìn xuống Mộ Dung Tinh, tiếng nói trầm thấp, sau một lúc lâu mới không chút để ý xua tay, “Mộ Dung Tinh từ hôm nay trở đi đã không tồn tại!”

Hắn không phải là cùng nữ tử này thương lượng, mà là nói thẳng một chuyện thực, một sự thực tuyệt đối.

Mộ Dung Tinh ngẩng đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo khó hiểu, Triệu Yên Nhiên mỉm cười tiến lên, cánh tay khoát lên bờ vai mảnh khảnh của nàng, ổn định thân thể đang không ngừng run rẩy của nàng, “Tiểu tình, bá phụ cùng Mộ Dung đại ca đều đã... Mộ Dung gia hiện tại là tội thần, là Điện hạ dùng kế thay nạn đổi đào cứu người ra khỏi thiên lao, cho nên, người không thể gọi là Mộ Dung Tinh nữa...”

Cấn môi, Mộ Dung Tinh gật đầu, trong lòng cười khổ, Đúng vậy, nếu nàng còn kêu Mộ Dung Tinh, bị người có tâm tổ giác, Triệu gia cùng phủ Tử hoàng tử chỉ sợ đều bị liên lụy.

“Yên Nhiên tỷ tỷ, Tiểu Tinh hiểu!” Ngẩng đầu nhìn đến trán Triệu Yên Nhiên rỉ máu, đáy mắt nàng hơi hơi rung rung, lại quỳ xuống trước Dạ Vô Ưu, thành tâm thành ý cầu xin, “Điện hạ, ta đã thức dậy, cầu người không nên thương tổn Yên Nhiên tỷ tỷ, được không?”

Trong thanh âm tràn đầy cầu xin, rõ ràng là bộ dáng điềm điềm đáng yêu, trên người lại lộ ra một cổ quyến rũ, từ bên trong phát ra vẻ xinh đẹp quyến rũ câu hồn đoạt phách, khó có thể che giấu.

“Được sao?” Tà mị nhử mồi, Dạ Vô Ưu nhìn về phía Triệu Yên Nhiên, đáy mắt thâm thúy hàm chứa sự âm u không rõ, “Yên Nhiên, người tới nói cho nàng, bản Điện còn có chút công việc cần xử lý!”

Nói xong, hắn cũng không thèm nhìn tới hai nữ tử, rời khỏi Tiểu Lâu, dẫn theo Dạ Lang về thư phòng, không có gì bất ngờ xảy ra, lại nhìn đến dấu vết người lạ đã tới.

Bạn đang đọc truyện *Tội Phi Hữu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Yên Nhiên tình thâm

Sau khi chỉnh lý lại dung nhan, Triệu Yên Nhiên đẩy cửa thư phòng đang đóng chặt ra, hai mắt như nước, cất bước hướng tới nam nhân có thân hình cao ngất, càng tới gần nam nhân tim đập lại càng nhanh.

Thu hồi ánh mắt rơi vào viên son, gần cửa sổ mà đứng, nhìn nữ tử đang từ từ tiến về phía mình, đáy mắt Dạ Vô Ưu hơi hơi lộ ra vẻ kinh diễm.

Triệu Yên Nhiên ở Lạc Thành là mỹ nhân hạng nhất, mười ngón thon dài, làn da như mỡ đông, trong tuyết trắng lộ ra phần hồng, phần nộn có thể nhéo ra nước, vòng eo nhỏ mảnh, tứ chi thon dài, có một loại khí chất thoát tục như tiên tử. Trên mặt không thi phấn vẫn không thể che hết dung nhan tuyệt sắc.

Đôi mắt đẹp lưu chuyển, Triệu Yên Nhiên nhẹ nhàng cất bước đến trước mặt Dạ Vô Ưu, mép vẩy tung bay, giống như tiên tử không nhiễm khói lửa nhân gian, khoe miệng gọi lên tươi cười dịu dàng, chỉ là khó nén vẻ lo lắng cùng u sầu nơi đáy mắt, “Điện hạ, Mộ Dung Bá Bá cùng Mộ Dung đại ca bọn hần...”

“Tội danh phản quốc vô cùng xác thực, muốn cứu ra cũng không dễ!” Dạ Vô Ưu đạm mạc nói.

“Tiểu Tình đáng thương, vừa mới cập kê, trong nhà lại chịu biến cố lớn như vậy, ngày sau, Yên Nhiên có thể thường đến thăm nàng không?” Dùng khăn lụa lau khóe mắt, nâng mắt nhìn khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của Dạ Vô Ưu, thân thể Triệu Yên Nhiên chấn động quên cả phản ứng.

Tứ hoàng tử tại Lạc Thành có tiếng là phong lưu, nhưng thân phận cùng về tuần lăng của hần, cũng là đối tượng mà chúng nữ tử tranh nhau lấy lòng, nhất là, trong phủ của hần còn chưa có chính phi.

Triệu Yên Nhiên là đích nữ của Thừa tướng Triệu Chính, ái mộ Dạ Vô Ưu là điều trong triều không ai không biết, Triệu Chính cưng chiều nữ nhi, thậm chí đã từng cầu Dạ Lăng Thiên hạ chỉ tứ hôn.

Những hoàng tử còn lại lo lắng Dạ Vô Ưu có được sự ủng hộ của Triệu Chính, nhao nhao góp lời, nói Dạ Vô Ưu niên kỷ còn nhỏ, trầm mê thanh sắc, tạm thời không nên thành thân, mà thời điểm Dạ Lăng Thiên tuyên hần đến ngự thư phòng lại đầy người mùi rượu.

Bởi vì việc này, hần bị Dạ Lăng Thiên bắt ở trong phủ bế môn ba tháng, chuyện tứ hôn cũng bỏ mặc.

“Yên Nhiên!” Nhìn ánh mắt ái mộ cùng dung nhan xinh đẹp của nữ tử, Dạ Vô Ưu trong lòng khẽ nhúc nhích, ngón tay thon dài lướt qua đôi má ửng đỏ của nàng, “Giữa người và ta không nên khách khí như vậy, gọi tên của ta!”

Thanh âm trầm thấp mang theo vô hạn mê hoặc, khí tức ấm áp phun ở bên tai, Triệu Yên Nhiên đỏ mặt, rũ mắt xuống nhìn mũi chân, “Yên Nhiên không dám...”

“Nói, còn khách khí, ta sẽ tức giận...” Ánh mắt tà mị lưu chuyển tới lui trên người Triệu Yên Nhiên, Dạ Vô Ưu cười phong lưu lại mị hoặc, khẽ sát vào kiều nhan nữ tử, ngửi hương tóc của nàng, say mê nói, “Thơm quá!”

Triệu Yên Nhiên trong lòng run lên, cổ cũng đã phồng hồng, xấu hổ nắm chặt khăn tay, khí tức nam nhân quanh quần trên chớp mũi.

Tim nàng đập như sấm, mặt đỏ như gấc, thanh âm trầm thấp kiều mị theo cánh môi hồng nhuận tràn ra, “Vô Ưu!”

“Lúc này mới ngoan!” Đại thủ phát qua mái tóc đen của nữ tử, Dạ Vô Ưu sùng nịch nói, “Thời gian không còn sớm, đêm nay người cứ ở lại phủ, ngày mai ta phái Dạ Lang đưa người trở về!”

Triệu Yên Nhiên lại đỏ mặt, nam nhân này phong lưu đa tình nàng sớm đã nghe thấy, nhưng thân thể nàng vẫn khấn trương run lên nhè nhẹ.

“Ta sẽ không làm gì người, trừ phi...” Ngón tay xẹt qua đôi má phần hồng, Dạ Vô Ưu cười tà mị, “Chờ chúng ta thành thân!”

“Vô Ưu!” Trong lòng lại một lần nữa run rẩy, Triệu Yên Nhiên hờn dỗi dậm chân phát tay áo quay lưng lại đi, lưu lại cho nam tử một bóng lưng mỹ lệ.

“Ha ha...” Tiếng cười nam nhân trầm thấp vang lên.

“Thời điểm không còn sớm, đi nghỉ ngơi đi!”

“Vô Ưu, ta biết những lời này ta không nên nói, nhưng ta...” Xoay người, nhìn gương mặt góc cạnh rõ ràng của nam nhân, Triệu Yên Nhiên nắm chặt khăn tay, mắt ngập nước mang theo khó xử.

“Người nói đi!” Đáy mắt hiện lên tia ngoan độc không dễ dàng phát giác, Dạ Vô Ưu nhếch môi tà mị cười, khoanh tay đứng, dáng người cao ngất, bộ dáng xuất sắc hơn người làm cho Triệu Yên Nhiên thấy thiếu chút nữa mất hồn đoạt phách.

“Tiểu Tình hiện giờ như vậy ở trong phủ có nhiều bất tiện, không bằng Yên Nhiên dẫn nàng hồi phủ, có gia phụ gia mẫu chiếu cố, có lẽ...”

“Không cần!” Máu quang lóe ra, Dạ Vô Ưu trong lòng cười lạnh, dơ tay cắt ngang Triệu Yên Nhiên, thời điểm nhìn đến nàng nghi hoặc, tươi cười càng

thêm tà mị tùy ý, “Ngươi ngày sau rảnh rồi có thể đến thăm nàng. Nhớ kỹ, từ hôm nay trở đi, trên đời này đã không có Mộ Dung Tĩnh, nàng là Dạ Cơ!”

“Yên Nhiên minh bạch!” Đây cũng là một loại bảo hộ đi, Triệu Yên Nhiên nhìn không được suy nghĩ, Từ hoàng tử đối với Tiểu Tĩnh cũng thật tốt, vô duyên vô cớ trong lòng dâng lên một cỗ ghen tuông.

Mộ Dung Tĩnh tuy còn nhỏ nhưng không che giấu được toàn thân xinh đẹp tao nhã, Dạ Vô Ưu xưa nay đa tình, những nơi bướm hoa trong Lạc Thành đều có thể thấy được bóng dáng của hắn.

Đối với Mộ Dung Tĩnh tuyệt đại xinh đẹp, hắn cũng không kháng cự được sự quyến rũ kia đi?

Bạn đang đọc truyện *Tội Phi Hưu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Dạ Cơ

"Dạ Cơ?" Tiểu Lâu ở Tây viện, Mộ Dung Tĩnh ở trên giường cuộn tròn thành một cục, lại tăng thêm hai cái lò sưởi cũng không thể làm nàng cảm thấy ấm áp.

Nhìn Dạ Lang đáng người bình thường, hàn khí bức người, tiểu nhân tình lóe ra tinh quang, nàng hơi khó hiểu, "Tại sao lại gọi là Dạ Cơ?"

Triệu Yên Nhiên đã rời đi, nhưng chân tướng nàng đã rõ ràng, đối với Dạ Lang nàng có chút nén giận, tuy là vì để cho mình tỉnh lại, nhưng hắn đối với Yên Nhiên tỷ tỷ vẫn là hơi quá đáng.

Đầu đụng vào cột giường, trên trán đầy máu, nếu như ảnh hưởng đến dung mạo của nàng thì phải làm thế nào?

"Đứng, từ nay về sau ngươi chính là Dạ Cơ, không có tại sao!" Dạ Lang mặt không chút thay đổi, nhìn môi nàng nhợt nhạt, khuôn mặt trắng xanh liền phân phó nha hoàn lại thêm hai cái lò sưởi mới lạnh lòng mở miệng.

"Ta hiểu!" Cúi đầu, nhìn y phục tuyết trắng, Mộ Dung Tĩnh mân nhẹ môi, là một tội nhân ăn nhờ ở đậu, nàng có tư cách gì kháng nghị?

Không biết, cha mẹ cùng ca ca thế nào, Triệu Yên Nhiên không nói cho mình liên ly khai. Tội phản quốc, bọn hắn, có phải khó thoát khỏi tai ương này?

Nàng không mở miệng, Dạ Lang cũng an tĩnh đứng ở một bên, ánh mắt nhìn quanh bốn phía, nhưng lại không nhìn nàng, hắn sợ mình không khống chế được mà nói cho nàng vài chuyện.

Nàng rất đẹp, diện mạo yêu mị lại có một loại thuần khiết như tiên nữ, nhìn nhiều một cái, hắn sẽ cảm thấy như khinh nhờn nàng, cũng là tự đề cao bản thân.

"Cha mẹ ta cùng ca ca, bọn hắn... Như thế nào?" Mộ Dung Tĩnh vùng vẫy thật lâu, rốt cục nâng mắt bình tĩnh nhìn Dạ Lang.

Cho dù tim đang nhỏ máu, nàng vẫn bảo trì giáo dưỡng, là nữ nhân xuất thân từ phủ tướng quân, nàng không thể để cha mẹ mất mặt, nghĩ như vậy, thân thể run rẩy của nàng từ từ khôi phục bình thường.

Dạ Lang có chút kinh ngạc nhìn biến hóa của nàng, mới vừa rồi một khắc kia hắn cơ hồ cho rằng nữ nhân này giống như thay đổi một người, tuy sắc mặt tái nhợt suy yếu, nhưng khí thế đã ẩn ẩn có phong thái của Mộ Dung Hạo Nam.

Mãi đến khi nàng khôi phục bình thường, hắn mới hí mắt, trong mắt hiện lên tinh quang, "Mộ Dung Hạo Nam thông đồng với địch phản quốc, đã vấn trảm ở Ngọ môn, thi thể treo trên cổng thành Hàn Phong ba ngày mới cho phép đưa xuống!"

Hơn nữa, không cho phép có người nhặt xác, nếu không sẽ bị coi là đồng đảng, liên lụy cả tộc.

"Cảm ơn ngươi, ta đã biết!" Tuy đã đoán được là kết quả này, Mộ Dung Tĩnh vẫn cảm thấy thương tâm, mắt phượng lóe ra lệ quang, nàng lại quật cường ngửa đầu không cho Dạ Lang nhìn thấy bản thân yếu ớt.

Tim đau đớn như sắp vỡ, mẫu thân đã chết, phụ thân cũng đã chết, đại ca cũng đã chết, nàng là người duy nhất sống sót của Mộ Dung gia, thân phận nữ nhi của tội thần, nàng kiếp này chỉ sợ không cách nào thoát khỏi.

Nhìn nàng trầm mặc không nói, Dạ Lang cũng trầm mặc, nội tâm phát ra quyến rũ xinh đẹp hấp dẫn ánh mắt của hắn, nhìn đến lông lánh trong mắt nàng, hắn mím môi.

"Dạ Cơ, chuyện cũ đã qua, ngươi nên nín bi thương!" đưa khăn tay đến trước mắt nữ tử, hắn che dấu sự rung động của mình, nữ tử nhu nhược như vậy, quyến rũ phong tình như vậy, hắn... không thể kiềm chế...

Rất muốn đem nàng nhét vào cánh chim hảo hảo bảo hộ, cũng không phải chịu bất luận kẻ nào khi nhục... Cũng không muốn phải nhìn nàng rơi lệ đau lòng...

"... Cảm ơn, Dạ Cơ mình bạch, về sau sẽ không như vậy nữa!" Mộ Dung Tinh quay đầu tránh tay hắn, nước mắt rơi ở trên mu bàn tay làm phỏng da thịt, xuyên thẳng vào trái tim.

Phụ thân, mẫu thân, đại ca, đường đến hoàng tuyền các người nhất định rất tịch mịch đi? Các người yên tâm, không bao lâu nữa Tiểu Tinh cũng có thể đi cùng các người.

Một nhà chúng ta tới Diêm La điện sẽ lại kết thành thân nhân!

Mâu quang phát lạnh, Dạ Lang nhìn nửa bên mặt của nàng hơi giận tái đi, lạnh lùng ở ném cho nàng một câu "Không biết tốt xấu", khăn tay rơi cách đó không xa.

"Từ nay về sau, người chính là Dạ Cơ, cũng không còn là Mộ Dung Tinh, hi vọng người sẽ không cô phụ một phen tâm ý của Điện hạ!" Đối với sự hồ hững của nàng có chút không hồn giận, Dạ Lang phui tay ly khai.

Trong phòng không còn người khác, Mộ Dung Tinh rốt cuộc nhìn không được, bỏ nhào ở trên giường thất thanh khóc thảm thiết, cha mẹ, thực xin lỗi, trong nhà chỉ có một mình ta tiếp tục sống, ta cũng không thể quang minh chính đại sống trong thiên địa.

Những ngày này, về sau muốn như thế nào qua? Tứ hoàng tử xưa nay phong lưu thành tánh cứu mình là muốn như thế nào? Chẳng lẽ chỉ là đơn thuần như Triệu Yên Nhiên nói, lưu lại một người?

Vậy vì sao, đại ca bị giết, gia đình, nha hoàn trong phủ cũng bị giết, chỉ riêng nàng được giấu ở phủ Tứ hoàng tử?

Nước mắt không thể khống chế theo khóe mắt chảy xuống, thấm ướt gối đầu tuyết trắng dưới thân, thân thể nhỏ nhỏ cuộn tròn lại, trong cơ thể như có hàng ngàn con kiến gặm cắn, cắn xé linh hồn làm nàng đau đớn đến toàn thân co rút.

Ngoài cửa, Dạ Lang nghe thấy thanh âm thống khổ như tê tâm liệt phế bên trong, tay ở trên chuôi kiếm, trên mu bàn tay gân xanh lộ, trên trán che kín mồ hôi.

Hai tiểu nha hoàn đứng ở một bên có chút sợ hãi khi thấy hắn như vậy, sợ đến phải lui vài bước cách hắn một khoảng.

Đại tuyết tung bay, hàn phong thổi quét, năm nay tuyết tới tương đối trễ, nhưng lại lớn nhất từ trước tới nay.

Đời sau đời với trận đại tuyết hiếm thấy này cũng không có nhiều miêu tả, nhưng việc kinh thành đột nhiên xuất hiện một Dạ Cơ lại miêu tả thật nhiều, theo lưu truyền đời sau 《Liệt Quốc Chí • Hiền Viên thư • Dạ Cơ xinh đẹp》 miêu tả, xinh đẹp vô song, quyến rũ động lòng người, cười một tiếng khuyên thành, cười hai tiếng khuyên quốc, mê hoặc vài vị hoàng tử Hiền Viên đến không còn ý chí chiến đấu, câu hồn đoạt phách.

Bạn đang đọc truyện *Tội Phi Hữu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Thụy vương

Từ khi Mộ Dung Tinh tiến vào phủ Tứ hoàng tử, Dạ Vô Ưu liền mời người đến dạy nàng cảm kỳ thư họa, ca múa đàn hát, hắn muốn biến nàng thành một quân cờ hoàn mỹ, có thể chinh phục tất cả kinh địch của hắn, giúp hắn đạt được mục đích.

Mà hắn vẫn là hoàng tử phong lưu trong Lạc Thành, tùy ý có thể thấy được từ bảo hoa lệ kia.

"Chủ tử, ngày mai lâm triều!" Sập tới hôm nay, Dạ Vô Ưu đã thu thập sẵn sàng, trừ đài lam sắc tung bay bên cổ tay phải, phía trên có thêu hai chữ "Vô Ưu" tinh xảo, mới vừa bước ra khỏi cửa, Dạ Lang đã tất cung tất kính đứng ở một bên.

"Đứng vậy, thiếu chút nữa quên mất!" Ngón tay trái thon dài vuốt ve trừ đài lam sắc, Dạ Vô Ưu tựa tiểu phi tiểu nhìn Dạ Lang một cái, cất bước đi đến Tiểu Lâu bị đại tuyết bao trùm ở phía tây.

Đôi mắt Dạ Lang hiện lên tinh quang, vội vàng đuổi theo cước bộ của hắn.

"Phụng Thiên Thừa Vận, hoàng đế chiếu viết: Tứ hoàng tử Vô Ưu bình định có công, đặc biệt tấn phong thành Thụy vương, ban thưởng phủ đệ là Thụy vương phủ, khâm thử!" Thời gian lâm triều, tiếng nói của thái giám không ngừng vang vọng trong Lâm Đức Điện, mấy hoàng tử đưa mắt nhìn nhau, Dạ Vô Ưu lại tiến lên một bước, cung kính quỳ xuống.

"Nhi thần đa tạ Phụ Hoàng ưu ái, nhưng vì Phụ Hoàng phân ưu vốn là chuyện nhi thần phân nên làm, nhi thần không dám kể công! Mà nhi thần tư lịch còn thấp, thật sự có chút hổ thẹn, mong Phụ Hoàng thu hồi thành mệnh!"

Đại thần vẫn vỗ nhũ mày, nhìn nhau không hện mà cùng lộ ra ý cười kín đáo, trong lòng hừ lạnh: Tứ hoàng tử xưa nay phong lưu, lần này ngược lại tự mình hiểu lấy!

Hiên Viên vương triều đến nay đã có mấy trăm năm, Dạ Lăng Thiên là Hoàng đế thứ bốn mươi, đăng cơ gần ba mươi năm, dốc lòng vì nước, anh minh cơ trí, đem quốc gia quản lý gọn gàng ngăn nắp.

Nhưng ở phương diện thái tử, hắn cũng không làm được một việc minh quân, dưới trướng hắn có bảy vị hoàng tử, lại chưa lập Thái tử, tuổi hắn sẽ từ từ tăng lên, vài vị hoàng tử tuổi tác càng lớn sẽ bắt đầu tranh đấu gay gắt vì vị trí kia.

Dạ Lăng Thiên có vẻ hài lòng với trưởng tử Dũng Vương Dạ Vô Song, không chỉ bởi vì Dạ Vô Song vài năm trước cứu mình ra trong thiên quân vạn mã, càng bởi vì Dạ vô song dũng quán tam quân, có vạn phu bất đương chi dũng.

Hắn trấn thủ biên quan, biên tải hơn mười năm không chiến sự, các nước chung quanh nghe tên đã sợ, người như vậy mới gánh chịu được gánh nặng giang sơn này, có thể để cho con dân của hắn sống những ngày lành.

Những nhi tử còn lại cũng không tệ, chỉ là có ốm đau liệt giường, có trầm mê tử sắc, có vô tâm giang sơn, hắn âm thầm quan sát, cảm thấy Dạ Vô Ưu gần đây biểu hiện không tệ, nhất là thời điểm tru sát một nhà Mộ Dung Hạo Nam, mạnh mẽ vang dội, thủ đoạn lưu loát, có sự ngoan lệ của người đương quyền.

"Vô Ưu, ngươi đã không còn nhỏ, có chút trọng trách, chung quy cũng vẫn phải gánh vác!" Nhìn Dạ Vô Ưu phủ phục dưới đất, Dạ Lăng Thiên nhíu mày, đáy mắt cơ trí hiện lên kinh ngạc, bàn tay thường thức tấu chương trên long án, dù bận vẫn ung dung chờ đợi!

Đứa con trai này lớn lên bên cạnh hắn từ nhỏ, là nhi tử của Đoàn phi, nguyên tưởng rằng hắn sẽ lễ độ hòa ái giống mẫu phi hắn, ai ngờ sau khi Đoàn phi qua đời, Dạ Vô Ưu càng ngày càng vượt qua tưởng tượng của hắn...

Trầm mê thanh sắc, lưu luyến bụi hoa, trong phủ đã có hơn mười thị thiếp, hồng nhan tri kỷ bên ngoài càng không đếm hết...

"Phụ hoàng, nhi thần tuổi trẻ tư lịch ít, thật sự là..."

"Triệu ái khanh, ngươi thấy thế nào?" Dạ Lăng Thiên xua tay cắt ngang lời hắn, ánh mắt cơ trí rơi vào Thừa tướng Triệu Chính đứng đầu quan văn, tràn đầy chờ mong.

Từ khi hạ chi đến giờ, Triệu Chính vẫn cực kỳ lạnh nhạt đứng ở một bên, coi như không nhìn thấy ánh mắt của đồng liêu, nghe vậy, hắn tiến lên một bước, thanh âm như chuông lớn, "Hồi Hoàng Thượng, đây là việc nhà của Hoàng Thượng, vi thần không dám vọng nghị!"

Hắn trên dưới bốn mươi tuổi, lông mi đen đặc mà chỉnh tề, Nhãn tình lấp lánh có thần, thời điểm gặp người trong ôn hòa mang theo xa cách.

Ngón tay thô to, trong lòng bàn tay che kín vết chai, quan phục tâng thanh bao bọc dáng người hơi gầy của hắn, đai lưng cùng màu buộc bên hông, cúi đầu đứng thẳng, tất cung tất kính.

Triệu Chính là Thừa tướng Hiên Viên, năm đó cũng là người đa mưu túc trí cùng Dạ Lăng Thiên chinh chiến tứ phương, rất giỏi mưu lược, gặp chuyện, Dạ Lăng Thiên cũng là do thói quen thuận miệng hỏi, chỉ là không nghĩ tới hắn sẽ trả lời như vậy.

"Vô Ưu, đây là thánh chỉ, ngươi dám kháng chỉ sao?" Hoi hoi ngưng mi, Dạ Lăng Thiên đột nhiên đập long án, các quan lại vội vàng quỳ xuống, không dám ngăn đầu.

Dạ Vô Ưu ngẩng đầu, nhìn Dạ Lăng Thiên đã có vẻ giận dữ, vội vàng phủ phục, "Nhi thần không dám!"

"Một khi đã như vậy, liền tiếp chỉ đi!" Ánh mắt nhìn Dạ Vô Ưu như có thâm ý khác.

"Nhi thần khấu tạ Phụ hoàng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" uy nghiêm của Thiên Tử, Dạ Vô Ưu không dám tiếp tục từ chối, sau khi tam bái thì đứng dậy, cung kính tiếp nhận thánh chỉ.

Cho đến đi ra khỏi Lân Đức điện, mày Dạ Vô Ưu vẫn nhăn lại, mỉm cười với vài quan viên chúc mừng liền vội vã xuất cung, tiếp nhận dây cương gã sai vật đưa qua xoay mình lên ngựa, đánh ngựa thẳng đến tử lâu lớn nhất Lạc Thành "Yên Vũ lâu" mà đi.

Bóng dáng nhanh nhẹn kia, xem nhẹ bóng đen hiện lên cách đó không xa, tựa hồ khẩn cấp muốn phát tiết cái gì, lại tựa hồ như đang kháng cự.

Vừa mới trở lại tâm cung, Dạ Lăng Thiên nghe được tin tức này đôi mắt cơ trí đột nhiên nheo lại, mang theo thất vọng, "Đứa nhỏ này, như thế nào lại không biết dụng tâm của Trẫm?"

"Hoàng thượng, Thụy vương điện hạ còn trẻ khí thịnh, tham luyến nữ sắc cũng không thể tránh được..." Đứng ở bên người Dạ Lăng Thiên, là nữ tử với cung trang lục sắc, Ung Dung Hoa quý hi, thanh âm ôn nhu, mang theo ba phần yếu điệu.

Dạ Lăng Thiên quay đầu nhìn khuôn mặt tươi cười dịu dàng của nữ tử, gương mặt mang theo sự trầm tĩnh, tâm tình thật tốt, cầm ngọc thủ thon dài của nữ tử thờ dài, "Trẫm cả đời cơ trí, mấy hài tử này lại..."

"Hoàng thượng, dân chúng đều nói "Con cháu đều có phúc của con cháu", đối với các vị hoàng tử, người cũng không nhất định phải quan tâm..." Dịu dàng cười, nữ tử ôn nhu trấn an, "Chính cái gọi là "Hồ phụ vô khuyến tử", Hoàng thượng năm đó bày mưu nghĩ kế, các vị hoàng tử tự nhiên sẽ không kém đi nơi nào, Hoàng thượng người liền yên tâm bớt buồn đi!"

Ngọc thủ từ trong lòng bàn tay Dạ Lăng Thiên rút ra, nâng chén sứ đang bốc hơi lên, khăn tay lam sắc chà nhẹ khóe môi, khí chất dữ thế vô tranh chính là nguyên nhân Dạ Lăng Thiên sủng ái nàng.

"Ai..." Thiên ngôn vạn ngữ hóa thành một tiếng thở dài, Dạ Lăng Thiên nhấp nước trà, không chú ý tới đáy mắt nữ tử hiện lên quang mang, trong tia sáng kia mang theo thâm ý, càng không dễ phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Tội Phi Hưu Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Hoài niệm gia nhân

Phủ tướng quân tọa lạc tại thành đông, ngoài cửa nguyên bản phi thường náo nhiệt, người bán hàng rong nối liền không dứt, mừng tám tháng chạp nửa tháng trước, một nhà Mộ Dung Hạo Nam bị khép vào tội danh thông đồng với địch phản quốc bị nhốt vào Thiên Lao, 11 tháng chạp ngày ấy, cả nhà bị xử trảm ở ngọc môn, tất cả nô tài trong phủ đều bị biếm làm nô.

Phủ đệ ngày xưa giao hảo đều đóng cửa từ chối tiếp khách vì sợ bị liên lụy, vậy nên, con phố ngày xưa phi thường náo nhiệt, hiện giờ ngay cả bóng người cũng không có, trống trải yên tĩnh.

23 Tháng chạp.

Gió lạnh thấu xương rít gào, tàn phá khắp nơi.

Những bông tuyết lớn từ bầu trời âm u là tả bay xuống, thiên địa một mảnh mênh mông khoác lên mình một màu trắng xóa.

Dưới khí trời như vậy, mọi người đều ở trong phòng đốt lò sưởi, văn nhã thì ngâm thơ làm câu đối, thô tục thì nói chuyện trời đất, thuận tiện nguyên rùa thời tiết quý dị này.

Giờ Mùi vừa qua khỏi, dưới gió rét, một chiếc xe ngựa xa hoa từ từ đến, tại dừng lại trước phủ tướng quân đã dán đầy giấy niêm phong, hán tử đánh xe cường tráng nhảy xuống mở dù giấy ra, thân thủ mở cửa xe cung kính nói, "Cô nương, đến rồi!"

Trong xe truyền ra tiếng "Ừm" nhỏ đến không thể nghe thấy, sau đó tiểu thủ tuyết trắng xốc màn xe lên, một nữ tử ăn mặc như nha hoàn lộ đầu ra, nâng một nữ tử khoác áo lông cáo tuyết trắng ra.

Dáng người nữ tử nhỏ nhắn, kiều tiểu linh lung, dưới cánh mũi thẳng tắp là chiếc miệng anh đào nhỏ khép chặt, trên khuôn mặt trái xoan là một đôi mắt hẹp dài, thêm sự quyến rũ trong xương tủy làm nàng càng thêm xinh đẹp.

Đại tuyết bay tán loạn, rơi xuống áo choàng của nàng lại không che nổi sắc mặt trắng xanh của nàng, nha hoàn đứng ở sau lưng nàng một lần nữa mở dù giấy ra che trên đỉnh đầu nàng.

Mộ Dung Tĩnh ngẩng đầu, mắt phượng nhìn tám biển rồng bay phượng múa "Phủ Tướng Quân", ánh mắt nàng dần dần mờ mịt.

Từng hình ảnh trong 15 năm tại phủ tướng quân toàn bộ hiện lên trong đầu nàng, Mộ Dung Hạo Nam nghiêm khắc, Thanh Loan hiền lành, Mộ Dung Xung sủng ái, giống như ba lợi kiếm, từng nhất từng nhất đâm thẳng vào ngực nàng.

Trái tim vỡ nát lại trở nên đau đớn, nước mắt không thể khống chế theo khóe mắt tràn ra, chưa rơi xuống đất đã trở thành băng cứng.

Đại tuyết bay tán loạn, hàn phong rét thấu xương, Mộ Dung Tĩnh cứ như vậy đứng ở trong gió hơn một canh giờ, đôi má cùng bàn tay đều bị gió thổi đến đỏ rực, đôi môi vốn hồng nhuận bởi vì hàn phong mà trở nên xanh tím.

Tiểu thủ bị đông lạnh đến đỏ bừng vươn ra, lại phát hiện sớm đã không sờ tới nhiệt độ ngày xưa.

Xuân Đào cùng xa phu đứng ở phía sau, thỉnh thoảng ngấm bóng dáng nàng đơn bạc nhỏ xinh, đứng rất lâu, lâu đến mức chân bọn hán đều bị đông lạnh đến vô cảm rồi.

Bọn hán thật sự không có biện pháp lý giải, thân thể mới tốt lên không bao lâu, tại sao Mộ Dung Tĩnh lại đứng ở nơi đó một canh giờ bất động cũng không mở miệng.

Hai người thật sự nghĩ không rõ, một căn nhà bị niêm phong như vậy có cái gì đẹp? Ở trong lòng Dạ Cơ cô nương lại trọng yếu như vậy sao? Khí trời rét lạnh như vậy vẫn còn tới đây?

Gió tuyết càng lúc càng lớn, nhìn nhìn bầu trời, xa phu lấy tay chọc chọc cái mũi đỏ bừng vì đông lạnh của Xuân Đào, hướng bóng lưng Mộ Dung Tĩnh bủn rủn môi.

Xuân Đào hiểu ý lập tức bước tiến lên, hơi khom lưng, ánh mắt có hơi chút khinh thường nhỏ giọng nhắc nhở, “Dạ Cơ cô nương, chúng ta cần phải trở về!”

Trước đó Vương gia đã dặn dò bọn họ phải chú ý hết thấy Dạ Cơ, mỗi tiếng nói cử động của nàng, thậm chí là một hành động mờ ám rất nhỏ, sau khi trở về đều phải chi tiết hồi bẩm.

Đối với Mộ Dung Tĩnh, Xuân Đào cũng theo vừa mới bắt đầu cung kính, biến thành bộ dáng hiện tại.

“Đề ta đứng thêm một lúc đi!” Mộ Dung Tĩnh quay đầu, không có nhìn đến sự khinh thường của Xuân Đào, nhắc môi muốn lộ ra một nụ cười tươi tắn với nàng lại phát hiện chính mình căn bản cười không nổi.

Từ sau khi gia biến nàng chưa từng cười.

“Xuân Đào, không có việc gì, trở về Vương gia trách tội xuống, ta sẽ một mình gánh vác!” Phát nhẹ tuyết đọng trên vai Xuân Đào, Mộ Dung Tĩnh cho rằng nàng sợ trở về muộn Dạ Vô Ưu sẽ xử phạt các nàng liền vội vàng trấn an.

Rồi sau đó, nàng chậm rãi đi vào đại môn đã bị dán giấy niêm phong, Xuân Đào bắt kịp nâng đề tránh nàng không cẩn thận ngã xuống.

Nghĩ đến Lâm thúc trông cửa thật thà phúc hậu luôn tươi cười cùng với mình, bàn tay nàng lướt qua qua khuyên sắt trên đại môn màu đỏ thắm, nước mắt rơi như mưa, “Phụ thân, nương, ca ca, ta rất nhớ các người!”

Lại đứng ở ngoài cửa một hồi, sau khi thương tiếc người nhà của mình, Mộ Dung Tĩnh nâng mắt nhìn bầu trời đã tối, lúc này mới xoay người, được Xuân Đào nâng lên xe ngựa.

Xa phu phải tuyết đọng trên cang xe, mã tiên thật dài vung lên, xe ngựa chậm rãi lăn bánh trên con phố thật dài, Mộ Dung Tĩnh tựa vào trên tấm đệm thật dày thiu thiu ngủ.

“Giao tiểu nương tử trong xe ngựa ra, tha cho người khỏi chết!” Cùng với thanh âm này, xe ngựa đột nhiên ngừng lại, Mộ Dung Tĩnh mở phượng mâu sức quyến rũ mười phần, vừa muốn xóc màn xe lên, thanh âm trầm thấp của xa phu cắt ngang động tác kế tiếp của nàng.

Xa phu nói, “Cô nương không cần ra ngoài, nơi này giao cho ta là được!”

Bạn đang đọc truyện *Tội Phi Hưu Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Không hiểu thất tung

Đại tuyết bay tán loạn, hàn phong tàn sát bừa bãi, trời dần dần tối, mặc kệ là phú quý nhân gia hay là dân chúng bản cùng, đều đã đóng cửa phòng ô mủn chờ đi vào giấc ngủ.

Tại thời điểm gió rét này, vài con khoái mã đột nhiên bay nhanh mà đến, tiếng vó ngựa trong trời đêm yên tĩnh càng trở nên rõ ràng.

Tuần mã chạy trên nền tuyết, dương lên một mảnh tia sáng trắng.

Dẫn đầu là một người trẻ tuổi tướng mạo cực kỳ xuất sắc, dưới hông hắn là một con tuần mã đen bóng như tơ lụa, có thể chạy băng băng trên nền tuyết rét lạnh, từ kỹ thuật khống chế ngựa của hắn có thể nhìn ra hắn có tu vi không tầm thường.

Hắn linh hoạt để cho con ngựa cao to chạy trên lớp tuyết thật dày, vượt qua sáu người phía sau mấy chục bước, trên quần áo hoa lệ thêu cự mạng giương nanh múa vuốt, thất lưng quần ngọc đá, tóc dài đen tuyền buộc ở sau lưng, càng nổi bật lên mây kiếm mắt sáng, tiêu sái bất phàm của hắn.

“Tìm dọc theo vết bánh xe, tìm nhanh lên!” Dạ Vô Ưu nhíu mày, ánh mắt không rời vết bánh xe mờ nhạt trên mặt đất, đi theo vết bánh xe đến trước một cái ngõ nhỏ hẹp.

“Chủ tử, không thể!” Nhìn hắn muốn đẩy ngựa tiến vào ngõ tắt nhỏ, Dạ Lang theo sát phía sau vội vàng giục ngựa tiến lên chặn hắn lại.

Nhìn ánh mắt Dạ Vô Ưu lạnh như băng, Dạ Lang từ đáy lòng rung mình một cái, theo nam nhân này mười mấy năm, như thế nào còn không hiểu được tính cách của hắn?

Ánh mắt băng lãnh vô tình như vậy, hàn quang bắn ra bốn phía, làm cho người ta không rét mà run.

Tuy nghĩ như vậy, hắn vẫn cung kính cúi đầu, giải thích nói, “Chủ tử, trên giang hồ có 'Phùng lâm mạc nhập' kiêng kỵ, tại Lạc Thành, ngõ nhỏ như vậy dễ thù khó công, hơn nữa địa thế thích hợp mai phục...”

“Không có việc gì, nơi này là con đường gần nhất tới phủ tướng quân, bên người nàng có Xuân Đào cùng Trương Dực, hắn sẽ không xảy ra chuyện gì!” Tuy nói như vậy, Dạ Vô Ưu vẫn khẩn trương dùng sức thúc ngựa một bát chạy vào ngõ nhỏ.

Vừa đến giữa ngõ nhỏ, Dạ Vô Ưu bỗng cảm thấy hoa mắt, như có một cơn gió nhẹ lướt qua người, tuần mã phía dưới hoảng sợ hí một tiếng, hai chân trước dựng đứng lên, may mà kỹ thuật cưỡi ngựa của hắn tốt, đúng lúc nắm chặt dây cương mới không bị rơi xuống ngựa.

“Đây là có chuyện gì?” Hắn vội vàng an ủi tuần mã bị kinh hãi, “Chẳng lẽ là ta hoa mắt sao? Làm sao có thể không nhìn thấy bóng người?”

Quay đầu, đám người Dạ Lang theo sát phía sau tựa hồ cũng cảm nhận được, tay đặt ở chuôi kiếm hoặc là chuôi đao, cảnh giác nhìn chung quanh.

Dạ Vô Ưu hí mắt, mới vừa rồi hắn rõ ràng cảm thấy có người lướt qua bên cạnh mình, làm sao có thể không nhìn thấy? Hắn không khỏi hoài nghi cảm giác của mình.

“Có lẽ là ta quá lo lắng, có chút quá nhạy cảm thôi!” Hắn nhìn nhìn càn ám thiên, trong lòng hoài một điều bí ẩn đoàn tiếp tục đánh ngựa đi trước.

Vừa mới ra khỏi ngõ, Dạ Vô Ưu đột nhiên nắm chặt dây cương, chân trước ngựa nhấc lên, tại chỗ đạo qua một vòng rồi mới ổn định, hắn hơi hơi hí mắt, trên gương mặt anh tuấn mang theo vẻ đề phòng.

“Chủ tử, làm sao vậy?” Giục ngựa đi tới, nhìn thấy bộ dáng hắn như lâm đại địch, tay Dạ Lang đặt ở trên chuôi kiếm, trên mu bàn tay nổi đầy gân xanh, tùy thời đều có thể có rút kiếm.

Từ ánh mắt Dạ Vô Ưu nhìn lại, trừ vết bánh xe mờ hồ khó phân rõ cũng không có ấn ký khác, hắn tuy khó hiểu những vẫn cùng những người còn lại đồng thời đề phòng nhìn bốn phía, phòng bị “Sát thủ” dụng tâm kín đáo.

Một trận gió thổi tới, diễm hương chui vào mũi, con người Dạ Lang đột nhiên tròn tròn, nhìn về phía Dạ Vô Ưu, “Chủ tử, là mùi máu tươi...”

“Đi!” Không đợi Dạ Lang nói xong, Dạ Vô Ưu cả người lẫn ngựa đã xông ra ngoài, dọc theo phương hướng mùi máu tươi mà giục ngựa chạy như điên, trong lòng không ngừng kêu gào: Không được có việc, nhất định không được có việc!

Nhưng có lẽ ông trời tựa hồ không nghe thấy nguyện cầu của hắn, khi đuổi tới nơi tàn máu ra mùi máu tươi, hắn xoay người xuống ngựa, thời điểm nhìn thấy xe ngựa nằm trong vũng máu, hắn phần nộ cơ hồ thiếu chút lý trí.

Mấy chục thi thể hắc y nhân nằm xung quanh xe ngựa, nhìn dấu chân hỗn loạn, binh khí cùng máu tươi phun tung toé trên mặt đất, Dạ Vô Ưu kết luận, nơi này đã từng phát sinh đánh nhau kịch liệt.

Xe ngựa bị lật đổ trong tuyết, hắn đi nhanh tiến lên, phát hiện cửa xe đã bị đập nát, xóc rèm vải thật dày lên, không ngoài dự liệu, bên trong sớm không có một bóng người.

“Chủ tử, những người này đều đã chết, Trương Dực còn có hô hấp!” Dạ Lang đến bên cạnh xa phu Trương Dực, ngón tay đưa đến chóp mũi hắn, vội vàng hô bẩm.

“Thi thể còn chưa cứng, bọn hắn nhất định ở gần đây, tìm các người đều dụng tâm tìm cho Bốn vương, vô luận như thế nào cũng phải tìm ra người cho Bốn vương!” Một khắc nhìn đến thi thể kia, tâm Dạ Vô Ưu như rút vào hầm băng.

Tìm kiếm một hồi không thấy bóng dáng nhỏ xinh kia, hắn mất kiên nhẫn, phần nộ từ đáy lòng lan tỏa, sắc mặt âm mai, biểu tình đáng sợ, cơ hồ là găm thét đối với đám người Dạ Lang.

Dạ Lang cùng năm thị vệ khác không dám trì hoãn, tìm kiếm khắp nơi, Dạ Lang ở chỗ không xa tìm thấy Xuân Đào bị đánh gãy xương, ở bên cạnh nàng có một loạt dấu chân.

“Chủ tử, tựa hồ là dấu chân Dạ Cơ cô nương!” Đi về phía trước hai bước, trong hơn vài dấu chân lẫn lộn, Dạ Lang có chút lo lắng, một tay nhắc Xuân Đào té xỉu lên, một bên cẩn thận quan sát dấu chân.

Thời điểm nhìn thấy một dấu chân nhỏ nhắn, ánh mắt hắn hiện lên vẻ vui sướng.

“Bốn vương đi tìm theo dấu chân, Dạ Lang, người đưa Xuân Đào hồi phủ, điều hộ vệ vương phủ tới đây hỗ trợ Bốn vương, nhớ kỹ, không được kinh động người khác.”

Nhìn dấu chân nhỏ nhắn, trong không khí tựa hồ vẫn lưu lại mùi thơm phát ra trên người nữ tử, Dạ Vô Ưu không dám chậm trễ, sau khi phân phó liền mang theo năm thị vệ, dọc theo dấu chân truy tung mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Tội Phi Hữu Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11: Đại Đương Gia

Tuyết phát rơi càng lúc càng lớn, một màu trắng bao trùm khắp đường phố Lạc Thành, trong thiên địa một mảnh mênh mông, tuyết đọng thật dày kẻo lên ngân quang rét lạnh chói mắt.

Màn đêm buông xuống, gió lạnh đến tận xương gào rít, mang theo bên nhọn chói tai!

Mộ Dung Tinh tỉnh lại trong lúc hàn phong đang gào rít, mùi đồ ăn bay vào mũi, nàng vận vẹo vài cái, mắt phượng hơi hơi mở ra, ánh vào mắt chính là màn trường đồ thắm, điều này hơi chút vượt qua tưởng tượng của nàng.

Nhân châu chuyển động, phía trên là chấn ngủ bằng gấm thêu uyên ương đỏ thắm che trên thân mình, màn lụa long phượng trình tường màu đỏ được gọi lên đến cuối giường nhỏ, giấy thêu lúc mình ra ngoài được đặt dưới bậc giường, nến đỏ được đốt lên làm căn phòng có thêm một loại hương điểm như mộng!

Ngoài cửa sổ trắng xóa, nàng biết đó là tuyết đọng, không biết hiện tại là giờ nào, cũng không biết hiện tại nàng đang ở nơi nào, ngay sau đó đem ánh mắt rơi vào trên thân mình.

Trên cổ đau đớn lợi hại, nàng biết đó là di chứng bị người đánh ngất xỉu, không tu dưỡng mấy ngày là không có biện pháp hoàn toàn khôi phục, mặc trên người vẫn là y phục bạch sắc thời điểm xuất môn, nàng lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Nghe đến thanh âm nhón nháo bên ngoài, nàng thở cũng không dám thở mạnh, một bên chỉnh lý quần áo trên người, một bên cẩn thận nhìn cửa phòng đóng chặt.

Chỉnh lý hảo y phục, mới vừa thật cẩn thận trở lại vị trí, bên ngoài liền truyền đến thanh âm, “Đại Đương Gia, người trở lại!” Là thanh âm lấy lòng của nam nhân.

“Uh~m, phu nhân thức dậy chưa?” Tiếng nói nam nhân rất trầm thấp, lại mang theo cảm giác đặc biệt, nghe thanh âm, Mộ Dung Tinh đoán nam nhân này hẳn không quá ba mươi tuổi.

“Hỏi Đại Đương Gia, không có nghe đến thanh âm, nên có lẽ là chưa tỉnh!” Thanh âm nam nhân lúc trước, tươi cười mang theo lấy lòng, Mộ Dung Tinh thậm chí có thể tưởng tượng ra vẻ mặt tươi cười ghê tởm của nam nhân.

“Uh~m!” Vẫn là thanh âm trầm thấp kia, trong không chút để ý tựa hồ mang theo một chút để ý, “Bảo vệ tốt ngoài cửa, bản trại chủ vào xem.”

Tiếp theo, tiếng bước chân nam nhân càng ngày càng gần, Mộ Dung Tinh không khỏi có chút sốt ruột, vội vàng nhắm mắt lại, hô hấp đều đặn giả vờ ngủ.

“Kết...” Cửa phòng mở ra, tiếng bước chân càng ngày càng gần, bàn tay Mộ Dung Tinh ở dưới chấn ngủ bằng gấm run nhẹ, trái tim khẩn trương đập rất nhanh.

Ánh mắt hơi mở một đường nhỏ, trong mộng lung nàng nhìn thấy thân hình cao lớn của nam nhân càng ngày càng gần, đến bên cạnh giường nhỏ thì dừng lại, sau đó ánh mắt rơi vào trên thân mình.

Bởi vì khăn trương, thân thể nàng dưới chấn khê run lên, hô hấp cũng không đều đều như vừa rồi.

Nam nhân thân hình cao lớn, mặt chữ quốc, miệng rộng, mày rậm mắt to, làn da màu đồng cổ tại tuyết đọng làm nổi bật bạch quang, gân xanh lộ ra rất có lực đạo.

“Phu nhân, mở mắt ra đi, ta biết ngươi đã tỉnh!” Hàng lông mi của nữ tử run lên xem ở trong mắt hắn, hắn cảm thấy chơi đùa thật vui vẻ, nhưng chấn bằng gấm cũng theo tiểu nữ tử run rẩy lên, hắn nhìn không được giương giọng cười sáng khoái nói.

Nếu hắn còn không ra tiếng, nàng phỏng chừng muốn run rẩy đến mức chấn rơi xuống đất đi, nếu như làm vị thiếu nữ như hoa như ngọc này sợ, hắn biết đi đâu tìm áp trại phu nhân quyến rũ xinh đẹp như vậy?

Tìm Mộ Dung Tinh đập nhanh hơn, tiếng cười nam nhân đầy rẫy bên tai, nàng run rẩy xóc chấn gấm lên, lộ ra phượng mâu xinh đẹp, trên người khó nén sợ hãi, “Ngươi... Ngươi làm sao mà biết ta thức dậy?”

Nam nhân không nói, nhìn đến nàng mở to mắt, trong sự quyến rũ mang theo chút ngây ngô, hắn không khỏi nhìn đến ngây ngốc!

Nữ tử dung nhan xinh đẹp, nhất là cặp phượng mâu xinh đẹp kia làm sự mỉa mai hoặc trên người tăng thêm ba phần.

Trong lòng thầm khen: Thật sự là một nữ nhân trời sinh mỉa mai, lần này nữ nhân kia cuối cùng không có lừa gạt mình, nữ tử này quả nhiên là đủ mỹ, đủ mỉa mai, đủ xinh đẹp!

Mộ Dung Tinh hí mắt, từ trên xuống dưới tỉ mỉ đánh giá nam nhân, chỉ thấy nam nhân mặc trường bào thêu văn tử, áo choàng tơ lụa ngân sắc.

Da hân có màu màu đồng cổ, ngũ quan thô kệch, đôi mắt to như chuông đồng lóe ra tinh quang sáng rực, lại khiến người sợ hãi.

Cái lưỡi thom tho nhuận nhuận cánh môi có chút khô nứt, nàng cố gắng không để nam nhân nhìn ra bản thân sợ hãi, “Ngươi... Ngươi là ai?”

Rõ ràng là tiếng nói mềm nhẹ lại mang theo mị hoặc tận xương, thanh âm run rẩy càng thêm mê người, nam nhân nghe được tâm đều mềm nhũn, nhìn chăm chăm nàng, cũng không trả lời nàng, ngược lại dùng tay chỉ chỉ bậc thang trống không dưới giường.

Mộ Dung Tinh ló đầu ra, nhất thời trên mặt ửng hồng, càng thêm ba phần mị thái, nàng như thế nào quên, giày thêu lại vẫn mang trên chân, khó trách nam nhân này có thể nhìn ra...

“Phu nhân đối với tân phòng này có hài lòng không?” Nam nhân đột nhiên cúi đầu nhìn nàng, sức quyến rũ bắn ra bốn phía, làm bộ muốn cầm cầm nàng, bị nàng quay đầu tránh đi.

“Ngươi là ai?” Mộ Dung Tinh đề phòng lui vào trong góc, ánh mắt nhìn nam nhân lộ ra cảnh giác.

Bạn đang đọc truyện *Tội Phi Hữu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Đương gia Điêu Hùng

“Ta?” Ngón tay nam nhân chỉ vào mũi mình, cười đến ý vị thâm trường, mâu trung sắc bén hiện lên tinh quang, “Ta họ Điêu, Lang Gia sơn này do ta định đoạt!”

Ngữ khí lúc đó khí phách bức người, vô cùng tự tin, giữa trán mang theo nồng đậm tự hào!

“Lang Gia sơn? Họ Điêu?” Mộ Dung Tinh hí mắt, một cái tên đột nhiên hiện lên, con ngươi mỹ lệ của nàng đột nhiên tròn tròn, ngón tay chỉ vào nam nhân, vẻ mặt không dám tin, “Ngươi là Điêu Hùng?”

“Ngươi có biết ta?” Điêu Hùng hí mắt, đáy mắt sát khí chớp lóe rồi biến mất, lập tức ôn hòa, nhìn nửa khuôn mặt xinh đẹp của Mộ Dung Tinh quay, mắt to mang theo hứng thú.

Dựa theo tin tức nữ nhân kia cho mình, nữ nhân này không ràng thế sự, là đại tiểu thư được gia tộc bảo hộ, làm sao có thể biết tên Đại Đương Gia Lang Gia sơn?

Trong lòng nổi lên nghi ngờ đối với nữ nhân cung cấp tin tức cho mình kia.

“Biết chút chút!” Ánh mắt xoay xoay, Mộ Dung Tinh đột nhiên cười, giữa lông mày lộ ra phong tình vạn chủng, quyến rũ lại xinh đẹp, “Ngươi bắt ta đến đây làm gì?”

Tình cảnh trước khi hôn mê hiện lên, phượng mâu hẹp dài nheo lại, không khỏi có chút lo lắng cho nha hoàn Xuân Đào cùng xa phu Trương Dục.

Nếu bởi vì chuyện của nàng mà làm cho người vô tội chịu khổ, trong lòng nàng không khỏi có chút khó chịu.

“Nữ tử Thông minh, ngươi còn không biết ý tứ của ta sao?” Ngồi xuống cạnh giường, thân thủ muốn tóm lấy nàng, nhìn đến ánh mắt nàng đề phòng, đuổi ra tay lại thu hồi, Điêu Hùng cười đến càng có thâm ý khác, “Ta đã gọi ngươi là phu nhân, ngươi nói ta muốn ngươi làm cái gì?”

“Ngươi...” Phượng mâu chuyển động, Mộ Dung Tinh sống mắt lưu chuyển, phong tình vạn chủng, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng trắng xanh, “Ngươi muốn ta làm áp trại phu nhân của ngươi?”

“Quả nhiên là cô nương thông minh!” Đối với phản ứng của nàng có vẻ hài lòng, Điêu Hùng gật đầu đứng dậy, “Thời gian không còn sớm, người hảo hảo nghỉ ngơi, dưỡng đủ tinh thần, ngày mai ngoan ngoan làm tân nương tử, nếu ngươi muốn chạy...”

Về mặt của hân đột nhiên âm ngoan, ông tay áo vung lên, một cổ kính phong xuất ra, nền đỏ trên bàn đột nhiên tắt, sau đó đứt thành từng đoạn.

Mộ Dung Tinh tro mắt nhìn nền đỏ đứt đoạn trên mặt đất lăn qua lăn lại, kinh ngạc miệng nhỏ mở ra quên khép lại, ánh mắt trừng lớn, biểu tình khả ái nói không nên lời.

“Nền đỏ này, chính là kết cục của ngươi!” Điêu Hùng nhìn bộ dáng khả ái của nàng một cái, hầu kết chuyển động, vẫn như cũ âm ngoan lạnh lùng uy hiếp.

Đối với những tiểu thư khuê các như vậy, phải cứng mềm đều thi mới có thể làm nàng ngoan ngoãn nghe lời, hân biết rõ như thế nào đối phó với một đại

gia tiểu thư sống an nhàn sung sướng.

Mộ Dung Tĩnh khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời trắng bệch như giấy, sợ hãi lui về sau, chỉ dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn Điều Hùng.

“Ta... Ta...” Bởi vì vì sợ hãi, nàng nói cũng không rõ nổi.

“Ngoan, hảo hảo nghe lời, Lang Gia sơn này liền là nơi định đoạt!” Còn nói thêm vài câu ôn nhu, Điều Hùng nhìn nàng tựa hồ không còn sợ hãi, lúc này mới cảm thấy hài lòng rời khỏi phòng, không chú ý tới bộ dáng đăm chiêu của Mộ Dung Tĩnh.

Cùng bóng dáng Điều Hùng tiêu thất, Mộ Dung Tĩnh mới đứng dậy, nói cho cùng nàng là nữ nhân xuất thân từ phủ tướng quân, cho dù không có bản lĩnh như phụ huynh (phụ thân và huynh trưởng), nhưng cũng nhạy bén hơn so với người bình thường rất nhiều.

Trong phòng chuyển đổi vài vòng, Mộ Dung Tĩnh nhạy cảm phát hiện không thích hợp, ngoài cửa có hai nam nhân cao lớn thô kệch thủ vệ, phía sau dưới cửa sổ cũng đứng hai nam nhân, từ khe hở cửa sổ nhìn ra, nàng nhìn thấy trong tay hai người đều mang theo cương đao sáng loáng.

Nghĩ nghĩ, nàng chỉnh lý lại y phục trên người, nhẹ nhàng mở cửa phòng, làm ra vẻ yêu mị, “Hai vị đại ca, than trong phòng không đủ ấm, có thể giúp ta xem một chút không?”

Hai nam nhân ngoài phòng nhìn nhau, nam nhân bên trái mê muội nhìn da thịt tuyết trắng của nàng lộ ra ngoài, còn kém chảy nước miếng, “Phu... Phu nhân... Tiểu nhân... Tiểu nhân...”

“Đại ca, giúp đỡ một chút thôi...” Mộ Dung Tĩnh kiều mị cười, bàn tay giữ cổ áo khê buông lỏng, phong cảnh da thịt trước ngực như ẩn như hiện, da thịt trơn nhẵn giống như có chất lỏng chảy qua, lưu quang dật thái làm cho người ta có ý nghĩ kỳ quái.

Nam nhân đứng ở bên ngoài nhìn đến, rốt cuộc không dời ánh mắt đi được, mắt hồn dán mắt vào trước ngực nàng, như ma xui quỷ khiến theo nàng tiến vào trong phòng.

Thời điểm hai đại hán kia ra ngoài, trên mặt đều mang theo ý cười thỏa mãn, nước miếng bì ồi kia vẫn treo tại khóe môi.

Trong phòng, Mộ Dung Tĩnh chỉnh lý hảo y phục trên người, trong ngoài đánh giá vài lần cũng không tìm được chỗ nào có thể trốn ra được.

Trên mặt đất quét xuống bóng mờ lắc lư, nàng kinh hãi nâng mắt, có vẻ đăm chiêu nhìn xà nhà, rốt cuộc nghĩ ra một chủ ý.

Bao kín mình vài vòng mới cởi giày thêu lên giường nhỏ, nằm ở trên cái sập mềm mại, Mộ Dung Tĩnh trừng lớn mắt đẹp nhìn đỉnh màn trướng màu đỏ, suy nghĩ miên man.

Thời điểm gia biến, lời nói của Thanh Loan không ngừng vang lên bên tai nàng, nghĩ đến phụ phụ Mộ Dung Hạo Nam trước kia đối với mình sủng ái, Mộ Dung Xung thường thường sùng nịch, ánh mắt nàng trong bóng đêm dần dần ướt át.

Bạn đang đọc truyện *Tội Phi Hữu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Dùng dao mổ trâu cắt tiết gà

Mùa đông năm Quý Tị, 26 tháng chạp, đại tuyết bay tán loạn.

Nên: Gả cưới, tu tạo, xuất hành, cầu tự (cầu con).

Kỵ: Phá thổ, Tế Tự, cầu phúc, cầu tài.

Quẻ tượng nói rằng: Phi điều lỡ dịp lạc trong lồng, cho dù xoè cánh cũng không thể bay lên, trước mắt chỉ nên giữ bốn phận, vọng tưởng trèo cao vạn không thể.

Lang Nha Sơn bởi vì Đại Đường Gia đại hôn, bắt đầu công việc bận rộn.

Nhà gỗ cuối cùng phía sau sơn trại, Điều Hùng khoanh tay đứng nhìn tuyết rơi ngoài cửa sổ, mây nhú lại, bộ dáng sợ hãi của thiếu nữ thỉnh thoảng ở trong đầu lắc lư, ánh mắt của hắn càng phát ra u ám.

"Đại Đường Gia, có thư!" Nam tử y phục đỏ thẫm hơi chút hiển thanh tú đẩy cửa vào, cầm thư vào tới phía sau Điều Hùng, cung kính đứng hầu tại sau lưng hắn.

"Bình phù?" Không nhanh không chậm mở thư ra, chữ viết tú lệ hiện lên trước mắt, đọc nhanh như gió, quang mang trong mắt Điều Hùng cũng càng lúc càng thịnh, "Thanh quân bình phù? Chẳng lẽ là..."

Con người chuyển động vài cái, hán đột nhiên đứng lên, "Lý Lăng, ta cần người đi điều tra cho ta một chuyện!"

"Đại Đường Gia cứ việc phân phó! Tiểu nhân muôn lần chết không chối từ!" Nam tử cung kính khom lưng, một gối quỳ xuống ôm quyền.

"Đi thăm dò một chuyện mười lăm năm trước ở Lạc Thành." Ngoắc ngoắc để cho Lý Lăng tiến lên, ghé vào lỗ tai hán nói nhỏ vài câu, Lý Lăng nhún nhún mắt, nhất thời minh bạch.

Đồng sương phòng, Mộ Dung Tĩnh mặt không chút thay đổi ngồi ngay ngắn trước gương đồng, sốt ruột nắm chặt tay, tiểu thủ bởi vì dùng lực mà khớp xương trở nên trắng bệch, phượng mẫu vô thức nhìn chung quanh.

Đột nhiên, nàng phát ra rất lớn tính tình.

"Cút, đều cút ra ngoài cho ta!" Ngón tay thon dài chỉ vào hai người tới trang điểm cho nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, mắt phượng phiếm lửa giận.

"Phu nhân, hôm nay là ngày người đại hi, người phải thay quần áo!" Lần đầu tiên bị người chỉ vào mũi mắng như vậy, hai hi nương ngậy ngậy cả người, có chút không rõ nguyên do.

"Ta không cần đổi, cút, đều cút ra ngoài cho ta!" Phần nộ ném hà bí trên người xuống mặt đất, tiểu thủ vươn ra chỉ vào cửa phòng rộng mở, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy phần nộ.

Hai hi nương kinh ngạc nhìn nàng, thân thể nữ tử kiều tiểu linh lung kia bởi vì phần nộ mà run rẩy, quả nhiên là vừa thấy đã thương, nhất là cặp mắt hẹp dài kia, bên trong lóe ra đám đám hỏa diễm càng hiển diễm dứa lã lợ.

Sự quyền rũ từ trong cốt tủy càng thêm rõ ràng, cũng càng thêm làm cho người ta mê đắm.

Nhìn Mộ Dung Tĩnh sau một lúc lâu, mặc lên lại bị nàng ném ra, hai người chật vật lui ra khỏi phòng, vội vã hướng Tụ Nghĩa phòng náo nhiệt phía trước.

Tụ Nghĩa phòng, tên cũng là như nghĩa, là nơi Điều Hùng triệu tập huynh đệ tụ hội, nghị sự, chúc mừng, ra lệnh, lúc này bên trong đang đãi tân khách, bên trong thỉnh thoảng truyền ra thanh âm của nam nhân thét to cùng nữ nhân cười vui, trong khí trời rét lạnh theo gió bay xa.

Điều Hùng toàn thân y sam đồ thẫm, kim quan buộc chặt những sợi tóc đen tuyền lên đỉnh đầu, đại hồng hoa buộc ở bên hông, chẳng những không khiến hán lộm thuộm, ngược lại tăng thêm ba phần tuấn lãng tiêu sái.

Đang lúc cùng mấy hán tử chạm cốc, nghe được tiếng bước chân liền quay đầu, tú nương đã đến bên cạnh, hán ngưng mi, "Lúc này, các người không phải nên hầu hạ phu nhân thay quần áo sao? Như thế nào lại đến chỗ này?"

Tú nương bên trái có gương mặt tròn trịa có chút sợ hãi, nói chuyện cũng không lưu loát, "Trại... Trại chủ, phu nhân nàng... Nàng..."

Đặt mạnh bát rượu lên bàn, ánh mắt Điều Hùng lạnh buốt nhìn tú nương mập mạp, biểu tình âm mai, thanh âm rét lạnh, có thể so với hàn phong rét thấu xương bên ngoài, "Phu nhân nói cái gì?"

"Phu nhân không muốn thay quần áo, trực tiếp đuổi chúng ta ra ngoài!" Tú nương bên phải lá gan lớn hơn, nói chuyện lưu loát, không kiêu ngạo không siểm nịnh nhìn Điều Hùng, chỉ là trên trán lại toát ra đầy mồ hôi.

"Cái gì?" Ánh mắt hẹp dài nheo lại, con người đen nhánh chuyển động qua lại rồi đột nhiên gầm lên, giống như sóng triều gầm thét, "Các người là hai cái đồ ngu, nàng là muốn nhân lúc các người rời khỏi để chạy trốn."

"Không có khả năng đi?" Hán tử bên trái Điều Hùng tỏ vẻ không tin, "Đại Đường Gia, ngoài cửa phòng phu nhân có hai vị huynh đệ canh giữ, phu nhân chỉ là nữ lưu yếu đuối, cho dù muốn rời khỏi Lang Gia sơn chúng ta, cũng là hữu tâm vô lực, người..."

"Bốp" Một cái tát vang dội cùng với tiếng gầm của Điều Hùng vang vọng trong Tụ Nghĩa phòng, "Phế vật, nếu nàng chạy, bản trại chủ tuyệt không tha cho các người!"

Thường cho nam tử bên cạnh cùng hai tú nương mỗi người một cái bạt tay, Điều Hùng xoay người sai bước đi ra khỏi Tụ Nghĩa phòng, xuyên qua hành lang, vượt qua lan can tuyết đọng thật dày, thẳng tắp đến sương phòng Mộ Dung Tĩnh đang ở.

Trong phòng, mũ phượng và khăn che đỏ thẫm bị ném hỗn độn dưới đất, hai hán tử vốn canh giữ ở cửa lúc này nằm trên mặt đất, nhìn mảnh vụn trên đất cùng trên bàn tròn cái gì cũng đầy đủ hết, chỉ riêng ít đi hai ấm trà bằng sứ, Điều Hùng biết hán tử trốn rồi.

"Trại chủ, này... Này..." Tú nương mặt tròn sợ hãi, thân thể mập mạp run rẩy, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, vội vàng quơ khăn tay hô to, "Không tốt, không tốt, trại chủ phu nhân không thấy nữa... Tất cả mọi người nhanh đi tìm..."

Theo tiếng hô to của nàng, nguyên bản các hán tử tại Tụ Nghĩa phòng náo nhiệt nhanh chóng chạy tới, nhìn sắc mặt Điều Hùng âm trầm, tim gan run sợ.

Điều Hùng cảm thấy mình chưa từng phần nộ giống hôm nay, ánh mắt lạnh như băng đảo qua hai tú nương, dùng thanh âm băng lãnh giống như băng tuyết phân phó, "Tìm, nhất định phải bắt nàng về đây, hai người này kéo ra ngoài theo quy củ mà làm!"

"Vâng!" Có thể tham gia tiệc rượu của Điều Hùng, trừ bỏ sơn trại giao hảo chính là tâm phúc cùng huynh đệ của mình, hẳn hô một tiếng, mọi người nhao nhao đáp ứng, nhất thời, tiếng bước chân hỗn loạn vang vọng khắp sơn trại.

Điều Hùng có vẻ đắm chiều nhìn lên xà nhà, sau đó ra ngoài chỉ huy đám người lẫn lộn, "Triệu Tam, người mang các huynh đệ đi phía đông tìm kiếm; Trương Tứ người đi phía tây, Vương Ngũ người đi phía nam, những người còn lại đi theo ta!"

Tiếng bước chân càng lúc càng xa, trong căn phòng ánh sáng yếu ớt, trên xà nhà một bóng dáng lúc ẩn lúc hiện!

Bạn đang đọc truyện *Tội Phi Hưu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Lăn xuống sườn núi

Tiếng bước chân nhón nháo cùng tiếng nói chuyện càng lúc càng xa, ánh sáng mỏng manh trong phòng đột nhiên tắt, tiếp theo một bóng dáng nhỏ xinh đột nhiên xuất hiện, khuôn mặt nhỏ nhắn bị ánh sáng từ tuyết đọng phản chiếu lên trắng bệch như tờ giấy, trên môi anh đào hồng nhuận rõ ràng có dấu răng.

Mộ Dung Tinh nhảy xuống xà nhà, tiểu thủ vỗ nhẹ trước ngực, mắt phượng qua lại chuyển động, cẩn thận nghe tiếng bước chân càng ngày càng xa bên ngoài.

Tiếng bước chân dần dần yếu, đến sau cùng tiêu thất không thấy, nàng lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, vừa rồi ẩn thân trên xà nhà, thời điểm Điều Hùng như có như không nhìn tới, nàng sợ đến thiếu chút nữa lăn xuống xà nhà.

May mắn gấu gao bám lại chắc chắn rằng mới không làm cho mình tiết lộ hành tung, chẳng thế thì, nhiều vất vả như vậy đã có thể uổng phí rồi.

Trong phòng chuyển đổi hai vòng, Mộ Dung Tinh chỉnh lý lại y phục, nhìn nhìn bầu trời xám xịt bên ngoài, cắn răng một cái, mở cửa phòng.

Cửa phòng vừa mở, cuồng phong gầm thét nhào về phía nàng, nàng giật nảy mình, siết chặt áo lông chồn bạc trên người, thật cẩn thận hướng góc tây bắc chạy tới.

Dọc theo đường đi, Mộ Dung Tinh lui thân thể đón gió mà lên, thời điểm đi tới rừng tùng xanh ngắt, nàng nhất thời cảm giác thấy từng trận rét lạnh, lạnh đến toàn thân run rẩy.

Tuyết đọng trên cây rào rào rơi xuống, cùng với những bông tuyết phát phối hòa cùng một chỗ, giống như lông ngỗng phát phối giữa không trung. Tuyết, lớn hơn nữa rồi!

Khát vọng tự do làm cho Mộ Dung Tinh quên rét lạnh, nắm thật chặt áo lông cáo trên người, dựa vào bản năng hướng phía đông bắc chạy tới.

Giẫm lên lớp tuyết thật dày, gió thổi qua, hàn khí xâm nhập vào xương cốt, sau đó chậm rãi lan truyền ở bên trong thân thể, giống như lập tức cả người đều sẽ thành khối băng, lạnh xâm nhập tim gan.

Mộ Dung Tinh rung mình mấy cái, cảm giác huyết dịch tựa hồ như đều ngưng kết, tiểu thủ đông lạnh đến đỏ bưng, nhìn đại môn không ai trấn giữ, ánh mắt Mộ Dung Tinh hiện lên vui mừng.

Nhanh chóng xuyên qua đại môn, nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời mù mịt, bông tuyết rơi trên khuôn mặt trắng xanh của nàng liền bị hòa tan, lạnh giá giống như muốn đem trái tim nàng đông cứng.

Tiểu thủ nắm chặt ngọc bội ấm áp trog ngực, đôi môi anh đào đông lạnh đến phát tím nhấp thành một đường, quay đầu nhìn nhìn dấu chân uốn lượn, chân mày hơi nhíu lại.

Nghĩ nghĩ, nàng xem xét mọi nơi, rốt cục ở góc tường tìm thấy một cái chổi bị chủ nhân quên lãng, dùng cái chổi xóa đi dấu chân của nàng trên tuyết.

Sau khi làm xong hết toàn bộ, Mộ Dung Tinh đã mệt đến mức thở hồng hộc, cái mũi nhỏ đỏ rực, nàng ném cái chổi xuống, sau khi xác định lại phương hướng liền xuống núi phương hướng chạy.

"A, phu nhân của ta, người đây là muốn đi đâu?" Vừa đi ra không tới vài bước, thanh âm đặc hữu của Điều Hùng vang lên ở sau người, thân thể Mộ Dung Tinh cứng đờ, đi về phía trước nhanh hơn.

Ai ngờ, mới đi được hai bước, một nam nhân lưng hùm vai gấu đã đứng ở trước mặt nàng, tự tiểu phi tiểu nhìn nàng, chấp tay, "Phu nhân, mời trở về đi, đường này không thông!"

Tiểu thủ đông lạnh đến đỏ lên nắm chặt lấy mép váy, Mộ Dung Tinh phượng mâu chuyển động, từ trên mặt mọi người từng cái xẹt qua, sau cùng rơi vào trên người Điều Hùng toàn thân y phục đỏ thắm, "Điều đương gia, gia huynh khi còn tại thế từng nói người Nghĩa Bạc Vân Thiên, hiện giờ theo ta, người

bất quá cũng chỉ là đạo tặc cường thường dân nữ."

"Ngươi..." Điều Hùng nghẹn họng, khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng, đôi mắt tối đen bắn ra rét lạnh giống như hàn phong, "Huynh trưởng của ngươi là ai?"

"Có quan hệ với ngươi sao?" Mộ Dung Tinh hí mắt, trong phượng mâu lóe ra giảo hoạt, thừa dịp Điều Hùng không chú ý đột nhiên chạy ra, dựa vào thân thể nhỏ xinh, từ dưới cánh tay hai đại hán thoát ra.

"Mau đuổi theo!" Thời điểm Điều Hùng phản ứng kịp, Mộ Dung Tinh đã chạy ra thật xa, dẫn đầu dẫn người đuổi theo.

Nếu không phải nhìn thấy mái tóc dài phiêu dật của nàng, hẳn sẽ cho rằng nữ tử quyền rũ kia đã tiêu thất trong cánh đồng tuyết mờ mịt.

Mộ Dung Tinh toàn thân y phục tuyết trắng chạy trốn trong mưa tuyết, vốn thân thể suy yếu căn bản không chịu nổi thời gian chạy trốn dài, chạy không xa đã nghe tiếng bước chân phía sau càng ngày càng gần, nàng khẩn trương đến cơ hồ không nhắc được chân.

"Phu nhân, ta xem ngươi vẫn nên ngoan ngoãn cùng vi phu trở về thành thân đi, chạy trốn như vậy, thân thể ngươi tiều tụy như vậy không chịu nổi đâu!"

Thanh âm trầm ghê của Điều Hùng càng ngày càng gần, Mộ Dung Tinh há to miệng hô hấp, gió lạnh thấu xương bị nuốt vào trong bụng, lan tràn đến tứ chi bách hại, nàng chạy trốn càng ngày càng chậm.

Mắt thấy sắp bị đuổi tới, khí tức Điều Hùng liền ở sau lưng, Mộ Dung Tinh càng thêm khẩn trương, đường xuống núi bị đại tuyết che lại, trên đất có tuyết nên trơn trượt, thân thể nàng đột nhiên nghiêng một cái ngã vào lớp tuyết đọng thật dày, chưa kịp kinh hô, thân thể tiều tụy liền lăn xuống theo sườn dốc.

Thân thể nhỏ xinh quay cuồng, gió thổi vù vù bên tai, tay nàng từ từ mất đi tri giác, chỉ dựa vào cảm giác hai tay đưa lên ôm đầu, thân thể cuộn tròn co rút thành một cục, thuận theo tự nhiên lăn xuống.

Áo lông cáo bị nước tuyết hòa tan thấm ướt, nàng cảm thấy tứ chi từ từ mất đi cảm giác, chỉ có thể dựa vào bản năng thân thể cùng cảm giác lăn xuống.

Hiện ở phía sau, nàng đã đâm lao thì phải theo lao, muốn ngừng cũng không ngừng lại được rồi.

Dù sao, lăn xuống sườn núi nhiều lần là chết, có thể xuống làm bạn với cha mẹ cùng ca ca. Nếu bị bắt trở về, nàng gặp phải, liền không chỉ đơn giản là áp trại phu nhân!

Điều Hùng trở mắt nhìn thân thể mảnh khảnh kia lăn xuống sườn dốc, vội vàng dẫn người theo dấu vết đuổi theo, đến bên cạnh bụi rậm lẫn lộn, dấu vết liền biến mất không thấy.

Ở trong bụi rậm tìm một lúc lâu cũng không tìm thấy bóng dáng nhỏ xinh kia, hắn vung ống tay áo màu đỏ dẫn người ly khai, mấy người sợ hãi theo sát phía sau bóng dáng phản nộ kia.

Giờ đây, Lý Lăng phong trần mệt mỏi trở lại sơn trại, Điều Hùng nhìn tin tức hắn mang đến, sâu thẳm đáy mắt mang theo tia quý dị, rất lâu mới phát tay để cho Lý Lăng trở về nghỉ ngơi, chính mình ngồi ở trước cửa sổ, nhìn tuyết rơi bên ngoài cho đến bình minh.

Bạn đang đọc truyện *Tội Phi Hưu Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Lạc đường trong tuyết

"Vù - - vù - -", cuồng phong gào rít, đại thụ trong cuồng phong lay động, từng nhánh cây giống như roi da quật trong không trung.

Cây tùng xanh ngắt đứng ở trên tuyết trắng xóa, theo gió lạnh thấu xương mà đóng băng lay lay thân mình, phát ra từng tiếng gào rít chói tai, những áng mây bạch sắc rong ruổi trong không trung, dòng nước lạnh cuộn cuộn, đại tuyết rơi ngày càng nhiều.

Trong một mảnh trắng xóa này, một bóng dáng nhỏ xinh ở trong đồng tuyết cất từng bước lao đảo đi lên phía trước, thân thể run rẩy trong gió tuyết, ngã sấp xuống rồi lại lần nữa bò lên, kiên nhẫn đi về phía trước.

Đi được một đoạn thời gian, Mộ Dung Tinh phát hiện, mình lạc đường, bông tuyết rơi đầy trời ảnh hưởng tới thị giác của nàng, đập vào mắt có thể thấy được đều là tuyết trắng, nàng đã phân không rõ Đông Tây Nam Bắc, không biết đâu mới đúng là đường về.

Tay phải hơi hơi rù xuống, từng giọt đỏ tươi nhỏ trên tuyết đọng thật dày lập tức bị bông tuyết che lấp không còn dấu vết.

Nàng đi không có mục đích, đôi mắt ngày xưa linh động hiện giờ đã ít đi sự quyền rũ kia cùng một chút ngây ngô, hai chân máy móc di chuyển cứng nhắc, thân thể nàng giống như một chiếc thuyền nhỏ trong biển tuyết mênh mông, theo gió phiêu lãng.

Trong đầu hiện lên hình ảnh lần xuống sườn núi, thân thể vẫn như cũ có chút run rẩy, chiếc áo lông chồn bạc trên người bị tuyết hòa tan thấm ướt hơn phân nửa, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra ngoài bị gió xẹt qua đau đớn như dao cắt.

Cái mũi nhỏ ê ẩm, đầu ần ần đau, nàng cảm thấy hai chân mình lúc này giống như khối băng, tuyết đọng trên mặt đất bị hàn phong thổi bay cùng bông tuyết bay xuống càng tăng ba phần hàn ý.

Tuyết đọng phát ra ánh sáng bạch quang chiếu lên làm mắt nàng neho lại, thật sự đi không nổi nữa, nàng đơn giản dựa vào một cây đại thụ nghỉ tạm, buông mắt nhìn đến tay phải đang rỉ máu, khoe môi đông lạnh đến phát tím hiện lên ý cười trào phúng như có như không.

Thời điểm lần xuống sườn núi, đá vụn dẫu dưới lớp tuyết đã làm tay nàng rách ra, nóng rất đau đớn, nghe thấy tiếng bước chân phía sau càng ngày càng gần, nàng không kịp hô đau liền vội vàng trốn vào vách núi đen.

Cũng may là sát vách núi có một gốc cây tùng sum xuê, tay của nàng bám chặt vào nhánh cây, biết đám người Điều Hùng ở ngay bên cạnh, nàng sợ tới mức thở cũng không dám thở mạnh.

Trên tay, máu tươi từ từ chảy xuống, tuyết đọng bị máu tươi nhuộm đỏ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh, tóc đen toàn là nước do tuyết tan, trên lông mi cũng có vài bông tuyết ị vương vào, nháy mắt liền lạnh lẽo rét thấu xương.

Nghe tiếng bước chân lẫn lộn, thân thể nàng run rẩy, hàm răng trắng tinh cắn chặt lấy đôi môi khô nứt đến bật máu.

Trong hoàn cảnh ác liệt như vậy, nàng cứ thế để cho chính mình cố nén toàn thân đau đớn, không dám phát ra một thanh âm nào.

"Nàng vừa mới lần xuống, nhất định chạy không xa, tìm cho ta, tìm thật cẩn thận, không được bỏ qua bất luận dấu vết gì để lại!" Thanh âm Điều Hùng trung khí mười phần mang theo lửa giận giống như vang lên ở bên tai.

Thân thể nàng ở trong gió run rẩy như lá phong sắp rụng, những bông tuyết rơi ở trên người hòa tan, làm ướt ướt áo lông cáo, xuyên thấu vào bên trong y phục, da thịt mềm mại của nàng như bị kim châm.

Tiếng bước chân càng ngày càng lại gần, trong lòng nàng âm thầm hạ quyết tâm. Nếu bọn hắn tìm được nàng, không bằng cứ như vậy thả tay đi.

Tiểu thủ trắng nõn vì gió rét mà trở nên cứng ngắc, nhánh cây từ từ không chịu được trọng lượng của nàng, cắn môi trong lòng liền quyết định, tiếng bước chân truyền đến, nàng ánh mắt vừa đóng, tiểu thủ buông ra nhánh cây đang nắm chặt ra.

Thân thể nhỏ xinh đột nhiên rơi xuống, thời điểm hạ xuống hai chân đụng vào hòn đá bên nhon, nhất thời huyết lưu như chú, dưới thân tuyết đọng một mảnh màu đỏ, trước mặt Mộ Dung Tinh bỗng tối sầm, mất đi ý thức.

Thời điểm tỉnh lại trời đã sáng hẳn, nàng không biết mình đã hôn mê bao lâu, khí tức ấm áp trước ngực kéo ý thức của nàng về, tiểu thủ lồi huyết ngọc khắc hình một con chim kỳ quái ở trên cổ ra.

Dựa vào nhiệt khí của huyết ngọc, tứ chi cứng ngắc hơi chút có chút tri giác, sợ Điều Hùng lại dẫn người xuống núi tìm người, nàng ở trong mưa tuyết dựa vào trực giác phân rõ phương hướng xuyên qua bụi cỏ, đi về phía trước.

Bước đi từ mới bắt đầu nhẹ nhàng đến dần dần trầm trọng, đến bây giờ không cất nổi bước, hai chân đông cứng, nàng không biết đã đi bao lâu, cũng không biết mình hiện tại ở nơi nào.

Đại tuyết mờ mịt, xung quanh chỉ một màu trắng xoá, Đông Tây Nam Bắc vẫn như cũ không cách nào phân biệt, chỉ có thể dựa vào bản năng đi về phía trước, dừng lại nàng chỉ sợ chính mình ngã xuống.

Bông tuyết rơi trên hàng mi thật dày, tứ chi bị gió lạnh thổi đến run rẩy, áo choàng lông cáo bị nước tuyết thấm ướt đã sớm kết băng, cùng y phục ướt đầm dính sát trên người, lạnh lẽo thấu xương, rất khó chịu.

Máy móc không ngừng bay trong gió, ý thức của nàng từ từ mơ hồ, bao tử kêu ục ục không ngừng, hai chân hạ xuống cơ hồ không muốn nâng lên nữa.

Trong đầu hiện lên một bóng dáng thiếu niên tuấn lãng, môi nàng nhấc lên nhàn nhạt ý cười, dùng hết khí lực rút chân ngập đến đầu gối trong tuyết ra, một lần nữa cất bước đi về phía trước.

"Cộc cộc..." Thời điểm tiếng vó ngựa truyền đến, nàng đã tỉnh bị lực tấn, toàn bộ đều dựa vào một ý niệm để chống đỡ, nghiêng ngã lão đạo chạy đến nơi truyền đến thanh âm, thanh âm bị gió lạnh thổi qua, khàn khàn vỡ vụn, "Cứu mạng..."

Tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, thời điểm nhìn thấy mười mấy xuất hiện trước mắt, trong lòng nàng buông lỏng, ngã nhào trên đất.

Nam nhân mặc măng bào dẫn đầu nhìn thấy bóng dáng nàng, không kịp xuống ngựa, ở trên lưng ngựa đề khí nhảy mấy cái lên xuống đã đến bên cạnh nàng, ôm thân thể lạnh lẽo của nàng vào trong ngực, trong thanh âm mang theo lo lắng mà chính hắn cũng không phát giác, "Dạ Cơ, người như thế nào?"

"Vương... Vương gia, ta... Thực xin lỗi... Ta....." Nhìn đến người tới, Mộ Dung Tinh rốt cuộc chống đỡ không nổi khoe môi tràn ra mấy chữ, trước mặt bỗng tối sầm, đôi mắt đẹp đóng lại, té xỉu trong lòng nam nhân ấm áp.

Chương 16: Hàn khí xâm thể

Tuyết vẫn rơi, Lạc Thành trên dưới bị đại tuyết bao trùm, tuyết đọng thật dày phát ra ánh sáng lạnh lẽo.

Thụy vương phủ Tây viện.

Nhà hoàn vội vàng trên hành lang đi tới đi lui, từng chậu từng chậu than được đưa tới Tiểu Lâu.

Trong tiểu lâu, đầu giường và cuối giường đều đặt hai lò sưởi, phòng trong ấm áp như xuân tháng ba, mấy nam tử mặc y phục thái y tụ cùng một chỗ xì xào bàn tán, thỉnh thoảng lại đảo mắt qua nữ tử sắc mặt tái nhợt trên giường, trong lòng một trận thờ dài.

Đáng tiếc, nữ tử mỹ mạo như vậy, bởi vì hàn khí xâm thể, dĩ nhiên mất đi quyền làm mẫu thân.

Dạ Vô Ưu đứng ở trước cửa sổ, môi mím chặt lại thành một đường, hần nhìn về phía mấy người, đôi mắt cự mạng được thêu trên tử bào hoa lệ sáng rực, lạnh thấu xương, "Như thế nào?"

Viện chương thái y viện Lý Hàng nay đã hơn ba mươi tuổi, ánh mắt lóe ra thông minh nhanh trí, là tâm phúc của Dạ Vô Ưu, giúp hần giải quyết không ít chuyện nan giải.

Tỷ như tam phu nhân, tứ phu nhân vô sinh; bát phu nhân, ngũ phu nhân sinh non...

Lúc này, hần lại không đoán ra được phân lượng của cô nương vừa xinh đẹp lại mang ba phần ngây ngô ở trong lòng Dạ Vô Ưu, sau khi do dự, hơi hơi ngưng mi, "Vương gia, vị cô nương này..."

"Nói thẳng, Bốn vương không có bao nhiêu kiên nhẫn!" Nữ tử trên giường sắc mặt tái nhợt, không chút khí tức, cùng với thời điểm mới gặp nàng đúng là khác nhau một trời một vực, Dạ Vô Ưu nhếch môi, tự tiểu phi tiểu nhìn Lý Hàng.

Bàn tay ở sau lưng run nhè nhẹ, chất lỏng màu đỏ tươi nhỏ từng giọt xuống đất tạo ra những ấn ký nhàn nhạt, hần lại giống như hoàn toàn không biết, chỉ gọi lên ý cười lạnh nhìn một trong những thái y mình tín nhiệm nhất.

"Vương... Vương gia, vị cô... cô nương này hàn khí xâm nhập... Xâm nhập lục phủ ngũ tạng, vi thần vô năng!!" Lý Hàng sợ hãi ánh mắt hần như vậy, "Phù phù" quỳ xuống đất, toàn thân sợ run.

Dạ Vô Ưu lúc trước là Tứ hoàng tử, hiện giờ là Thụy vương điện hạ, bề ngoài phong lưu thành tánh, trầm mê thanh sắc, nhưng bên trong lại là một nam nhân thị huyết bá đạo, người quen biết hần đều phải sợ hãi.

Hiện giờ vị cô nương này ở trên giường không một tiếng động, gương mặt hần xưa nay nhìn không ra hi vọng mà lại lộ ra một chút lo lắng, đám người Lý Hàng không khỏi suy đoán thân phận vị cô nương này cùng phân lượng nàng ở trong lòng Dạ Vô Ưu.

Lúc nói chuyện cũng càng thêm cẩn thận, tuy nhiên, bọn hần đối với bệnh tình của nữ tử trên giường lại không có biện pháp.

Dạ Vô Ưu không nói, ánh mắt sâu thẳm rơi vào trên người nữ tử khuôn mặt trắng bệch đang hôn mê bất tỉnh, bởi vì hôn mê nên vẻ xinh đẹp cùng ngây ngô trên người nàng đều bị sự nhợt nhạt thay thế, xem ở trong mắt đau ở trong lòng.

Lý Hàng run run quỳ gối trên mặt đất lạnh lẽo, thật cẩn thận nhìn Dạ Vô Ưu thong thả bước đến bên cạnh giường nhỏ, bóng dáng cao ngất kia mang theo một chút áy náy, hần nhíu mày, hơi chút kinh ngạc.

Hần rất tò mò, vị cô nương này cùng Thụy vương điện hạ rốt cuộc là quan hệ gì? Vì cái gì cô nương này hôn mê bất tỉnh, Thụy vương điện hạ lại lo lắng như thế? Thậm chí... Không quân vết thương trên cánh tay phải của mình?

Cửa phòng "Két..." một tiếng nhẹ nhàng mở ra lại khép lại, Lý Hàng cùng thái y quay đầu, Dạ Lang lưng đeo bảo kiếm, trầm ổn tiến vào, thời điểm nhìn thấy máu rỉ ra trên cánh tay phải Dạ Vô Ưu, bước nhanh tiến lên.

"Chủ tử, vết thương của người chỉ là đơn giản băng bó, hiện tại cần phải xử lý cẩn thận, nơi này liền giao cho Xuân Yến nha đầu cùng Lý thái y đi!" Quét mắt một vòng nữ tử trên giường cho dù được đốt bốn lò sưởi sắc mặt vẫn trắng bệch tỏa ra hàn khí như cũ, Dạ Lang đề thấp thanh âm.

"Không sao!" Dạ Vô Ưu buông mắt xuống nhìn tay phải đang run nhè nhẹ, lắc đầu, "Dạ Lang, đưa các vị thái y đến sương phòng bên cạnh nghỉ ngơi, nơi này để Xuân Yến ở lại chăm sóc là được."

"Chủ tử, vết thương của người..." Nhìn cánh tay phải run rẩy đang không ngừng nhỏ máu, Dạ Lang có chút lo lắng.

"Đã băng bó, không sao!" Vốn muốn trách cứ Dạ Lang nhưng thấy Dạ Lang đang nhìn chăm chú cánh tay phải của mình, Dạ Vô Ưu áp chế sự không vui xuống đáy lòng, tay trái nhẹ giọng lên, "Nơi này có Bồn vương là được rồi, các người đều lui xuống đi, Lý thái y tùy thời hầu hạ!"

"Vi thần đã hiểu, vi thần cáo lui!" Đứng lên từ trên nền đất lạnh lẽo, chấp tay cúi đầu với Dạ Vô Ưu, Lý Hàng dẫn đầu ra khỏi Tiểu Lâu, gió lạnh bên ngoài liền ập vào mặt, phía sau lưng một trận cảm giác mát lạnh.

Lý Hàng lúc này mới phát hiện, chẳng biết lúc nào phía sau lưng đã sớm bị ướt đầm mồ hôi.

Dạ Lang nhìn Dạ Vô Ưu tâm ý đã quyết, tầm lưng kia càng mang theo kiên định, liền không tiếp tục nói nữa, hơi khom lưng đối với vài vị thái y còn lại cung kính mời ra ngoài, sau đó theo vài vị thái y bước ra ngoài phòng, khẽ đóng nhả môn.

Trong phòng, Dạ Vô Ưu thả màn lụa xuống rồi đuổi tiểu nha hoàn Xuân Yển ra bên ngoài, sau đó liền trút bỏ mớng bào hoa lệ trên người, chỉ mặc một kiện quần áo trong...

Xuyên thấu qua bức rèm che, Xuân Yển nhìn thấy Dạ Vô Ưu xốc góc chăn lên, cánh tay phải băng vải đỏ đến chói mắt, nàng lặng lẽ thè lưỡi, thầm nghĩ: Vương gia đối Dạ Cơ cô nương cũng thật tốt...

Vậy mà, không để ý đến thân thể mình bị thương mà đi sưởi ấm cho Dạ Cơ cô nương, vạn nhất hàn khí nhập thể, hấn cho dù là có nội công hộ thể, sợ rằng cũng phải bệnh nặng một hồi đi?

Lo lắng nhìn hai người trên giường, con người linh động chuyển động, một ý nghĩ nảy sinh dưới đáy lòng, nảy mầm, sinh trưởng...

Bạn đang đọc truyện *Tội Phi Hữu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Trong lòng tê rần

Nội thất, màn lụa bạch sắc hạ xuống, Dạ Vô Ưu tránh vết thương trên cánh tay phải, cánh tay trái đặt lên bên hông Mộ Dung Tinh, vừa mới đụng tới thân thể lạnh lẽo rét thấu xương kia, dù nội công thâm hậu, thân cường thể tráng hấn cũng nhịn không được rùng mình.

Lạnh giá làm cho hấn dừng lại động tác, tay phải vén chăn gấm thật dày ra đối Xuân Yển hầu hạ ở ngoại sảnh phân phó, "Xuân Yển, mang hai chiếc chăn gấm tới đây, nhanh!"

Xuân Yển nghe vậy, xốc bức rèm che lên đi vào, đến tủ quần áo lấy ra hai chiếc chăn gấm màu đỏ nhẹ nhàng phủ lên trên hai người.

"Thêm than vào lò sưởi!" Cảm giác lạnh lẽo kia làm Dạ Vô Ưu đau lòng, hấn không biết Mộ Dung Tinh chống đỡ như thế nào, ở trong bão tuyết đi tới ba ngày ba đêm.

Nhưng hấn biết, một khắc kia khi thấy nàng ngã xuống, hấn lo lắng đi tìm ba ngày đến chân đều đã run run cuối cùng cũng có thể thả lỏng.

Trời giá lạnh đến đất cũng đóng băng, gió cùng tuyết rơi càng lúc càng nhiều, sự giá rét kia, hấn không biết nàng là như thế nào từ Lang Gia sơn chạy đi, thậm chí đi nhầm hướng, làm hại hấn mang theo Dạ Lang cùng thị vệ vương phủ tìm ba ngày ba đêm mới tìm được.

Thời điểm tìm thấy nàng, trên lông mi của nàng đều lấp lánh băng, áo lông chồn bạc trên người sớm ướt đầm kết băng, cứng ngắc dán trên người nàng, một khắc kia, tim của hấn không hiểu co rút đau đớn.

Giờ khắc này, hấn lại cảm thấy đau lòng đối với quân cờ là nàng! Mất đi nàng, mục đích của hấn tuy vẫn có thể đạt được, nhưng sẽ trễ thật lâu.

Hấn đợi nhiều năm, ẩn nhẫn nhiều năm, đã không muốn đợi nữa, không muốn nhẫn nữa, nhất là... trong cung truyền ra tin tức hai tháng sau đại thọ phụ hoàng Dạ Lăng Thiên 50 tuổi liền muốn lập trưởng tử làm Thái tử...

Hấn hiểu rất rõ đại ca mình, hữu dũng vô mưu, vạn nhất bị người kích động, thực lực ẩn tàng cùng địa vị hiện tại của hấn khả năng đều sẽ bị...

Buông mắt xuống mâu, Mộ Dung Tinh trong lòng vẫn như cũ không một tiếng động, toàn thân tản ra hàn khí băng lãnh, phượng mâu nhắm chặt không một tiếng động, do hơi nóng từ lò sưởi, băng tinh trên lông mi đã được hòa tan, tạo nên ánh sáng lấp lánh trong suốt càng làm khuôn mặt nàng thêm trắng xanh.

Dơ tay giam cầm nữ tử nhỏ xinh trong lồng ngực, rét lạnh thấu xương chui vào đáy lòng, tuần mi hơi nhú, sau khi hít sâu một hơi thả lỏng toàn thân, mặc cho rét lạnh theo huyết dịch chảy khắp thân thể.

Cúi đầu, bờ môi ấm áp đụng tới cái trán lạnh giá của nàng, hàn khí từ khóe môi nhanh chóng lan khắp tứ chi bách hài, hấn bắt vì sờ động, cánh tay trái nhẹ nhàng nhắc lên lót phía dưới đầu nàng, tay phải bị thương chậm rãi đi xuống eo nàng, chạm đến vòng eo nhỏ không đầy nắm tay của nàng, trong lòng

hắn đau xót không rõ lí do.

Nàng vốn là thiên kim phủ tướng quân vô ưu vô lự lại bị cửa nát nhà tan, chính mình đổi trắng thay đen giấu nàng ở trong phủ, nàng thông tuệ như vậy nhất định phát hiện dị thường, cho nên mới không vui đi?

Bởi vì không vui, cho nên mang theo Xuân Đào cùng Trương Dực tới phủ tướng quân hoài niệm những chuyện trước kia, thời điểm trở về lại bị sơn tặc Lang Gia sơn cướp đi, nhìn địa phương nàng bị cướp đi kia toàn những dấu chân hỗn độn cùng máu tươi đầy đất, lúc ấy chắc hẳn nàng lại bị kinh hãi.

Nàng yếu ớt như vậy lại chỉ dựa vào một chấp niệm mà chống chọi với thân thể bị đông cứng, mặc y phục kết băng trốn khỏi Lang Gia sơn, sau đó lại trong đại tuyết bốn tuần ba ngày?

Nhìn xuống, ánh mắt rơi vào đôi má xinh đẹp nhưng vẫn mang theo vẻ ngây ngô của nàng, trong đầu hẳn lại hiện lên một màn khi mới vừa tìm thấy nàng, cánh tay phải của nàng bị những hòn đá bén nhọn làm bị thương, máu tươi đông cứng trên khuỷu tay, màu máu đỏ tươi trên nền tuyết trắng nhìn thấy ghê người.

Nếu không phải nàng còn đang máy móc đi về phía trước, nếu không phải nàng mở miệng nói chuyện với hắn, hắn sẽ cho rằng nàng đã đi theo người nhà, cùng bọn hắn đoàn tụ dưới suối vàng.

Hai chân thon dài duỗi ra kẹp chặt lấy hai chân mảnh khảnh của nàng, đem thân thể nhỏ nhỏ của Mộ Dung Tĩnh giam cầm tại trước ngực mình, hơi thở lạnh giá của nữ tử xuyên thấu qua lớp y phục mỏng manh truyền vào trong ngực, trong lòng hắn tê rần, đem nàng ôm chặt hơn.

"Hào hảo ngủ đi, tình duyên chuyện gì cũng đều đã đi qua, về sau, ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào khi dễ ngươi!" Tiểu thân thể lạnh băng trong ngực không có bất luận phản ứng gì, Dạ Vô Ưu cúi đầu, cũng không biết nàng có thể nghe được hay không, oán hận tại nàng nói nhỏ.

Đúng vậy, hắn sẽ không để cho bất luận kẻ nào khi dễ Dạ Cơ, Dạ Cơ là một quân cờ vô cùng quan trọng của hắn, trước khi hoàn thành nghiệp lớn, người nào cũng không thể khi dễ phụ bạc nàng.

Xuân Yên chỉnh lý xong chăn gấm liền lặng lẽ ra ngoài nội thất, xuyên thấu qua bức rèm che nàng lơ mơ có thể nhìn thấy chăn gấm nhúc nhích, Dạ Vô Ưu tựa hồ đem thân hình trên giường ôm vào trong lòng.

Vội vàng dời ánh mắt, trên mặt mang theo đồ ửng ngượng ngùng, thầm nghĩ: Vương gia thật sự là nói một đằng làm một nẻo, để cho nàng cùng Xuân Đào chiếu cố Dạ Cơ cô nương, lại khiến các nàng đứng ngoài nhìn.

Hiện tại nàng đông cứng ở trên giường, Vương gia vẫn còn ôm nàng sưởi ấm, đây cũng quá không giống hắn bình thường phong lưu thành tánh, trăm mê thanh sắc rồi.

Đang nghĩ ngợi, bên ngoài liền truyền đến tiếng bước chân cùng thanh âm của Dạ Lang, "Tam phu nhân, thời tiết rét lạnh, Vương gia đã ngủ, nếu không có chuyện gì quan trọng, mời trở về đi."

"Dạ Lang, bản phu nhân là tới gặp gia, không phải đến gặp người, gia có gặp ta hay không cũng không tới phiền người nói chuyện!" Tiếng nói của nữ tử cực kỳ hung hãn, Xuân Yên thậm chí có thể hình dung ra bộ dáng tam phu nhân y phục đỏ như lửa mắt hạnh tròn tròn, hai tay chống nạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tội Phi Hưu Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Nữ tử ghen tị

Trước cửa, nữ tử toàn thân váy dài đỏ thắm, trên làn váy thêu hồ điệp màu tím đang bay lượn, giữa lông mày được vẽ một đóa hoa lan chói mắt làm cho mắt hạnh càng thêm xinh đẹp!

Tóc dài đen tuyền theo gió nhẹ nhàng tung bay, cùng với bông tuyết phát phối bên ngoài giống như tiên tử vũ động trong tuyết, làm cho người ta không khỏi dâng lên cảm giác mến yêu.

Giờ phút này, nữ tử đang một tay chống nạnh, một ngón tay thon dài chỉ vào Dạ Lang, mắt hạnh tròn tròn, đôi má đỏ bừng càng thêm xinh đẹp, "Dạ Lang, người tránh sang một bên cho ta, bản phu nhân muốn gặp gia!"

Nhìn nữ tử áo đỏ hung hãn, Dạ Lang hơi chút bất đắc dĩ lại không thể động thủ, đành phải thỏa hiệp, ngăn cách cửa bẩm báo, "Chủ tử, Tam phu nhân muốn gặp người!"

Bên trong không đáp lại, chỉ có tiếng hít thở của Xuân Đào do khoảng cách tương đối gần.

Lại đợi thêm một khắc, gió càng lúc càng lớn, nữ tử áo đỏ có chút chịu không nổi, siết chặt y phục bao sát vào người, không có vẻ vênh mặt hất hàm sai khiến như trước mặt Dạ Lang, "Gia, Hồng Lăng tới thỉnh an người, người mấy ngày không ở trong phủ, Hồng Lăng vô cùng..."

Nữ tử tận lực đè thấp tiếng nói mang theo sự quyến rũ, càng mang theo lấy lòng.

Dạ Lang sờ sờ cái mũi yên lặng quay đầu, tay nắm ở trên chuôi kiếm nổi gân xanh, trường kiếm mang phong cách cổ xưa, mang theo ba phần lãnh ý.

"Trở về!" Sau một lúc lâu, thời điểm Hồng Lăng sắp chịu không nổi nữa muốn xông vào, Dạ Lang đang lo lắng nên hay không một chương đánh ngất nàng rồi đem về Hồng Lăng các ở Đông Uyển, Truyện chỉ đăng tại diễn đàn lqđ. By: hiroic tiếng nói trầm thấp của Dạ Vô Ưu xuyên thấu qua khe cửa truyền ra, lãnh ý nhàn nhạt trong đó đã dập tắt hi vọng trong lòng Hồng Lăng.

"Gia!" Hồng Lăng dậm chân, miệng anh đào mím lại, mắt hạnh lộ ra ủy khuất, "Người đã lâu không tới chỗ Hồng Lăng, Hồng Lăng sẽ làm mấy món người thích ăn..."

"Phu nhân trở về đi, Dạ Cơ cô nương mất tích mấy ngày mới tìm được về, bây giờ còn bị ốm, nàng chưa khỏe lại chủ tử sẽ không rời đi!" Nam tử bên trong hô hấp đột nhiên trở nên nặng nề, Dạ Lang giật mình vội vàng cắt ngang tiếng nói của Hồng Lăng đang càng lúc càng lớn, đè thấp thanh âm khuyên giải an ủi.

Hắn cho rằng Dạ Vô Ưu là vì Hồng Lăng vô lễ mà tức giận mới hô hấp nặng nề, lại không biết Dạ Vô Ưu kỳ thật là vì đụng chạm đến Truyện chỉ đăng tại diễn đàn lqđ. By: hiroic ngực của nữ tử mà không tự chủ được nổi lên dục vọng gây ra.

Lại thấp giọng khuyên giải vài câu, Hồng Lăng cũng biết tính cách của Dạ Vô Ưu, không dám ở trong này quá mức làm càn, mắt hạnh hung tợn nhìn Tiểu Lâu trước mắt vài lần, lắc lắc vòng eo như rắn nước rồi đi.

Trong không khí vẫn còn phiêu tán nhàn nhạt mùi son phấn trên người nàng, hồng y kia giống như một đoàn hỏa trong băng thiên tuyết địa lại hết sức chói mắt.

Vừa ra khỏi Tây viện liền nhìn thấy nữ tử áo trắng khí chất toát tực nhẹ nhàng đi tới, biểu tình hung tợn vừa rồi đột nhiên thu lại, thay vào đó là ý cười nhẹ nhàng, nghiêng hướng nữ tử đi tới.

"Ai ôi, Triệu cô nương, trời hôm nay rất lạnh, con gió nào thổi người tới đây vậy?" Tuy cười đến cực kỳ hữu hảo thân thiết, nhưng khẩu khí lại vô cùng kỳ quái, quý dị.

Hồng Lăng nhìn nha hoàn đi theo phía sau Triệu Yên Nhiên thanh nhã xuất trần, đáy mắt chợt lóe lên ghen ghét, ghen tị gia thế nàng tốt hơn so với mình, hận chính mình không phải sinh ra tại phủ Thừa tướng.

Triệu Yên Nhiên mặc bạch sắc phi phong, dưới làn váy trắng là đôi giày thêu hai đoá hồng mai đang nở rộ kiều diễm, nàng thướt tha đi tới, hai tiểu nha hoàn phía sau thật cẩn thận giờ dù giấy màu thiên lam ngăn trở tuyết rơi trên đỉnh đầu nàng.

Nghe được Hồng Lăng nói, nàng dừng bước lại, hơi hơi cúi đầu, nhếch môi nhắc lên, mắt to nhất thời đầy thân thiết cười, "Trắc phi nương nương bình an!"

Nhìn Triệu Yên Nhiên tự nhiên thoải mái như vậy, Hồng Lăng ngược lại cũng không làm khó dễ, chỉ là ánh mắt chứa ý cười hướng phía Tây viện, "Triệu cô nương tới cũng thật không phải lúc..."

Nhìn bộ dáng Triệu Yên Nhiên lạnh nhạt cười yếu ớt, trong lòng nàng ghen tị, mắt hạnh thêm hạ, tươi cười thêm ba phần đắc ý, "Dạ Cơ muội muội thân thể không thoải mái, gia mới vừa nói, hôm nay ai cũng không gặp!"

"Yên Nhiên cùng Dạ Cơ chính là chí giao hảo hữu, thân mình nàng không thoải mái, Yên Nhiên càng muốn đi nhìn một cái!" Nở nụ cười xin lỗi đối với Hồng Lăng, "Trắc phi nương nương thứ lỗi, Yên Nhiên không thể phụng bồi!"

Khẽ khom người, nàng xoay người mang theo tiểu nha hoàn thật cẩn thận hướng phía Tây viện, dáng người yếu đuối cùng khí chất xuất trần kia làm cho mắt Hồng Lăng thiếu chút nữa phát ra lửa.

Khăn hồng trong tay cơ hồ bị xé nát, mắt hạnh trừng hướng bóng lưng Triệu Yên Nhiên, hận không thể xuyên thân thể nàng ra một cái động lớn, "Ra về cái gì? Tiểu thư Phủ Thừa Tướng thì giỏi lắm sao?"

Bất quá, nàng không thừa nhận cũng không được, Triệu Yên Nhiên kia khí chất như liên làm cho nàng mặc cảm, mỗi một động tác giờ tay nhắc chân cũng đều có phong phạm của đại gia khuê tú càng làm trong lòng nàng khó chịu.

Tức giận bất bình nhìn Dạ Lang cung kính thi lễ với Triệu Yên Nhiên, trong mắt nàng hiện lên không cam lòng, lại ở trong tuyết đứng một hồi mới xoay người ly khai, chỉ là bóng dáng hơi chút thê lương!

"Dạ Cơ, người là đồ hồ ly tinh, thù này bản phu nhân nhớ kỹ!" Trở lại Hồng Lăng các, nàng cắn răng, mắt hạnh lóe ra âm ngoan, cơ hồ quăng ngã tất cả những thứ có thể quăng ngã trong phòng.

Mấy thị nữ ở ngoài phòng im lặng đứng hầu, dùng ánh mắt hỏi nhau là ai trêu chọc chủ tử xưa nay hiếu thắng của các nàng?

Bạn đang đọc truyện *Tội Phi Hữu Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19: Tư vị của nàng

"Triệu tiểu thư, tuyết lớn như vậy người như thế nào lại tới đây?" Dạ Lang canh giữ ở cửa nhìn thấy Triệu Yên Nhiên liền vội khom người thi lễ, trong mắt lóe lên tinh quang quý dị.

"Dạ Lang, Tiểu Tinh như thế nào?" Nhìn cửa phòng đóng chặt, Triệu Yên Nhiên đề thấp thanh âm, trong mắt không chút nào che dấu lo lắng, "Mới vừa nghe Tam phu nhân nói, trên người nàng không thoải mái? Đã xảy ra chuyện gì?"

Ba ngày trước, Mộ Dung Tinh tới phủ tướng quân hoài niệm thân nhân, thời điểm trở về gặp chuyện không may, xa phu Trương Dực trọng thương, nha hoàn Xuân Đào bị người đánh ngất xỉu ném trong đồng tuyết, Mộ Dung Tinh mất tích không rõ.

Dạ Vô Ưu lúc ấy trực tiếp điều động thị vệ vương phủ ra khỏi thành, Triệu Chính thân là Thừa tướng, bảo vệ Lạc Thành tuy không ngăn trở nhưng cũng ngoài ý muốn biết được là một người nữ tử.

Hồi phủ trong lúc vô tình đã nói ra, Triệu Yên Nhiên liền biết Mộ Dung Tinh đã xảy ra chuyện, nhưng lính thủ thành vẫn chưa nhìn thấy đám người Dạ Vô Ưu trở về, nàng cũng không dám tùy tiện đến vương phủ.

Giờ ngo hôm nay, tin tức từ cửa thành truyền vào trong tai nàng, Dạ Vô Ưu mang theo thị vệ vương phủ trở về, dưới tấm áo choàng rộng rãi là một thân hình nữ tử.

Triệu Yên Nhiên nghe vậy, không kịp xin chỉ thị của phu phụ Triệu Chính, vội vàng mang theo hai tâm phúc xuất môn.

Thụy vương phủ cùng phủ Thừa Tướng cách nhau khá xa, trên đường lại toàn tuyết nên chậm trễ không ít thời gian.

Đến cửa vương phủ đã là giờ Thân, thị vệ giữ cửa sớm đã được Dạ Vô Ưu phân phó Triệu Yên Nhiên tới không cần bẩm báo, nàng lúc này mới có thể một đường đi tới Tây viện.

Không nghĩ tới vậy mà lại đụng tới Hồng Lăng xưa nay cường thế tại cửa, lại chậm trễ chút thời gian, Triệu Yên Nhiên càng thêm sốt ruột, mắt to lưu chuyển mang theo vội vàng.

"Dạ Cơ cô nương nàng... Triệu cô nương, trời lạnh như thế, người như thế nào liền đến đây như vậy?" Dạ Lang có chút khó xử, không biết có nên đem tình hình thực tế nói cho nữ tử khí chất như liền trước mặt hay không, ấp a ấp úng nói lảng sang chuyện khác.

Không biết Dạ Vô Ưu có muốn đem việc này nói cho Triệu Yên Nhiên hay không, hần hơi chút khó xử, hần biết Triệu Yên Nhiên ở trong lòng Dạ Vô Ưu vẫn có chút tác dụng, hiện tại không thể đắc tội.

Nhưng bệnh tình của Dạ Cơ cô nương, nếu như cho nàng biết, nàng thương tâm rơi lệ, chủ tử đã vì Dạ Cơ cô nương mà phiền lòng, đến lúc đó nhìn đến nàng hoa lệ đầm mưa, chẳng phải là càng thêm đau đầu?

Vì chủ tử suy nghĩ, Dạ Lang cảm thấy chuyện Mộ Dung Tinh vẫn không nên nói cho Triệu Yên Nhiên, để cho nàng như vậy là được!

"Tới cùng là làm sao vậy?" Hần càng như vậy Triệu Yên Nhiên càng sốt ruột, nước mắt như hạt châu nhanh chóng tràn ra, thanh âm cũng bất giác đề cao lên, "Tiểu Tinh, Tiểu Tinh, người như thế nào?"

"Triệu cô nương, thỉnh không cần khó xử thuộc hạ!" Nhìn Triệu Yên Nhiên sốt ruột muốn xông vào, Dạ Lang cả kinh, vội vàng đứng chắn trước cửa.

Triệu Yên Nhiên hơi nhăn mày lại, mặc dù có chút không hòa giận nhưng cũng không dám xông vào, chỉ lo lắng khẽ gọi, "Tiểu Tinh, người như thế nào? Tới cùng đã xảy ra chuyện gì? Người..."

Thanh âm nữ tử lo lắng xuyên thấu qua khe cửa truyền vào trong phòng, cánh tay phải của Dạ Vô Ưu ôm bên hông Mộ Dung Tinh hơi hơi động, thân chỉ đang trầm mê trong mùi hương nhàn nhạt từ cơ thể nàng đột nhiên thanh tỉnh, vội ngẩng đầu, dời khỏi cánh môi trắng xanh của nàng, trong lòng nhưng là một trận không nổi.

Cho dù nàng không có bất kỳ phản ứng gì nhưng vẫn mê người như vậy, cả người tỏa ra một mùi hương thoang thoảng bởi vì tình huống hiện tại của nàng mà mang theo hơi lạnh nhàn nhạt, lại như một cục đá cường bạo quăng vào đáy lòng đang bằng phẳng như hồ nước của hần, tâm hồ nổi lên từng gợn sóng.

Không nổi đứng dậy, đem từ bảo hoa lệ một lần nữa mặc lên người, chỉnh lý hảo dung nhan, cảm giác không có gì không ổn mới thân nhiên nói, "Dạ Lang, để Yên Nhiên tiến vào."

Ngoài cửa, Dạ Lang cung kính đẩy cửa phòng ra, hần đẩy ra phi thường có kỹ xảo, vừa không để cho gió lạnh thổi vào trong phòng, cũng có thể để cho mấy người chủ tớ Triệu Yên Nhiên đi vào.

"Tiểu Tinh, tại sao có thể như vậy?" Nhìn đến Mộ Dung Tinh toàn thân tỏa ra hàn khí, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch như tờ giấy, trái tim Triệu Yên Nhiên lơ lửng thiếu chút nữa nhảy ra, bỏ nhào vào bên cạnh giường, trong mắt to ngung tị sáng trong.

Tiểu thủ run rẩy vuron ra, đang muốn vuốt ve khuôn mặt trắng xanh của Mộ Dung Tinh, hàn khí phát ra lại làm cho thân thể nàng chấn động, răng nanh trên dưới va chạm.

Hàm răng tuyết trắng khẽ cắn môi dưới, nàng quay đầu, ánh mắt rơi vào trên người Mộ Dung Tinh nhưng là nói với Dạ Vô Ưu, "Thụy vương điện hạ, Tiểu Tinh nàng tới cùng là làm sao vậy? Tại sao lại lạnh như thế?"

"Nàng sẽ tốt, không cần lo lắng!" Bàn tay to lớn bao bọc lấy đôi tay mềm mại đang run rẩy của nàng, Dạ Vô Ưu âm thầm cười, đôi má va chạm đung vào đôi má đỏ bừng vì lạnh của nàng, tâm tình hẳn hơi tốt lên một chút, "Mặt thật lạnh, đi như vậy nhất định rất lạnh đi?"

Triệu Yên Nhiên lắc đầu, mâu quang rơi vào trên người Dạ Vô Ưu, rõ ràng lộ ra vẻ lo lắng, "Tiểu Tinh đây là đã xảy ra chuyện gì? Ngươi ra khỏi thành vài ngày, trở về làm sao có thể..."

"Gặp một chút việc, đã giải quyết rồi!" Không muốn nói cho nàng, Dạ Vô Ưu đem trà nóng để ở lòng bàn tay, nhiệt khí từ lòng bàn tay truyền vào huyết mạch, theo huyết dịch chảy đến tứ chi, thân thể chỉ chốc lát sau đã ấm áp lên.

"Vương gia, vì thần có việc bẩm báo!" Triệu Yên Nhiên đang lo lắng nhìn Mộ Dung Tinh nhưng cũng không liều lĩnh đến gần, hàn khí bức người kia làm cho nàng sợ hãi, ngoài cửa vang lên thanh âm cung kính của Lý Hằng.

Bạn đang đọc truyện *Tội Phi Hưu Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Thiên phương cứu mạng

"Tiến vào!" Hạ ly trà trong tay xuống, Dạ Vô Ưu ngừng đầu nhìn nhìn Triệu Yên Nhiên hơi có chút kinh hoảng, mỉm cười trấn an, "Không sao, Lý Hằng là tâm phúc của bốn vương!"

Triệu Yên Nhiên áy náy cười, dịu dàng trên mặt dần theo nhàn nhạt hồng nhạt, "Vâng, Yên Nhiên biết rõ!"

Đối với sự dịu dàng của nàng cực kỳ hưởng thụ, Dạ Vô Ưu cười cười nhìn Lý Hằng đi tới phủ phục dưới đất, đôi mắt tà mị nheo lại lóe ra hàn quang rét lạnh, "Lý đại nhân tìm được phương pháp rồi hả?"

Ngón tay thon dài tôn quý cầm bình ngọc lên, đem nước trà ấm áp đổ vào trong bình ngọc, thanh âm nước chảy róc rách kia giống như bùa đòi mạng, Lý Hằng run rẩy càng lợi hại.

"Vi thần biết một phương pháp, có lẽ có thể làm Dạ Cơ cô nương tỉnh lại!" Lý Hằng không dám ngừng đầu, cũng không rõ thân phận của Mộ Dung Tinh liền nghe Dạ Lang xưng hô cô nương, hẳn đơn giản cũng gọi theo.

Trong lòng lại thoáng kinh ngạc.

Nữ tử xinh đẹp vô song, mị cốt trời sinh như vậy trụ ở trong phủ, Thụy vương điện hạ xưa nay phong lưu vì sao không thu nàng vào phòng, ngược lại để cho nàng sống một mình trong Tiểu Lâu này?

"Phương pháp gì?" Hí mắt, Dạ Vô Ưu chưa mở miệng, Triệu Yên Nhiên ở một bên đã hơi lo lắng, tiểu thủ nắm chặt khăn thấm bạch sắc trong lòng bàn tay, mâu quang vượt qua Lý Hằng, rơi trên người Mộ Dung Tinh sắc mặt tái nhợt ở trên giường, "Thật sự có thể làm cho nàng tỉnh lại sao?"

Tim nhảy vọt lên cổ họng, nàng lo lắng không thôi, mấy ngày qua Mộ Dung Tinh đi nơi nào nàng đều không quan tâm, hiện giờ, nàng càng quan tâm thân thể nữ tử kia.

"Vi thần không dám xác định, phương thuốc này chỉ là ngẫu nhiên biết được, cũng chưa có người dụng qua!"

"Nếu sai, có thể nặng hơn so với hiện tại sao?" Dạ Vô Ưu gõ gõ bàn gỗ, nhấp một ngụm nước trà, mâu quang đảo qua Lý Hằng, "Ngươi có mấy phần nắm chắc?"

Trong lòng đã hạ quyết tâm, nếu như ít hơn sáu phần, hẳn sẽ buông tha, mới vừa rồi ôm nàng vào lòng, dùng thân thể của chính mình sưởi ấm cho nàng còn không được, hẳn không biết phương thuốc kia có thể loại trừ hàn khí đã lan tràn đến lục phủ ngũ tạng trong cơ thể nàng.

"Tám phần!"

"Vậy còn không mau đi chuẩn bị?" Dạ Vô Ưu khẽ trừng mắt, Lý Hằng "Vù" từ mặt đất băng lãnh bật dậy, chạy nhanh ra ngoài cho người đi chuẩn bị, sợ

chạy chậm sẽ chọc giận nam nhân này tâm tình bất định này.

Tây viện mới vừa rồi còn im ắng nhất thời trở nên náo nhiệt.

Phòng bếp bận rộn chuẩn bị, một thùng một thùng nước lạnh đổ xuống, chỉ chốc lát sau đã thành nước sôi, sau đó do gia đình thân cường thể tráng đổ vào trong thùng gỗ xước đến Tây viện.

Tùng thùng từng từng nước ấm đặt ở trong phòng, nhiệt khí theo thùng gỗ lớn thoát ra, trong phòng nhất thời hơi nước lượn lờ, Triệu Yên Nhiên có chút chịu không nổi, tiêu thủ giờ lên che miệng ho khan.

Dạ Vô Ưu thấy thế cũng hiểu bên trong quá nóng, đơn giản kéo nàng đi ra ngoài, phân phó Xuân Yển dẫn mấy nha hoàn ở bên trong cời áo khoác, đóng chặt cửa phòng, chặn cửa sổ, đem Tiêu Lâu bật tăng tăng lớp lớp.

Tây viện thụ vương phủ nhất thời tiếng bước chân nhộn nhịp, thị nữ cùng gia đình vội vã bùng từng thùng nước ấm xuyên qua hành lang, từng trận nhiệt khí bốc lên trong không trung, từ từ phiêu tán, những bông tuyết rơi xuống gần đó đều bị hòa tan thành từng giọt rơi vào tuyết đọng lưu lại một cái hố lõm.

Phân phó gia đình đem bốn thùng gỗ lớn phóng ở trước giường, chờ sau khi bọn hắn rời khỏi đây, chính mình mới đưa cây gậy trúc chuẩn bị tốt phân biệt trói buộc tại một bên thùng gỗ, thùng gỗ ở bên trong, cây gậy trúc ở bên ngoài, giống như một chiếc bàn vuông bốn chân, đem thùng gỗ chặt chẽ đặt ở chính giữa. ◇

Chuẩn bị xong, Xuân Yển lại cời giày ra trèo lên ghế bành, đem bốn góc khăn trải giường phân biệt buộc chặt ở trên đầu gậy trúc, bởi vì quá dùng lực tay nàng xuất hiện hồng ngân.

Trong thùng gỗ hơi nước bay lên, bên trong càng ngày càng nóng, Xuân Yển cời ngoại y, chỉ mặc một lớp áo mỏng, vén ống tay áo đi lên giường nhỏ, nhìn nhìn Mộ Dung Tĩnh gương mặt trắng xanh.

Cấn răng, động thủ.

Y phục trên người Mộ Dung Tĩnh từng kiện từng kiện bay xuống đất, sau cùng chỉ còn một tầng y phục bạch sắc mới dừng lại.

"Các người tới hỗ trợ!" Gọi ba tiểu nha đầu ở một bên tiến lên, bốn người dùng sức nâng Mộ Dung Tĩnh lên nhẹ nhàng đặt lên khăn trải giường trên thùng gỗ.

Bốn thùng gỗ lý tán mát ra nhiệt khí, toàn bộ ngưng tụ trên người Mộ Dung Tĩnh, Xuân Yển mồ hôi ướt đầm đang ra sức quạt, miệng nhỏ khê khê, không thở nổi.

Ba người còn lại cũng không tốt hơn bao nhiêu, dựa vào cây cột thờ dõc, y phục trên người sớm đã xộc xệch, áo bông rơi đầy đất, trên trán che kín mồ hôi.

Sau nửa canh giờ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Dung Tĩnh đã khôi phục được một chút huyết sắc, mấy người hầu hạ bên trong đã mồ hôi ướt đầm, y phục đơn bạc trên người cũng bị thấm ướt dính sát trên người, cảnh xuân bán lộ.

Chịu đựng sự ngọt ngào, Xuân Yển tiến lên nhìn nước nóng trong thùng đã nguội bớt, vội vàng dùng vài kiện quần áo đem Mộ Dung Tĩnh che kín không một kẽ hở, mở cửa phòng gọi gia đình đến đổi nước.

Giờ tý vừa qua khỏi, nước trong phòng đã thay tám lần, bọn gia đình mệt đến mức ngã trái ngã phải, Lý Hằng cùng thái y cũng không dám lười biếng, trùng to mắt thủ ở ngoài cửa, thường thường đem ánh mắt nhìn về phía hai người đang bình tĩnh dùng trà cách đó không xa, trong lòng âm thầm nghi hoặc.

Thụ vương điện hạ không phải cực kỳ quan tâm vị Dạ Cơ cô nương này sao? Triệu cô nương không phải nói Dạ Cơ cô nương là hảo tỷ muội sao? Vì cái gì càng gần đến lúc cuối bọn hắn lại càng lạnh nhạt?

Thậm chí nửa canh giờ trước Thụ vương điện hạ cho người chuẩn bị điểm tâm, trà nóng đến tiểu đình cách đó không xa, sau đó cùng Triệu cô nương cùng nhau đi qua thưởng thức trà ăn điểm tâm?

Trong lòng bọn họ, thật sự không lo lắng sao?

"Vương gia, Triệu cô nương, Lý đại nhân, tỉnh rồi, tỉnh rồi, Dạ Cơ cô nương tỉnh rồi!" Hai người bên kia vẫn bình tĩnh như cũ, thời điểm mấy người bên này âm thầm nghi hoặc, cửa phòng đóng chặt đột nhiên mở ra, Xuân Yển quần áo không chỉnh tề, tóc mai hỗn độn chạy đến, lớn tiếng nói cho mọi người một tin tức làm cho bọn họ phấn chấn.

Bạn đang đọc truyện *Tội Phi Hưu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Hồng Lăng bối móc

Ba ngày sau, Thụy vương phủ.

Đại tuyết bay tán loạn, bên ngoài gió lạnh từng cơn, hàn khí bức người, trong Tiểu Lâu tây viện lại ấm áp như xuân.

Bên trong, đồng lộ dâng lên khói nhẹ lượn lờ, trong khói mang theo mùi đàn hương hương thoang thoảng, Dạ Vô Ưu lại khiến Lý Hàng ở bên trong bỏ thêm chút được ngưng thần, an thần, trong phòng tràn ngập hương vị được vật nhàn nhạt.

Mộ Dung Tĩnh sắc mặt tái nhợt nghiêng người tựa vào giường nhỏ, sau lưng kê ba cái gối mềm, sợi tóc đen tuyền tùy ý xoa trên vai, bàn tay nắm chặt miếng ngọc treo trên cổ, phượng mâu mỹ lệ nheo lại, trong mâu quang tràn ngập mỉa hoặc.

Xuân Yến, Xuân Đào đứng hầu hai bên, vẫn là áo nhỏ váy dài, vẫn là Xuân Yến màu thảo lục, Xuân Đào màu phấn hồng.

Hai người yên lặng nhìn Mộ Dung Tĩnh trầm mặc, nàng tỉnh lại đã ba ngày, nhưng sau khi nàng tỉnh lại trừ Triệu Yên Nhiên tiến vào nói nói mấy câu, sau đó liền là tĩnh mịch trầm mặc.

Các nàng không hiểu, miếng ngọc đỏ như máu nàng đeo trên cổ từ khi tiến vào nơi này có cái gì đẹp mà mỗi lần nàng nhìn như thế nào khỏe mắt liền dẫn theo lệ?

Xuân Đào méo miệng, buông xuống khinh thường cùng hèn mọn hiện lên đáy mắt, nghe tiếng gió vù vù bên ngoài, nhỏ giọng khẽ gọi, "Cô nương!"

Từ trong trầm tư nâng mắt, phượng mâu Mộ Dung Tĩnh rơi vào trên người nàng, môi đã khôi phục ba phần huyết sắc giật giật lại không mở miệng, hàng mi như liễu hơi hơi xéch lên mang theo nghi vấn.

"Cô nương, thời giờ không còn sớm, phòng bếp mới đưa tới tổ yến, vì thân thể của người, nhân lúc còn nóng mau uống đi!" Xuân Đào nói xong, đem mâu quang rơi vào chiếc bàn bàn trái khăn màu trắng.

Trên bàn, tam thái nhất thang (3 món 1 canh) đã không còn hơi nóng, bên cạnh là một chén súp vẫn đang bốc khói, đây là mới vừa rồi Trương tẩu dưới phòng bếp cố ý phân phó làm.

Ánh sáng trong mắt loe loe, môi Mộ Dung Tĩnh nhấp thành một đường, nàng biết, đây là Dạ Vô Ưu phân phó, không đành lòng làm trái ý của hắn, nàng ngồi thẳng thân thể.

Chinh trang lại y phục, Mộ Dung Tĩnh được Xuân Đào, Xuân Yến nâng đến bàn tròn, thìa quấy tản ra từng trận mùi hương tổ yến, không có một chút muốn ăn.

Qua một lúc lâu, Mộ Dung Tĩnh mới dùng thìa múc một muỗng đưa đến bên môi, miệng nhỏ vừa mới mở ra, cửa phòng "Àm" một tiếng bị người mạnh mẽ đẩy ra, nữ tử y phục đỏ rực mang theo ba bốn bà từ nha hoàn, chân cao khí ngang cất bước tiến vào.

"Ồi a, Dạ Cơ muội muội đây là làm sao vậy? Bữa trưa tốt như vậy, không đói bụng sao?" Nhìn đến Mộ Dung Tĩnh, Hồng Lăng bất âm bất dương nở nụ cười, ánh mắt tựa tiểu phi tiểu đối tới đối lui trên người nàng.

Nữ tử thân hình nhỏ nhắn, dáng người mảnh mai, y phục bạch sắc bao bọc lấy cơ thể uyển chuyển, ngọc trăm màu đỏ cài giữa mái tóc đen tuyền, chiếc cằm xinh xắn, khuôn mặt nhỏ nhỏ.

Đặc biệt nhất là cặp mắt phượng lộ ra vẻ kinh ngạc tràn ngập mỉa hoặc kia, giống như một vòng xoáy, liếc mắt một cái có thể khiến cho nam nhân bình thường trầm luân.

Hồng Lăng hiện lên vẻ khinh thường, trong lòng hừ lạnh, thì ra chính là một con hồ ly tinh, khó trách gia gần đây rất ít đi chỗ nàng, thì ra là vì vị mỹ nhân yêu mị này.

Bất quá đáng tiếc chỉ là một con ma ốm, nhưng sự quyến rũ phát ra từ trong sương tuyết làm cho nàng cường bạo muốn xé nát, sau đó ném trên mặt đất hung hăng giẫm lên mấy đá cho hả giận.

Tuy trong phòng tràn ngập mùi thuốc nhưng cũng không giấu được hương vị của nữ tử.

"Tam phụ nhân!" Xuân Đào, Xuân Yến biết Mộ Dung Tĩnh chưa từng rời khỏi tây viện, cũng không biết Hồng Lăng liền nhanh nhẹn tiến lên chào hỏi, coi như là nhắc nhở Mộ Dung Tĩnh.

"Tam phụ nhân hữu lễ!" Nếu đã ở tại phủ Thụy vương, về sau không thể thiếu gặp mặt, Mộ Dung Tĩnh đứng lên, đối Hồng Lăng hơi hơi khom lưng.

"Bốp!" tiếng bạt tai thanh thúy làm cho Xuân Đào, Xuân Yến sửng sốt, nhìn về phía Mộ Dung Tĩnh thân thể hơi hơi lay động, trên gương mặt trắng xanh của nàng liền hiện lên dấu năm ngón tay.

"Ngươi..." Đưa tay lên che mặt, Mộ Dung Tĩnh ngây ngẩn cả người, nàng không biết đã đắc tội gì với vị trước mắt này, đầu óc xưa nay thông tuệ có chút xoay không kịp.

"Ngươi cái gì ngươi?" Hồng Lăng chống nạnh, nhìn Xuân Đào cùng Xuân Yến vây quanh, ông tay áo đỏ rực phát qua, khinh thường cười lạnh, "Như thế nào? Các ngươi muốn bị đuổi khỏi vương phủ sao?"

Xuân Đào cùng Xuân Yến nghe vậy, vốn là không có bao nhiêu tâm tư bảo hộ chủ tử, các nàng không hèn mà cùng dừng lại, cúi thấp đầu lui lại mấy bước.

Tác phong làm việc của Hồng Lăng ở trong vương phủ, các nàng sớm đã nghe qua, xưa nay cường thế hung hãn, lại ý vào gia thế và được Dạ Vô Ưu sủng ái, ở trong phủ lại càng không kiêng nể gì.

Mấy tháng trước, một tiểu thiếp của Dạ Vô Ưu cùng nàng tranh thủ tình cảm, trực tiếp bị nàng sai người đánh gần chết, còn dùng chủy thủ rạch mặt tiểu thiếp kia.

Nữ tử không có dung mạo, kết cục cũng có thể tương tự, tiểu thiếp kia thất sủng, hơn nữa bị Dạ Vô Ưu phái người tống xuất phủ.

Xuân Đào cùng Xuân Yến chỉ là nha hoàn, nghe nàng nói như vậy làm sao dám tiến lên?

Cứ như vậy, Hồng Lăng càng không sợ hãi, mắt liếc Mộ Dung Tinh, khoe môi hiện lên khinh thường, "Tam phu nhân? Dạ Cơ muội muội, ngươi mới tới vương phủ không hiểu quy củ, tỷ tỷ ta tạm thời tha thứ tội bất kính của ngươi, về sau nhìn thấy ta phải quy củ hành lễ tôn xưng một tiếng "Trắc phi tỷ tỷ", đã hiểu chưa?"

"Trắc phi..."

"Bốp!" Một câu nói còn chưa dứt, má phải lại trúng một cái tát, Mộ Dung Tinh tròn mắt nhìn nữ tử hung hãn toàn thân hóa hồng trước mặt, phượng mâu lộ ra đám đám lửa giận, "Hồng Lăng, ngươi đừng khinh người quá đáng."

Bạn đang đọc truyện *Tội Phi Hữu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Hung hăng phản kích

"Khinh người quá đáng?" Hồng Lăng nghe vậy, cười đến ngửa tới ngửa lui, quay đầu nhìn mấy nha hoàn mình mang đến, "Dạ Cơ muội muội nói ta khinh người quá đáng, các ngươi cảm thấy có khả năng sao?"

"Không có!" Trừ trả lời vang dội còn có thêm động tác lắc đầu nhất trí.

Tại Thụy vương phủ, không có Vương phi nương nương cùng Trắc phi nương nương, Hồng Lăng này còn được Dạ Vô Ưu phong làm tam phu nhân, so với những nữ quyến trong phủ đều lớn hơn một bậc.

Có thể nói, ở thời điểm Dạ Vô Ưu không có trong phủ, nàng chính là người có tiếng nói nhất, bình thường lại mạnh mẽ ương ngạnh, hạ nhân trong Thụy vương phủ hợp đều sợ nàng.

Nhìn ánh mắt sợ hãi của mấy nha hoàn kia, Mộ Dung Tinh cũng phát hiện Hồng Lăng cả vú lấp miệng em, cánh môi hồng nhuận nhấp thành một đường.

Đang yên đang lành lại phải chịu hai bạt tai, khuôn mặt Mộ Dung Tinh nguyên bản trắng xanh lúc này trở nên đỏ rực, ngay cả cặp phượng mâu kia cũng lay động chút màu đỏ nhạt.

Nàng phần nộ nhìn nữ tử áo đỏ chân cao khí ngang trước mặt, rõ ràng là đến kiếm chuyện, phượng mâu mang theo đám đám hỏa diễm, tiểu thủ xoa nhẹ lên đôi má nóng rất, chất vấn, "Trắc phi nương nương, Dạ Cơ cùng Vương gia chỉ là chi giao bình thường, người hôm nay tới đây làm khó dễ như vậy, đây là đạo đãi khách của Thụy vương phủ sao?"

Mộ Dung Tinh cực kỳ thông minh, nguyên tưởng rằng nói như vậy sẽ làm cho Hồng Lăng đánh mất cảnh giác nhưng nàng lại xem nhẹ nữ nhân bị sự ghen tị quán tâm, cũng xem nhẹ dũng khí của Hồng Lăng.

Nghe nàng nhắc tới Dạ Vô Ưu, khoe môi Hồng Lăng cười lạnh càng sâu, mắt hạnh nhìn nàng, khẩu khí bất âm bất dương, "Chi giao bình thường? Dạ Cơ muội muội, lời nói dối này của ngươi nói cũng quá không cao minh, chỉ là chi giao bình thường Gia sẽ đêm khuya còn ở nơi này của ngươi? Chi giao bình thường Gia sẽ thu ngươi vào phòng?"

Càng nói càng khó nghe, Mộ Dung Tinh giận đến phải thở dốc, sự kiêu ngạo bộc lộ ra ngoài, chiếc cằm tiêm tể nâng cao.

"Hồng Lăng, ta kính ngươi là chủ nhân vương phủ này, ngươi không cần quá phận!" Ngón tay chỉ vào Hồng Lăng, thân thể hơi hơi lay động, trên gương mặt đỏ bừng mang theo vẻ uể oải.

"Quá phận? Người tới!" Hồng Lăng mắt hạnh nhìn một đám bà tử mang đến, "Dạy cho vị Dạ Cơ muội muội mới tới này cái gì gọi là "Quy củ"".

Nàng mang đến mấy bà tử cao lớn vạm vỡ, nhìn đều là thân cường thể tráng, là người làm quen việc nặng, nghe vậy nhao nhao xắn ống tay áo, từng bước một tiến về phía Mộ Dung Tinh đang kinh hồn táng đảm.

Ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm khuôn mặt nhanh chóng không còn huyết sắc của Mộ Dung Tinh, giống như nàng là đồ chơi trong lòng bàn tay các nàng, không thể trốn.

Mộ Dung Tinh xuất thân từ phủ tướng quân, tuy không có bản lĩnh như phụ thân cùng huynh trưởng, nhưng so với người bình thường cũng nhạy bén hơn rất nhiều, nhìn mấy bà tử vây tới đây, bàn tay trong cổ tay áo nắm thật chặt, suy nghĩ kế sách thoát thân.

Phượng mẫu lưu chuyển, đem Xuân Đào cùng Xuân Yên lo lắng lại không dám tiến lên xem ở trong mắt, trong lòng thở dài: Các nàng chung quy cũng là người của vương phủ, cùng nàng không có tình cảm gì đặc biệt, nàng có tư cách gì để cho các nàng giúp?

Tựa vào người không bằng tựa vào mình, cầu người không bằng cầu mình.

Hạ quyết tâm, bàn tay dưới tay áo nắm chặt, móng tay cơ hồ đâm vào thịt, tại thời điểm hai bà bà tử nhào qua, nàng dựa vào thân hình nhỏ nhắn khom lưng, từ khe hở giữa hai người mà lách qua, bước nhanh đến phía trước, đối với Hồng Lăng đang ngồi chờ mình bị giáo huấn đá ra một cước.

Nàng lúc nhỏ học đã học qua công phu phòng thân, tuy không ứng phó được cao thủ nhưng bản lĩnh không dễ mình chịu thiệt thì vẫn có.

Nàng tức giận Hồng Lăng nói năng lỗ mãng, nữ tử từ nhỏ được mọi người nâng niu trong lòng bàn tay, chưa từng chịu quá vũ nhục như vậy? Thậm chí đem nàng cùng nam tử liên cùng một chỗ, nàng không thể nhịn được nữa.

Vì vậy, một cước này đá ra nàng cơ hồ dùng hết khí lực bình sinh.

Hồng Lăng đang cười mỉm đứng ở một bên nhìn, thân hình Mộ Dung Tinh nhỏ nhắn lại lộ ra vẻ mảnh mai yếu mị càng làm cho nàng buồn bực, nghĩ rằng mấy bà tử cũng đủ để hảo hảo giáo huấn loại hồ ly tinh "Không biết tốt xấu" cùng nàng tranh thủ tình cảm này, cũng không nghĩ đến lại bị nàng tránh được.

Nhìn thân hình nữ tử đang tiến tới, đang muốn né tránh lại đâm vào một bóng trắng bay tới, trước ngực bị một cước.

Nàng tuy hung hãn ương ngạnh nhưng tới cùng cũng chỉ là nữ tử mảnh mai, đâu nào chịu được một cước tràn đầy phần nộ của Mộ Dung Tinh?

Lập tức thân thể mềm nhũn té ngã, hơn nữa thời điểm té ngã thân thể lay động, trán đập vào góc ghế, huyết lưu như chú.

Hồng Lăng kinh hô một tiếng, nhưng không cách nào cứu lại dung nhan xinh đẹp của mình, ngọc thủ ôm trán đứng lên, mắt hạnh nhìn về phía Mộ Dung Tinh đầy phần nộ.

Mộ Dung Tinh cũng không nghĩ tới Hồng Lăng lại không chịu nổi một kích như vậy, một cước đã gục, nhìn máu tươi từ trên trán nàng chảy qua đôi má trắng nõn.

"Bắt nàng lại cho ta, để ta tự mình dạy cho vị "Hảo muội muội" này ở trong vương phủ phải làm như thế nào!" Trán đau đớn làm cho Hồng Lăng nhíu mày, đưa tay xuống, đập vào mắt là màu đỏ tươi làm cho nàng giận dữ.

"Vâng!" Phục hồi tinh thần lại, mấy bà tử bị dọa gốc liền phục hồi tinh thần lại, tuy tiếc hận Mộ Dung Tinh xinh đẹp, tiếc thương nàng nhu nhược, nhưng vẫn tiến tới vây nàng vào giữa.

Bạn đang đọc truyện *Tội Phi Hưu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Ghen tị hỏa

Cho dù từ nhỏ tập võ, có công phu phòng thân, nhưng tới cùng cũng chỉ là nữ tử, lại còn là thiếu nữ vừa cập kê, đâu phải là đối thủ của những bà tử thân cường thể tráng quanh năm làm việc nặng?

Chớp lên vài cái, Mộ Dung Tinh trong lòng hốt hoảng, thoáng chốc đã bị mấy bà tử kiềm chế hai tay, chặt chẽ không chế, nàng tức giận đến đôi má đỏ bừng.

Hồng Lăng nhìn nàng, trong vùng vẫy mang theo kiêu ngạo, trong bệnh trạng mang theo nhu nhược, sự mị hoặc toát ra từ trong cốt tủy lại lại vẫn mang theo ngây ngô, mỗi một dạng đều làm cho nàng ghen tị đến phát cuồng.

Nàng nhẹ nhàng bước tiến lên, khăn thêu dính máu phát qua trước mắt Mộ Dung Tinh, "Dạ Cơ muội muội, đây là lễ vật người tặng cho tỷ tỷ sao? Tỷ tỷ

ta, nhận!"

Những câu cuối cơ hồ là từ trong kẽ răng bung ra, mang theo phần nộ cùng hận ý.

Nhất là... khuôn mặt Mộ Dung Tinh đỏ bừng vì bị bạt tai, giống như vẽ loạn một tầng phấn đặc biệt, đẹp đến yêu dị, chói mắt như thế!

Mộ Dung Tinh cắn môi, biết dù mình nói cái gì nữ tử trước mặt đều sẽ không tin tưởng nên đơn giản bảo trì trầm mặc.

"Bốp!" Một bàn tay vang dội lại rơi ở trên mặt, Mộ Dung Tinh nghiêng đầu, trên mặt bị móng tay Hồng Lăng xẹt qua, nóng rất đau đớn, khóe môi cũng bị nứt ra, điểm điểm tơ máu trượt xuống, tăng thêm ba phần mê hoặc.

Nhìn bộ dáng nàng mê hoặc như vậy, Hồng Lăng càng thêm tức giận, đối với mấy bà tử nháy mắt, trong mắt hạnh mang theo ngoan độc làm cho Mộ Dung Tinh run sợ.

"A..." Bên hông bất ngờ cảm thấy đau đớn làm Mộ Dung Tinh kinh hô ra tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì đau đớn mà trắng bệch như tờ giấy, trán che kín mồ hôi.

Vẫn chưa kịp hô "Đau", bả vai, cánh tay, những nơi bị nhóm người bà tử kiểm chế không hện mà cùng truyền đến đau đớn, bắp thịt trắng nõn bị móng tay nhọn hoắt của bà tử véo chặt, xoay tròn một vòng lại buông ra.

"A... Trắc phi nương nương, ta..." Bên hông lại bị bà tử nhéo vài cái, toàn thân đau đớn đánh úp lại, Mộ Dung Tinh cắn răng cũng không chịu thua, "Dạ Cơ cùng Vương gia, thật sự chỉ là... A..."

Tóc bị lôi kéo, nàng đau hô ra tiếng, thân thể nhỏ nhỏ không tránh thoát khỏi sự kiểm chế của nhóm bà tử, bả vai, bên hông cùng hai tay bị nhóm bà tử "hầu hạ" đến cơ hồ không còn cảm giác.

"Ta nói cho ngươi biết, tiểu nha đầu, ngươi bắt quá là tiểu nhân vật vừa nhập phủ, ở trước mặt trắc phi nương nương cũng dám tự xưng "Ta", quả nhiên là to gan lớn mật!" Một bà tử trên dưới bốn mươi tuổi tóc hoa râm đứng sau lưng Mộ Dung Tinh, cầm lấy tóc Mộ Dung Tinh hung hăng kéo, hung tợn "giáo dục".

"Đúng vậy, Dạ Cơ cô nương, nếu ngươi vào vương phủ thì phải tuân theo quy củ của vương phủ, sau này ở trước mặt trắc phi nương nương ngươi phải xưng là "Nô tỳ", đã hiểu chưa?" Bà tử ở bên phải Mộ Dung Tinh hung hăng véo, thân tình hung dữ.

Xuân Đào Xuân Yến muốn tiến tới ngăn nha hoàn Hồng Lăng mang đến, không đành lòng nhìn Mộ Dung Tinh bị mấy bà tử ở trên người "Tàn sát bừa bãi", quay đầu, trên mặt mang theo khó xử.

Hồng Lăng, các nàng đắc tội không nổi, cũng không dám đắc tội, chỉ có thể ở trong lòng yên lặng cầu nguyện cho nữ tử kia, cầu Vương gia có thể nghe thấy tiếng động bên này mà tới đây.

Mộ Dung Tinh cắn răng chịu đau đớn, mồ hôi từ trán trượt xuống, xẹt qua khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt đại phương hoa, ngưng tụ dưới chiếc cằm tinh tế, sau đó rơi từng giọt xuống nền gạch.

Trong sự mỉa mai hoặc mang theo ba phần ngây ngô, điềm đậm đáng yêu làm người thương tiếc.

Hồng Lăng nhìn càng thêm ghen tị, nữ tử quyền rũ như vậy nếu như thật sự được Vương gia sủng hạnh nhớ đến, ngày sau trong vương phủ đâu còn chỗ cho Hồng Lăng nàng đặt chân?

Cười mỉm tiến lên, nhìn khuôn mặt nữ tử bị móng tay mình xẹt qua sưng đỏ cơ hồ rỉ máu, nàng khinh thường cười lạnh, "Như thế nào? Dạ Cơ muội muội, biết quy củ trong vương phủ rồi hả?"

Đôi môi đỏ mọng nhấp thành một đường, Mộ Dung Tinh nghiêng đầu, đem ánh mắt ghen tị của nữ tử coi như không có, đem ủy khuất cùng chua xót toàn bộ nuốt vào trong bụng.

Bộ dáng nữ tử kiêu căng mang theo lãnh diễm, trong mắt Hồng Lăng hiện lên sự thèm muốn rồi sự ghen tị từ từ bốc lên hừng hực thiêu đốt, bước sen nhẹ nhàng tiến lên, bàn tay tràn đầy hận ý nhắm ngay khuôn mặt Mộ Dung Tinh hạ xuống.

"A..." Lần này, thét chói tai lại là Hồng Lăng.

Mọi người ở đây đều thấy rõ ràng, thời điểm bàn tay Hồng Lăng hạ xuống, thân thể Mộ Dung Tinh đột nhiên trầm xuống, hai chân nâng lên, thẳng tắp đá vào ngực Hồng Lăng, đem nữ tử vênh vào tự đắc cao ngạo té ngã ra sau, mắt thấy sắp đập vào góc bàn.

"Trắc phi nương nương..." Trừ Mộ Dung Tinh ra, tất cả mọi người đều chạy tới đỡ nhưng cũng không kịp.

Đầu Hồng Lăng đập vào cạnh bàn, những chiếc ghế bên cạnh đều bị nàng bị đâm cho ngã lật, bên trong một mảnh bừa bãi.

Nhóm bà tử sợ ngây người, bọn thị nữ cũng chỉ tới kịp nâng nàng dậy.

Hồng Lăng bị đâm đến đần độn, trước mắt lóe sao, cái ót đau đớn làm cho nàng cơ hồ đã hôn mê.

Sau một lúc lâu, nàng lắc lắc đầu, nhìn về phía Mộ Dung Tinh sắc mặt tái nhợt, bị mấy bà tử giữ chặt, trong lòng hận ý càng đậm.

Rồi đột nhiên đẩy người đang nâng nàng ra, quơ lấy một chiếc ghế cứng rắn bên cạnh, nhắm ngay Mộ Dung Tinh giơ lên cao, mắt hạnh tròn tròn, tràn đầy hận ý.

Mắt thấy liền muốn hung hăng hạ xuống..

Hai chân Mộ Dung Tinh, cũng mắt thấy muốn huyết nhục mơ hồ...

"Dừng tay!" Thanh âm trầm thấp tràn ngập uy nghiêm của nam nhân, cường bạo ngăn cản nàng, bà tử, thị nữ trong phòng nghe đến thanh âm, nhất thời sắc mặt trắng bệch, đồng loạt quỳ xuống.

Mấy bà tử mới vừa rồi hung hăng véo trên người Mộ Dung Tinh, nhìn thấy người tới, toàn thân run rẩy lợi hại!

Bạn đang đọc truyện *Tội Phi Hữu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Ác nhân cáo trạng

Dạ Vô Ưu toàn thân căng thẳng, sắc hoa lệ cất bước tiến vào, nhìn đến tình cảnh bên trong, mày kiếm nhăn lại, ánh mắt thâm thúy đảo qua Hồng Lăng tay cầm ghế, đang ngu ngơ đứng đó, mày nhíu lại càng sâu.

"Hồng Lăng, ngươi đang làm cái gì?" Dạ Vô Ưu trầm giọng quát khẽ, mâu quang đảo qua Mộ Dung Tinh đang ngã nhào trên đất, trong lòng không hiểu run lên.

Nữ tử y phục tuyệt diệu, phượng mâu lóe đau thương nhưng vẫn quật cường, tuyệt mỹ như vậy làm cho người ta không dời mắt được, giống như thuốc phiện mang theo kịch độc, làm cho người ta mê muội.

Nữ tử lẳng lặng ngã nhào trên đất, mái tóc đen tuyền hỗn loạn xõa trên vai, môi anh đào xanh tím, trên trán che kín mồ hôi, đó là chịu đựng đau đớn cực hạn gây ra, không những không tổn hao gì đến vẻ đẹp của nàng, ngược lại tăng thêm hân quyền rũ.

Trời sinh mị hoặc, nói chính là bộ dáng nàng giờ phút này, hai gò má sưng đỏ, xinh đẹp mà mỹ lệ, vừa nhìn liền làm người thương tiếc, muốn đem nàng ôm vào lòng, hảo hảo bảo hộ!

Mộ Dung Tinh yêu dị mà mỹ lệ như vậy, làm cho hắn thấy cơ hồ thất thần.

"Gia, người như thế nào lại tới đây?" Hồng Lăng lúc này mới phản ứng kịp, nhẹ buông tay, thần tình kinh ngạc.

Bên tai truyền đến thanh âm Mộ Dung Tinh kêu đau, Hồng Lăng không kịp thành an, quay đầu nhìn ghế bành rơi trên đùi Mộ Dung Tinh, khoái cảm trả thù hiện lên trong mắt nhanh chóng tiêu thất.

"Gia, người không phải đang ở thư phòng làm việc sao?" Xoay người, Hồng Lăng lại là một bộ dáng tươi cười duyên dáng, dâng trà.

Dạ Vô Ưu hừ lạnh một tiếng, coi như không nhìn thấy nàng, cất bước đến trước mặt Mộ Dung Tinh, buông mâu xuống nhìn khuôn mặt nàng trắng xanh.

Đôi môi xinh đẹp bị cắn đến bật máu, Dạ Vô Ưu không nói, ồng tay áo thêu cự mạng tử sắc, chiếc ghế dưới chân Mộ Dung Tinh hóa thành bột phấn theo gió bay ra ngoài.

Đang muốn khom lưng xem xét hồng ấn rõ ràng trên gương mặt trắng nõn của nàng, một bóng dáng màu trắng từ bên cạnh vọt tới, mang theo hương thơm nhàn nhạt, mái tóc dài đen tuyền phiêu dật, bóng dáng mảnh khảnh cùng mùi hương thanh nhã trên người, có thể thấy được là một nữ tử.

Nữ tử áo trắng nhanh chóng mà đến, khó nén lo lắng đảo cước bộ, tiến lên ôm tiểu nữ tử tóc mai tán loạn vào trong ngực, "Tiểu Tinh, người như thế nào?"

"Yên Nhiên tỷ tỷ? Người như thế nào..." Nhìn đến nữ tử áo trắng, Mộ Dung Tinh hơi sững sờ, đôi môi giật giật bởi vì đau đớn mà phát tím, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo nghi hoặc.

Triệu Yên Nhiên cùng Dạ Vô Ưu tới nhanh như vậy, chẳng những nàng kinh ngạc, Hồng Lăng cũng nghĩ mãi không xong, chỉ thấy Dạ Vô Ưu khoanh tay đứng nhìn mặt Mộ Dung Tinh, tâm bởi vì ghen tị mà bắt đầu vận vận.

"Gia, hôm nay ra ngoài rất lạnh, người như thế nào không để Dạ Lang đi theo? Ăn mặc đơn bạc như vậy, phải cẩn thận thân thể!" Nàng đến trước mặt Dạ Vô Ưu, về mặt tràn đầy quan tâm.

"Bỏ vương không sao!" Nhìn bộ dáng Hồng Lăng hồng y như hỏa một cái, Dạ Vô Ưu nhếch môi, tự tiểu phi tiểu nhìn bừa bãi trong phòng, "Hồng Lăng, đây là có chuyện gì?"

"Gia, Dạ Cơ muội muội mới tới, Hồng Lăng nghĩ nàng mới vào vương phủ lại có rất nhiều chỗ bất tiện, cố ý tới thăm nhưng ai biết..."

Nói xong, Hồng Lăng quay đầu hung hăng liếc Mộ Dung Tĩnh một cái, thời điểm quay lại đã là điềm đậm đáng yêu, "Dạ Cơ muội muội chẳng những không nghe Hồng Lăng, lại còn đả thương Hồng Lăng, người xem xem..."

Ngón tay thon dài chỉ hướng cái trán còn đang đỏ máu, mắt hạnh rung rung, một bộ điềm đậm đáng yêu.

"Là như vậy sao?" Dạ Vô Ưu chuyển mắt, nhìn về phía Mộ Dung Tĩnh.

Mộ Dung Tĩnh quát cường đón nhận ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của hắn, đột nhiên, nàng lãnh diễm nở nụ cười, "Vương gia, Dạ Cơ ở trong này đã mấy tháng, người đã từng thấy Dạ Cơ bước ra khỏi tây viện nữa bước?"

Khóe môi nở nụ cười trào phúng, hơi khinh thường, nàng cười đến tùy ý, cười đến tràn ngập mỉa mai.

Trong lòng cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, Dạ Vô Ưu đến đây Hồng Lăng liền không thể khó dễ mình, chỉ là lần này chính mình chịu đau khổ, ngày khác nhất định phải đòi lại.

Dạ Vô Ưu bình tĩnh nhìn nàng, nữ tử khóe mắt mang theo ý cười quát cường, phượng mâu mỹ lệ xinh đẹp sáng ngời, chỉ liếc mắt một cái liền có thể làm cho người ta trầm luân vạn năm.

Hắn ngưng mi, ánh mắt thâm thúy đảo qua Hồng Y bên cạnh, nữ tử thân hình mảnh khảnh, trong lòng hắn dâng lên một con phần nộ, nữ tử này xưa nay hung hãn ương ngạnh, ngày xưa mặc kệ là vì nàng coi như biết lễ, cũng không quá phận, lần này...

"Gia, Hồng Lăng nói đều là thật sự, không tin người hỏi các nàng một chút!" Nam nhân ánh mắt mang theo hoài nghi, ngón tay chỉ mấy bà tử quý trên mặt đất lạnh run, Hồng Lăng méo miệng, mắt hạnh rung rung vô cùng ủy khuất, "Trên trán Hồng Lăng còn bị thương, lại vẫn cực kỳ rõ ràng ở đây!"

"Trên trán thương tổn không nhẹ, người tới..." Màu đỏ tươi kia làm cho Dạ Vô Ưu nghĩ đến phần tình cảm của bọn họ, con người đen chuyển động, "Nhanh đi thỉnh thái y, mời Lý thái y đến, không thể để Hồng Nhi lưu lại vết sẹo!"

Sau khi gia đình ra ngoài, con người lạnh lẽo mang theo hàn khí rơi vào nhóm bà tử, "Các người còn quý ở trong này làm cái gì? Còn không đưa Hồng Nhi trở về hảo hảo nghỉ ngơi?"

"Tạ Vương gia, tạ..." Nhóm bà tử vội vàng dập đầu, biết hắn sẽ không trừng phạt mình, thân thể run rẩy cũng không còn run rẩy như trước, ánh mắt đảo qua Mộ Dung Tĩnh lại càng mang theo hèn mọn cùng đắc ý.

"Hi..." Được Triệu Yên Nhiên nâng dậy, cánh tay truyền đến đau đớn lại làm cho Mộ Dung Tĩnh nhìn không được hít vào một ngụm khí.

Cảm giác được nàng run rẩy, trong mắt Triệu Yên Nhiên hiện lên kinh ngạc, sốt ruột nhắc ống tay áo nàng lên, nhìn thấy tình hình phía trên, nàng kinh hô ra tiếng, "Tiểu Tĩnh..."

Bạn đang đọc truyện *Tội Phi Hưu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Trút giận cho nàng

Dạ Vô Ưu đang nắm cổ tay Hồng Lăng chuẩn bị đi ra ngoài nghe tiếng thét kinh hãi liền kinh ngạc ngoái đầu nhìn lại, vừa hay nhìn thấy trên cánh tay như bạch ngọc của Mộ Dung Tĩnh tràn đầy vết cào, nhìn thấy ghê người.

Được Triệu Yên Nhiên nâng dậy, Mộ Dung Tĩnh chịu đựng đau nhức trên người nhếch môi, "Yên Nhiên tỷ tỷ, ta không sao!"

"Đều đã bị thương thành như vậy còn nói không có việc gì?" Cánh tay phải bị nam nhân bắt lấy, chẳng biết từ lúc nào Dạ Vô Ưu đã đến bên cạnh, đẩy mắt ẩn ẩn mang theo lửa giận.

Hắn không biết tại sao mình lại sinh khí, là vì giấu diếm cùng nhẹn nhục của nàng, hay là vì không có bảo vệ tốt nàng, để cho nàng ở trong phủ mình bị ủy khuất?

Chỉ là nhìn đôi má nàng sưng đỏ cùng cánh tay che kín vết cào, lồng ngực hắn liền tràn đầy tức giận.

"Dạ Cơ, Dạ Cơ..." Lực tay của nam nhân rất lớn, Mộ Dung Tĩnh đau đến khuôn mặt nhỏ nhắn đều nhăn thành một đoàn, ánh mắt ngoan độc của Hồng

Lăng phóng tới, nâng tâm cao khí ngạo không nguyện biện giải.

"Hong Lăng, ngươi thật to gan!" Nữ tử càng nhịn nhục không muốn nói càng lãnh đạm không nói một lời như vậy càng làm cho Dạ Vô Ưu phần nộ, ông tay áo vung lên, hần trùng điệp chụp cái bàn.

"Gia..." Còn không biết vì sao hần sinh khí, Hồng Lăng tiến lên, muốn kéo cầm bào của hần, lại chưa từng nghĩ tới còn chưa đụng tới vạt áo của hần, liền "Bốp" một tiếng trùng điệp ngã nhào trên đất.

Giật mình vỗ về mặt trái, mắt hần rung rung nhìn Dạ Vô Ưu, bộ dáng điềm đạm đáng yêu làm người thương tiếc, "Gia, Hồng Lăng làm sai cái gì? Người muốn..."

Đi đến trước mặt nàng, Dạ Vô Ưu nâng cầm nàng lên, bàn tay dùng lực, âm u nhìn chăm chăm nàng cười đến hết sức ôn nhu, "Đau không?"

Hồng Lăng cắn môi, mắt hần rung rung mang theo sợ hãi, không dám gật đầu, lại càng không dám lắc đầu, chỉ rung rung nhìn nam nhân trước mặt, thân thể run rẩy.

"Cút! Nếu còn để cho bốn vương nhìn thấy ngươi tìm Dạ Cơ phiền toái, bốn vương muốn mạng của ngươi!" Lắc lắc ống tay áo, Dạ Vô Ưu xoay người, đại thủ vuốt ve đôi má sưng đỏ của Mộ Dung Tinh, đầy mắt mang theo ôn nhu, "Đau không?" Thanh âm của hần vô cùng ôn nhu mang theo quan tâm.

"Tạ Vương gia quan tâm, Dạ Cơ không sao!" Thấp cúi đầu, Mộ Dung Tinh thông tuệ dựa vào Triệu Yên Nhiên, không muốn đem sự tình nháo lớn.

"Dạ Cơ, ngươi thật thiện lương!" Triệu Yên Nhiên ngưng mi, trong mắt mang theo rõ ràng lo lắng, đưa tay kéo nàng, chống đỡ sức nặng của nàng, "Ngươi như vậy, nàng sẽ không cảm kích ngươi!"

"Tỷ tỷ, ngươi đọc đủ thứ thi thư, chẳng lẽ không biết đạo lý người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu sao?" Nhìn Triệu Yên Nhiên lo lắng, trên mặt Mộ Dung Tinh cười có chút thê lương.

"Ngươi trở về, các nàng lưu lại!" Sự quát cường cùng vẻ thê lương của nàng làm cho Dạ Vô Ưu đau lòng, xoay người, lạnh lùng quét về phía mấy bà tử mới vừa rồi run rẩy đến lợi hại.

"Gia..." Hồng Lăng được thị nữ nâng đang muốn đi, quay đầu nhìn hần cất bước đi tới, cho rằng hần sẽ đi cùng với mình, nhất thời trong lòng vui sướng, yếu điệu hồ, bước sen nhẹ nhàng tiến lên.

"Dạ Lang!" Nghiêng người, Dạ Vô Ưu nhanh chóng tránh song thủ của nữ tử đang đuổi đến.

"Chủ tử!" Bóng dáng Dạ Lang xuất hiện trước mắt mấy người, toàn thân lãnh ý có thể so với hàn phong bên ngoài, tiểu nhân tình đảo quanh, mấy bà tử vừa mới đứng lên lại bắt đầu run rẩy.

"Kéo mấy người này ra ngoài, mỗi người bốn mươi đại bản, trút giận cho Dạ Cơ!"

"Vương gia tha mạng, Vương gia tha mạng..." Nghe nói như thế, nhóm bà tử sợ tới mức hai chân mềm nhũn quỳ xuống, dập đầu như giả tởm, vẻ hoảng sợ không lời nào có thể miêu tả được.

"Vương gia, chúng nô tỳ phạm vào cái gì mà người lại trừng phạt như vậy?" Có người gan lớn không sợ chết đứng lên nói.

"Phạm vào cái gì?" Dạ Vô Ưu hừ lạnh, ánh mắt thâm thúy như hàn băng xẹt qua trên mặt mấy người, sau cùng rơi vào trên người Hồng Lăng đang mất hần rung rung điềm đạm đáng yêu, hần sâu xa cười, "Nếu như vậy, tốt lắm, bốn vương liền cho các ngươi tâm phục khẩu phục."

"Trắc phi nương nương tuổi trẻ không hiểu chuyện, các ngươi không biết khuyên nhủ, ngược lại xúi giục, đánh các ngươi bốn mươi bản đã là nhẹ, còn dám lăm miệng, thêm gấp đôi!" Nhìn Hồng Lăng nước mắt chảy xuống, phảng phất muốn cầu tình, hần hừ lạnh.

"Gia..." Nhẹ nhàng hô một tiếng, Hồng Lăng giờ phút này hối hận đến xanh cả ruột, trước đó nên trực tiếp xuống tay, cùng con hồ ly tinh này nói chuyện chậm trễ không ít thời gian, thật quá giận, "Các nàng đều là người bên cạnh Hồng Lăng, nếu như xử phạt các nàng..."

Cũng không dám trắng trợn cầu tình, một bạt tai mới vừa rồi cũng coi như nàng đã bị trừng phạt, người tập võ khí lực vốn lớn, Dạ Vô Ưu tuy không dùng tới nội lực nhưng cũng đủ làm mặt nàng sưng đỏ mười ngày nửa tháng.

"Hong Lăng, ngươi tùy hứng làm vậy, ngày xưa thì cũng thôi, Dạ Cơ còn đang mang bệnh ngươi lại làm càn như vậy, quả thật đáng giận, phạt ngươi giam cầm ba tháng, cho đến đại thọ Phụ hoàng, Dạ Lang, đưa nàng trở về!" Khoát tay, trực tiếp để Dạ Lang đưa Hồng Lăng về Hồng Lăng các.

Đến đây, quan hệ Mộ Dung Tinh cùng Hồng Lăng triệt để chuyển biến xấu.

Bạn đang đọc truyện *Tội Phi Hữu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Cửa nàng quật cường

"Đề bỗn vương tới!" Nhìn Triệu Yên Nhiên nâng Mộ Dung Tĩnh khập khiễng hướng tới bên giường, Triệu Yên Nhiên khí lực nhỏ, đi được hai bước liền thở hổn hển, Dạ Vô Ưu ngưng mi, tiến lên bắt được cánh tay Mộ Dung Tĩnh.

"Vâng!" Dịu dàng cười, Triệu Yên Nhiên buông cánh tay Mộ Dung Tĩnh ra, lấy khăn tay lau lệ.

Cánh tay nữ tử nhỏ mảnh như trẻ sơ sinh, Dạ Vô Ưu nhìn không lí do đau lòng, đơn giản trực tiếp nắm eo của nàng, ôm nàng đến giường.

Xuân Đào, Xuân Yển phản ứng kịp bước lên trước, hai tay đặt ở bên phải thắt lưng, hơi hơi cúi người, "Thỉnh an Vương gia, thỉnh an Triệu cô nương!"

Xuân Yển thấy Dạ Vô Ưu khom lưng, bước lên phía trước cời giày cho Mộ Dung Tĩnh, thật cẩn thận nâng hai chân bị ghế nện vào lên đặt ở trên giường, kéo chân mỏng đắp lên hai chân của nàng.

"Hai người các người qua đây!" Trầm mặc nhìn Xuân Yển làm xong, Dạ Vô Ưu nhú chặt mi vẫn không có dấu hiệu buông ra, thấy Xuân Đào đi chỉnh lý đồng bàn ghế, hần mím môi không hờn giận đối hai người ngoắc.

"Vương gia!" Xuân Đào, Xuân Yển vội vàng bỏ chuyện trong tay xuống đến trước mặt hần cung kính cúi đầu, chờ đợi phân phó của hần.

"Lý Trắc phi đối đãi với Dạ Cơ như vậy, vì sao các người không tiến lên ngăn cản?" Đại thủ dưới mắt bảo nắm chặt, Dạ Vô Ưu ngưng mi, đáy mắt xẹt qua đau lòng mà ngay cả hần cũng không phát giác.

"Vương gia, không phải chúng nô tỳ không ngăn cản, mà là..." Xuân Đào, Xuân Yển đưa mắt nhìn nhau, muốn vì chính mình biện giải, lại bị nam nhân lạnh lùng cắt ngang.

"Đủ rồi, ở đâu ra có phải hay không? Các người hộ chủ không chu toàn chính là tội của các người, phạt bổng lộc một tháng, chịu hai mươi bần!" Phát tay, Dạ Vô Ưu gọi thị vệ vương phủ tới lôi hai tiểu nha đầu sắc mặt tái nhợt đi ra ngoài.

"Vương gia, nô tỳ oan uổng, Trắc phi nương nương xưa nay cả vú lấp miệng em, chúng nô tỳ nào dám đắc tội?" Xuân Đào xưa nay nhanh nhẹn miệng, vùng vẫy kêu oan, mâu quang đảo qua nữ tử xinh đẹp sắc mặt tái nhợt đang nghiêng người tựa vào trên đệm, hai má sưng đỏ, đáy mắt mang theo khinh thường.

Vương gia đề các nàng hầu hạ Dạ Cơ cô nương, bề ngoài là hầu hạ, thật ra là giám thị, nàng mỗi ngày làm gì, nói gì, các nàng đều phải báo cho Vương gia.

Nhưng Vương gia không bảo các nàng bảo hộ nữ tử này, trong cảm nhận của Vương gia, chung quy là người bên gối có vẻ thân ái? Trắc phi nương nương tới đây nháo, có cho các nàng thêm ba lá gan các nàng cũng không dám tiến lên ngăn cản.

Càng không nói đến mấy bà tử cao lớn vạm vỡ kia, vừa thấy liền là quanh năm làm việc nặng, hay là mấy nha hoàn kia, ai so với các nàng cũng đều lớn tuổi hơn, khí lực lớn hơn, các nàng tiến lên còn không phải cùng Dạ Cơ cô nương một dạng, bị đánh sao?

"Kéo xuống!" Ngưng mi, phát tay với thị vệ, ống tay áo đột nhiên bị mạnh mẽ kéo lại, Dạ Vô Ưu quay đầu.

"Vương gia, các nàng bắt quá là hạ nhân, quanh năm bị ức hiếp, gặp chuyện như vậy sợ hãi cũng là thường tình, thỉnh Vương gia tha thứ cho các nàng!" Mộ Dung Tĩnh tuy tức giận hai người thời khắc mấu chốt không giúp bản thân, nhưng các nàng tới cùng đã đi theo bên cạnh mình mấy tháng, cũng có chút tình cảm chủ tớ, hơn nữa người trong vương phủ, nếu vì mình mà bị đánh bị phạt, nàng ái ngại.

"Người hi vọng bỗn vương tha cho các nàng?" Hí mắt, Dạ Vô Ưu mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Nữ tử này, quả nhiên là không giống người thường.

Nữ tử khác trong phủ nếu như bị khi nhục như vậy, chỉ sợ sớm đã khóc nháo tìm mình tổ khổ, sau đó yêu cầu lấy lại công đạo, nàng không khóc không nháo, ngược lại vì hai nha hoàn không giúp bản thân cầu tình, là không biết cách sinh tồn hay là trời sanh tính thiện lương?

Hần, có chút mê hoặc rồi.

"Đứng, Vương gia!" Gật đầu, Mộ Dung Tĩnh cười, lại bởi vì động đến vết thương trên mặt mà cứng đờ, mày nhăn thành một nắm, "Các nàng là người duy nhất có thể cùng Dạ Cơ nói chuyện, nếu Vương gia xử phạt các nàng, vậy thỉnh Vương gia cũng phạt Dạ Cơ đi!"

Xóc chân găm lên, chống thân thể đau đớn ngồi dậy, Mộ Dung Tĩnh nhẹ nhàng nhìn nam tử cười giống như hoa nở rộ, trong mắt mang theo yêu dãi.

"Tiểu Tĩnh, trên thân người thương tổn không nhẹ, nhanh nằm xuống!" Triệu Yên Nhiên thấy nàng làm tới, bước lên phía trước áp trụ vai của nàng, muốn đẩy nàng nằm xuống.

Mộ Dung Tĩnh lại quật cường không thuận theo, phượng mâu nhìn về phía Xuân Đào Xuân Yển bị lôi đi, đột nhiên gạt tay Triệu Yên Nhiên ra, ở trên giường thẳng tắp quỳ xuống, "Vương gia, cầu Vương gia bỏ qua cho Xuân Đào, Xuân Yển, nếu hôm nay Vương gia phải xử phạt một người mới có thể nguôi giận mà nói, vậy người xử phạt Dạ Cơ đi, Dạ Cơ không có một câu oán hận!"

"Tiểu Tinh..." Triệu Yên Nhiên mắt to nhìn nữ tử quật cường, đau lòng khẽ gọi.

"Ngươi có tội gì? Bỏn vương vì sao phải xử phạt ngươi?" Đáy mắt Dạ Vô Ưu hiện lên vẻ hứng thú, cũng không nâng nằng dậy, ngược lại đứng khoanh tay từ trên cao nhìn xuống đôi má nàng sưng đỏ.

Sự quật cường này làm cho hắn hơi hơi ghé mắt.

"Vương gia, Xuân Đào, Xuân Yến là người thân nhất từ khi Dạ Cơ đến nơi đây, các nàng phạm sai lầm là Dạ Cơ không biết dạy bảo, Dạ Cơ cam nguyện lĩnh phạt!" Nhìn thẳng nam nhân ánh mắt tìm tòi nghiên cứu mang theo hàn quang, Mộ Dung Tinh không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Cuối cùng, Dạ Vô Ưu cũng không xử phạt Xuân Đào cùng Xuân Yến, không phải là vì Mộ Dung Tinh quật cường, cũng không phải vì Triệu Yên Nhiên cầu tình, chỉ là đơn thuần không có tâm tư trừng phạt các nàng, ngược lại phát tay, để cho các nàng lui ra hầu hạ.

Bạn đang đọc truyện *Tội Phi Hưu Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Tỷ muội tình thâm

Chỉ chốc lát sau, Lý Hằng mang theo hai tiểu đồng vội vàng đến, xem bệnh một hồi rồi nói chỉ là bị thương ngoài da, không có trở ngại, chỉ là hai chân bị vật cứng rấn thương tổn, cần nằm giường nghỉ ngơi mấy ngày.

Xuân Đào từng cái ghi nhớ, trong lòng đối Mộ Dung Tinh hơi có cảm kích, tuy bị phạt ba tháng bổng lộc nhưng tổng so với hai mươi trọng là tốt hơn rất nhiều rồi.

Trọng trách, đó là xử phạt gia đình, thị vệ, các nàng là tiểu nha hoàn, như thế nào chịu được như thế?

Viết phương thuốc đưa cho Xuân Yến, lại từ hòm thuốc lấy ra hai cái hộp nhỏ, tại ánh mắt kinh ngạc của Triệu Yên Nhiên đặt ở trong lòng bàn tay nàng.

"Triệu cô nương đừng xem thường hai cái hộp này, đây chính là Băng Ngưng sương vì thân tì mi nghiên cứu chế tạo rất lâu, có thể hoạt huyết hóa ứ, tiêu sưng giảm đau!" Đem hai nữ tử kinh ngạc xem ở trong mắt, Lý Hằng mỉm cười giải thích.

"Như vậy, Yên Nhiên thay... Dạ Cơ muội muội đa tạ Lý đại nhân!" hai chữ "Tiểu Tinh" cơ hồ thốt ra, Triệu Yên Nhiên vội vàng chữa lại, cũng từ trong tay áo lấy ra hai nén vàng lạng lễ nhét vào tay Lý Hằng.

Đối với nén vàng của Triệu Yên Nhiên Lý Hằng vô cùng cảm kích, liền nói "Không dám nhận" sau đó cẩn thận dặn dò như thế nào dùng "Băng Ngưng sương" này xong liền vui vẻ ly khai.

Thuốc mỡ vẽ loạn trên cánh tay, Mộ Dung Tinh nhìn nhìn bóng dáng cao ngất khoanh tay đứng trông về phía xa bên cửa sổ, nghiêng đầu cùng Triệu Yên Nhiên nói.

"Yên Nhiên tỷ tỷ, ngươi hôm nay như thế nào tới trùng hợp như vậy? Nếu không phải ngươi tới, còn không biết Trắc phi nương nương còn như thế nào khó dễ ta!" Ở trước mặt Triệu Yên Nhiên nằng cũng không cố kỵ gì.

Tuy trải qua gia biến, nàng vẫn chưa từng nghĩ tới phòng bị người tỷ tỷ cùng nhau lớn lên từ nhỏ này, thời điểm hai tỷ muội ở cùng nhau đều nói nói cười cười làm cho người ta rất hâm mộ.

"Đâu nào trùng hợp? Nếu như trùng hợp, ngươi cũng không bị khi nhục như vậy!" Xốc ống tay áo của nàng lên bôi thuốc, thanh âm Triệu Yên Nhiên ôn nhu nhu, lại khó nén tức giận.

"Hong Lăng cũng hơi quá đáng, như thế nào có thể để những bà tử này làm loạn như vậy? Cánh tay đều tím bầm, lúc ấy, ngươi nhất định rất đau đi?"

"Không đau bằng nơi này!" Tiểu thủ nâng lên, chỉ vào vị trí ngực mình, phương mâu mang theo sáng trong, "Yên Nhiên tỷ tỷ, ngươi biết không? Trơ mắt nhìn chính thân nhân mình ly khai, lại bất lực, khi đó, nơi này, thật sự rất đau, rất đau, ta có đôi khi thậm chí nghĩ tới..."

"Ngươi nghĩ tới cái gì?" Vẫn nghe hai người đối thoại Dạ Vô Ưu xoay người, thanh âm trầm thấp.

Ánh mắt sáng rực nhìn khuôn mặt nàng, tuy sưng đỏ lại càng thêm yêu dị, quyến rũ xinh đẹp đến loá mắt.

"Không... Không có gì!" Không biết như thế nào, ánh mắt của hắn làm cho Mộ Dung Tinh bất an, nói chuyện cũng không lưu loát.

"Ngươi là nghĩ, nếu lúc ấy ngươi đi cùng bọn họ, liền không cần chịu nỗi khổ như vậy, phải không?" Hiểu Mộ Dung Tinh nhất vẫn là Triệu Yên Nhiên, tỷ muội lớn lên cùng nàng.

Dịu dàng cười cười, thon dài ngón tay quét qua vết tích trên cánh tay nàng, đau lòng rất nhiều lại nhìn không được sinh khí, "Tiểu Tinh ngơoi cũng thật ngu ngốc, thời điểm nàng hung hăng, ngơoi như thế nào không chịu thua? Cùng nàng đối đầu, chịu thiệt chính là ngơoi nha!"

Tuy trách cứ lại mang theo vẻ quan tâm, Mộ Dung Tinh không biết mình đã bao lâu chưa từng nghe qua, chỉ biết sau khi nghe trong lòng lại đau khổ, tất cả ủy khuất toàn bộ nảy lên tới, cái mũi đau xót, sáng trong theo phượng mâu trượt ra.

"Yên Nhiên tỷ tỷ, ta rất sợ hãi..." Rồi đột nhiên ôm lấy Triệu Yên Nhiên, nàng nhìn không được ghen ngào nói.

"Tiểu Tinh không phải sợ, mặc kệ phát sinh chuyện gì, ta đều bồi bên cạnh ngơoi, tỷ muội chúng ta vinh nhục cùng chung!" Vô nhẹ phía sau lưng, Triệu Yên Nhiên ôn nhu an ủi.

Vinh nhục cùng chung sao? Tuy trong lòng có chút hoài nghi, Mộ Dung Tinh vẫn cảm động rơi lệ, cảm giác được ánh mắt nam nhân vẫn rơi vào trên thân mình, nàng quay đầu, trong lòng kinh ngạc.

Tứ hoàng tử Dạ Vô Ưu trời sanh phong lưu, bên ngoài hồng nhan tri kỷ vô số, hấn cứu mình ra giấu ở trong phủ rốt cuộc là vì cái gì?

Nàng sẽ không tự mình đa tình cho rằng hấn có ý với mình, nữ nhân trong vương phủ nàng tuy chưa gặp qua, nhưng nghe nói mỗi một người đều là đại mỹ nhân hiếm có, chỉ là Hồng Lăng hôm nay tới kia nàng cũng đã mặc cảm!

Đem chính mình cải danh đổi họ ở tại chỗ này, lấy lễ đối đãi, hấn chẳng lẽ không sợ một ngày kia sự việc bại lộ, ảnh hưởng đến tiền đồ của hấn sao?

Nhìn hai nữ tử ôm nhau rơi lệ, ngược lại nghĩ đến vài vị huynh đệ của mình, trong lòng Dạ Vô Ưu rất không có tư vị.

Các nàng không phải thân tỷ muội, cảm tình so với thân tỷ muội còn tốt hơn, Triệu Yên Nhiên có thể vì Mộ Dung Tinh chịu bao nhiêu lời đồn đãi bên ngoài, ngày ngày đến vương phủ làm bạn.

Mộ Dung Tinh cũng có thể vì Triệu Yên Nhiên buông tha ý nghĩ làm bạn cùng phụ mẫu ở dưới đất, ở vương phủ của hấn cải danh đổi họ sống sót, có đôi khi còn bị Hồng Lăng làm khó dễ.

Ngược lại chính mình, huynh đệ đều là thân huynh đệ, lại sáng tối tranh đấu, chưa từng chân chính thổ lộ tình cảm, ngẫu nhiên nói chuyện với nhau cũng bất quá là muốn biết người biết ta, thuận tiện ngày sau hành sự thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tội Phi Hưu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Yên Nhiên tới chơi

Bỏ qua quá niên náo nhiệt, cũng tránh đi những oanh oanh yến yến trong vương phủ, Mộ Dung Tinh cầu còn không được, tại tây viện chuyên tâm dưỡng bệnh, không có bước ra khỏi tây viện nửa bước.

Nữ quyền trong vương phủ cũng vì vết xe đổ của Hồng Lăng mà không tới tìm nàng phiên toái, nàng cầu còn không được, chính mình sống một cuộc sống an nhàn tạm ổn, thỉnh thoảng ngâm thơ làm câu đối, thỉnh thoảng đọc sách viết chữ, nhưng việc nàng làm nhiều nhất chính là vuốt ve noãn ngọc treo trên cổ, nhìn bông tuyết rơi bên ngoài đến xuất thần.

Xuân Đào, Xuân Yến nhìn bóng lưng nàng cô độc cùng tang thương, hai cái đầu chụm lại một chỗ, cần nhẫn khá lâu cũng không tìm ra một cái nguyên do, đơn giản theo nàng đi.

Chỉ là, ở trong phòng lại tăng thêm hai cái lò sưởi, trên bàn cũng tùy thời đặt canh gừng nóng hôi hổi, có thể loại trừ hàn khí.

Ở trên giường nghỉ ngơi mấy ngày, hai chân Mộ Dung Tinh cuối cùng cũng có thể lại đi một chút.

Trong thời gian này, trừ quá niên muốn ở trong nhà làm bạn cùng cha mẹ, Triệu Yên Nhiên mỗi ngày đều mang theo các loại điểm tâm, tiểu ngoạn ý đến thăm, đùa nàng vui vẻ.

Tĩnh tĩnh Mộ Dung Tinh tuy không còn hoạt bát đáng yêu như trước lúc gia biến, lại ngẫu nhiên cũng có thể lộ ra nhàn nhạt tươi cười, tuy cực kỳ nhạt lại giống như dương quang vào đông, ấm áp lòng người.

Này, làm cho Xuân Đào, Xuân Yến cực kỳ kinh ngạc, đã từng nhiều lần nói thăm, bộ dáng Dạ Cơ cô nương thường nhìn thanh thanh lãnh lãnh khó tiếp cận, không thể tưởng được cười rộ lên lại đẹp như vậy.

Có hai nha đầu cẩn thận chăm sóc, lại có Lý Hàng y thuật số một số hai thái y viện chiếu cố, vết xanh tím trên người Mộ Dung Tinh nhanh chóng biến mất.

Vết thương trên mặt cũng phai nhạt không ít, dựa theo Lý Hàng phỏng chừng mười ngày nửa tháng nữa có thể đem vết sẹo hoàn toàn tiêu trừ, không lưu dấu vết.

Chính nguyệt mồng năm, Dạ Vô Ưu mang theo Dạ Lang lặng yên đến, xem Mộ Dung Tĩnh cùng Triệu Yên Nhiên ở trong phòng chơi cờ, hai nữ tử đều áo trắng như tuyết, xảo tiểu yên nhiên.

Lặng lặng nhìn một hồi, không làm phiền hai tỷ muội nói chuyện, hần phân phó Dạ Lang không cần lên tiếng, lặng lẽ rời khỏi tây viện, sau khi phân phó Xuân Đào không cần đem tin tức mình tới nói cho hai người biết liền đi ra ngoài.

Hôm nay là tiết "Phá ngũ", tại dân gian có tập tục bái tài thần cùng thần tài đi dạo dân gian ban phúc đưa tài, Dạ Vô Ưu tuy không tin những tập tục này nhưng cũng để cho phòng bếp chuẩn bị bánh chèo, thỉnh gánh hát đến phủ hát hí khúc ba ngày, xem như thỉnh tài thần chi lễ.

Dạ Lang lặng yên không tiếng động đi theo sau lưng hần, hần phong mang theo những bông tuyết nhỏ thổi qua hai người, đem hai người khoe mát đuôi mây đều dính bạch sắc mồng nhạt.

Thanh đàn sáo truyền đến, Dạ Vô Ưu dừng bước, hí mắt lắng nghe, thanh âm nàng kia tinh tế nghẹn ngào rõ ràng truyền tới bên tai, hần hơi ngạc nhiên, "Vương phủ làm sao có thể có nữ tử khốc?"

"Gia, người quên, hôm nay là Chính nguyệt mồng năm, tiết "Phá ngũ", người cho người ta thỉnh gánh hát tới giải buồn cho Trắc phi nương nương, hôm qua gánh hát đã đến vương phủ." Cần thận nghe ngóng, trên gương mặt băng lãnh của Dạ Lang lộ ra cung kính hồi đạo.

"A..., người không nói, Bôn vương thật quên rồi!" Ngưng tai nghe, trong thanh hỗn loạn nước nở kia y y nha nha giọng hát, không phải là hôm nay mấy nữ tử kia yêu cầu xem《 Bá Vương Biệt Cơ 》?

"Từ khi ta theo Đại vương đông chinh Tây tẩm, chịu phong sương cùng lao lực, năm phục hàng năm..." Giọng hát nữ tử nước nở mang theo ôn nhu, Dạ Vô Ưu nghe có chút ngây ngốc. Trong đầu hiện lên khuôn mặt vừa quật cường vừa xinh đẹp kia.

Tùng trận gió lạnh thổi qua, mang đến bông tuyết phát phới, giờ tay ra, bông tuyết hòa tan ở lòng bàn tay, cảm giác mát lạnh xuyên thấu qua da thịt chui vào huyết mạch, Dạ Vô Ưu gọi lên khoe môi, gương mặt anh tuấn dần theo nhân nhạt tươi cười.

Không biết như thế nào, trước mắt đột nhiên hiện lên hình ảnh ngày đưa Mộ Dung Tĩnh về, trên đường trở về, bọn hần gặp tập kích, tuy bị đám người Dạ Lang đánh lui, chính mình cũng vì bảo hộ tiểu nữ tử trong lòng mà thụ thương.

Buồng mắt xuống, rơi vào cánh tay phải vẫn như cũ có chút hành động không tiện, ngày ấy ôm nàng vào trong ngực, vốn cho rằng có thể dùng nhiệt độ cơ thể mình sưởi ấm thân thể của nàng, lại không nghĩ rằng cơ thể nàng lạnh lẽo, đôi môi xanh tím, xúc cảm lạnh lẽo, từ sau khi đó liền quanh quẩn trong đầu không xóa đi được.

"Triệu cô nương!" Tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến, Dạ Vô Ưu nghe được thanh âm Dạ Lang cung kính, vội vàng dứt bỏ bóng người trong đầu, xoay người.

Triệu Yên Nhiên bạch y như tuyết nhẹ nhàng mà đến, mái tóc đen tuyền tung bay theo gió, trong lúc đi lại lơ mơ có thể thấy được đôi giày thêu hồng mai nở rộ, dáng người mảnh khảnh cùng thanh nhả cười yếu ớt kia, ở trong một màu tuyết trắng càng phát ra khí chất như tiên.

Thân thủ gạt bỏ những bông tuyết lạc trên vai nữ tử, hần cười tà mị, "Yên Nhiên, bên ngoài gió lạnh, người như thế nào chạy đến nơi đây?"

"Nghe nói phủ Vương Gia hôm nay thỉnh gánh hát, xướng chính là 《 Bá Vương Biệt Cơ 》?" Sau khi phúc thân thi lễ, Triệu Yên Nhiên người cũng như tên, Yên Nhiên cười, giống như bạch liên hé nở, như tiên nữ hạ phàm!

"Uh~m!" Tươi cười giống như một đạo bạch quang, chiếu vào trong lòng Dạ Vô Ưu quanh năm khối mù không thấy ánh sáng, làm cho hần có cảm giác ấm áp, đối với nữ tử khí chất như liên gặt đầu, trên gương mặt tuấn lãng lộ ra cười yếu ớt.

"Nhớ lại Tiểu Tĩnh ngày xưa rất thích náo nhiệt, đáng tiếc..." Triệu Yên Nhiên thờ dài một tiếng, mắt to mang theo tiếc hận cùng đau lòng, một vấn đề đột nhiên hiện lên trong đầu, nàng nhìn về phía Dạ Vô Ưu, cánh môi hồng nhuận gật gật, mặt lộ vẻ khó xử.

Bộ dạng nàng muốn nói lại thôi phi thường đáng yêu, Dạ Vô Ưu gật mình, đại thủ phát qua đôi má nàng, hơi lạnh lại trắng mịn, hần cơ hồ yêu thích không buông tay.

"Người muốn nói cái gì?" Nhìn thẳng vào đôi mắt mỹ lệ của nàng, hần cười có chút xấu xa, lại càng mang mê người.

Bạn đang đọc truyện *Tội Phi Hưu Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Đại ca đã đến

Chương 27. Đại ca và uwen

"Ồ trong lòng ngươi, Tiểu Tinh tính cái gì?" Cấn môi, lấp bắp rất lâu, Triệu Yên Nhiên rốt cục hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

Dạ Vô Ưu cứu Mộ Dung Tinh giấu ở trong phủ thì cũng thôi, lại còn thỉnh những người nổi danh nhất Lạc Thành đến dạy nàng cầm kỳ thư họa, ca múa đàn hát, chẳng lẽ chỉ là vì giao tình cùng Mộ Dung Xung?

Nhưng theo nàng biết, Mộ Dung Xung tuy bình thường hiếu khách hào sảng, giao hữu lẫn thiên hạ, nhưng Dạ Vô Ưu lúc ấy thân là Tứ hoàng tử, nhiều nhất cũng chỉ xem như điểm thủ chỉ giao.

Hơn nữa trong Lạc Thành còn có lời đồn, Mộ Dung Xung đối với Dạ Vô Ưu cái hoàng tử phong lưu này, vẫn không có ấn tượng tốt, trên đường nhìn thấy cũng đều làm bộ không thấy.

Lý do như vậy quá mức gượng ép, nàng xưa nay thông tuệ làm sao có thể tin tưởng?

"Ngươi cho là sao?" Không đáp mà hỏi lại, khoe môi Dạ Vô Ưu gọi lên tươi cười quý dī, ngón tay phất qua đôi má hồng nhuận của nàng, tùy ý mang theo nhàn nhạt hư hồng, "Yên Nhiên, ta hi vọng ngươi nhớ kỹ một chuyện!"

"Chuyện gì?"

"Lạc Thành, đã không còn Mộ Dung Tinh, ở tây viện vương phủ là Dạ Cơ, thị thiếp của bốn vương!" Quét mắt nhìn nữ tử sắc mặt như thường, khí chất xuất chúng, Dạ Vô Ưu gọi lên nụ cười tà mị, thon dài ngón tay tại trên gò má nàng lưu luyến quên về.

Loại xúc cảm trắng mịn như tơ lụa này làm cho hắn yêu thích không buông tay.

"Tuy sớm nghĩ đến chính là đáp án này, Yên Nhiên vẫn như cũ..." Cấn môi, Triệu Yên Nhiên che dấu sự cô đơn sâu trong đôi mắt, đối với Dạ Vô Ưu yên nhiên cười, "Chúc mừng Dạ Cơ muội muội!"

"Yên Nhiên!" Nàng tuy che dấu vô cùng tốt, lại không lừa Dạ Vô Ưu đã từng sống trong vạn bụi hoa, nụ cười tà mị biến mất, khó có được đứng đắn.

"Ngươi có biết, nàng với ta mà nói là cái gì, ngươi đối ta mà nói lại là cái gì, hà tất so đo những thứ này?" Đại thủ vuốt mu bàn tay trắng nõn của nàng, thâm sâu nhìn nàng hai gò má nhanh chóng hồng thắm, mắt thâm như hải, hàm chứa cảm xúc kỳ lạ.

"Không lo, ta không cầu quá nhiều, chỉ cầu..." Hàm răng tuyết trắng khẽ cấn môi dưới, Triệu Yên Nhiên ngẩng đầu, nhìn thẳng vào nam nhân, mắt to nhẹ nhàng mang theo chân thành.

"A...?" Nhíu mày, nhìn bốn phía không người, Dạ Vô Ưu đặt tay trên vai nàng, hơi chút dùng lực, nữ tử đã bị hắn chặt chẽ khóa vào trong ngực, tà mị cười cười, hắn cúi đầu mũi ma sát với chiếc mũi vênh cao của nữ tử, "Cầu bốn vương không cần phụ ngươi sao?"

"Không... Yên Nhiên không phải ý tứ này..." Đôi má càng hồng, Triệu Yên Nhiên nói chuyện có chút không lưu loát, khuôn mặt tuần tú của nam nhân gần trong gang tấc, hô hấp của hai người cơ hồ hòa vào nhau.

Thời điểm hai người đi vào Dạ Lang đã sớm lặng yên thối lui đến cuối hành lang, nhìn bóng dáng hai người ôm nhau, cánh môi mỏng nhạt nhấp thành một đường, mâu quang ngẫu nhiên lướt qua Tiểu Lâu phía tây viện bị lớp tuyết đọng thật dày bao trùm, trên người tăng thêm ba phần lãnh ý.

Bên này, ý cười trên mặt Dạ Vô Ưu càng sâu, đôi môi ẩm áp quét quá đôi má đỏ bừng của nàng, trong đầu lại hiện lên xúc cảm băng lãnh ngày ấy, vội vàng ho nhẹ che dấu, "Vậy Yên Nhiên ngươi, là có ý tứ gì?"

Tận lực kéo dài thanh âm mang theo ba phần ái muội, đôi má Triệu Yên Nhiên càng hồng, ở trong ngực nam nhân bất an vặn vẹo, "Thật là xấu xa, ta không tới nữa!"

Bộ dáng nữ tử thẹn thùng e lệ vạn phần mê người, đôi má đỏ bừng cùng khí chất như bạch liên, Dạ Vô Ưu tà mị cười, tay nắm vai nàng bỏ thêm lực đạo.

"Ngươi yên tâm, nể mặt ngươi, ta sẽ hảo hảo nán lại nàng, bất quá điều kiện tiên quyết là nàng phải ngoan ngoãn nghe lời, nếu không..." Tiếng nói trầm thấp đột nhiên lay động ba phần lãnh ý, âm trầm rét lạnh, "Kết cục như thế nào, ngươi nên biết!"

Nguyên nhân khẩu khí hắn băng lãnh, Triệu Yên Nhiên ở trong lòng ngực rộng của hắn co rúm lại nên không phát hiện hắn nhíu mày.

"Nàng xưa nay nhu thuận, lại như Mộ Dung Bá phụ một dạng tri ân đồ báo, nhất định sẽ hảo hảo nghe lời!" Triệu Yên Nhiên thanh như muối nha, thần tình thẹn thùng.

Địa phương được cánh môi ẩm áp của nam nhân xẹt qua giống như bắt lửa, chui vào huyết dịch, thẳng vào trái tim, tâm nàng run rẩy lên, thân thể mềm mại theo tiếng tim đập mà run nhẹ nhẹ.

"Hi vọng như vậy!" Khuôn mặt quyến rũ mang theo vẻ ngây ngô kia bỗng xẹt qua trong đầu, Dạ Vô Ưu nhếch môi, mâu quang sâu thẳm nhìn không ra sau nghĩ.

Tiếng bước chân truyền đến, hai người nhanh chóng tách ra, Triệu Yên Nhiên hai má đỏ bừng cúi đầu nhìn đóa hồng mai thêu trên giày chính mình, khó nén thái độ khó xử

Dạ Vô Ưu trái lại bình tĩnh, chỉ là phát nhẹ ống tay áo, cự mắng trên từ bào hoa lệ sáng quắc bức người, nhìn về phía Dạ Lang hiện quý dĩ, "Chuyện gì?"

Ánh mắt thâm thúy nheo lại mang theo tia nguy hiểm, Triệu Yên Nhiên ở trong lòng hấn cùng các nữ tử khác bất đồng, ở trong kế hoạch của hấn, Triệu Yên Nhiên là một nhân vật không thể thiếu.

Trong thời khắc trọng yếu này hấn không thích bị người quấy rầy, mà Dạ Lang, biết rõ tính cách của hấn lại tới đây, điều này làm cho hấn rất không hài lòng!

"Chủ tử, Đại hoàng tử ở ngoài cửa!" Nhìn nhìn nữ tử bạch y cúi đầu, Dạ Lang hạ giọng nói.

Nữ tử giống như tiên nữ hạ phàm nguyên bản khí chất xuất trần, không nhiễm bụi trần bị chủ tử nhà mình nói vài câu, đùa đến đôi má ửng đỏ, thái độ thẹn thùng hiển lộ không bỏ sót.

Mặt không đổi sắc kéo kéo môi, đối Triệu Yên Nhiên vuốt cằm, trong đầu hiện lên một bóng dáng nhỏ xinh, hấn mím môi, tâm tình rớt xuống đáy cốc.

"Đại Hoàng huynh?" Nhíu mày, đáy mắt Dạ Vô Ưu hiện lên hứng thú, ý vị thâm trường nhìn Triệu Yên Nhiên hai má hồng thắm, "Lúc này, hấn tới làm cái gì?"

"Môn công chưa nói!"

Nhíu mày, khóe môi cười càn phát ra ý vị thâm trường, nhìn Triệu Yên Nhiên, tiếng nói hấn trầm thấp mang theo từ tính khiến người tâm động, "Yên Nhiên, ta còn có khách, trước không bồi ngươi, bên ngoài gió lạnh, ngươi đi tây viện nghỉ tạm một lát rồi trở về!"

Nói xong, không đợi Triệu Yên Nhiên trả lời đã mang theo Dạ Lang xuyên qua hành lang hướng chính viện mà đi.

Triệu Yên Nhiên kinh ngạc nâng mắt nhưng chỉ bắt giữ được bóng dáng cao ngất màu tím nhạt đang dần tiêu thất.

Bạn đang đọc truyện *Tội Phi Hưu Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.